

Harlequin

İKİ ROMAN BİRDEN

Yasemin

BEYAZ DİZİ

ROMANCE

Bebek Oyunu

Emma Goldrick

Düğün Hayali

Betty Neels

BEBEK OYUNU

Jeb Lacey, yaşamının yarısını yazarlık mesleğiyle, yarısını tatil ve dinlenmeyle geçirirken evine gelen davetsiz bir misafire bakamazdı. Hele bu emzikte bir bebekse...
Meg Hubbard, Jeb'in yaşamına girmek değil, sadece bir röportaj yapmak için gelmişti Jeb'in evine. Ama orada hayatının pazarlığını yaptı ve düzgün bir röportaj uğruna bir çocuğun bakımını üstlenince ortaya bir aşk ve sevgi üçgeni çıktı...

BEBEK OYUNU

Emma Goldrick

Yasemin

EKİP A.Ş.

Hüsrev Gerede Cad. Tozan Apt. No. 75/1 D.3
80200 Teşvikiye - İSTANBUL
Tel: (0212) 236 13 08 (4 Hat) Fax: 236 13 12

BİRİNCİ BÖLÜM

Jeb Lacey Urbanna'daki eski evde yaşıyordu çünkü annesi Paris'i tercih ediyordu ve kız kardeşi Gwen ise Rappahannack River'e ve Southside Virgina'ya hiç ilgi duymuyordu. Evi 1852'deki yangından sonra kısmen onarılmıştı. Pencere çerçeveleri yerlerine tam oturmuyor ve rüzgarlı gecelerde hayalet yürüyüşü gibi sesler çıkarırdı. İki kocaman baca temizlendikleri zaman şöminenin dumanını çekebiliyordu. Ama bu da pek enderdi. Çatıda yer yer sızıntılar vardı. Garaj yoluysa bahar aylarında bir çamur deryası oluyordu, ama bütün bunların ne önemi vardı ki.

Böylece Jeb herhangi bir yayıncının satın alacağı herhangi bir konuda roman yazarak iyi bir gelir sağlıyor ve üç ayını bilgisayarının başında geçirip sonraki üç ayda ise balık tutmayı tercih ediyordu. Kendisine arkadaşlık eden evinden bile yaşlı görünen ihtiyar bir köpeği vardı. Büyük ve güzel bir köpekti. Jeb Lacey sadece büyüktü. Bir metre doksan santim boyunda zayıf, açık kahverengi saçlı, kahverengi gözlüydü, dişleri düzgün ve inci taneleri gibiydi. Kulakları Mr. Spak ebadında değilse de fark edilebilir büyüklükteydi. Bir de altı yaşından altmışına kadar tüm bayanları etkileyebilen neşeli bir gülümseyiş... Jeb Lacey hayatından memnundu.

Eylül ayının serin bir sonbahar gecesi Rex ilginç bir şekilde havladı. Hemen ardından kapının zili çaldı. Jeb, "Bu da kim?" diyerek başını işinden kaldırdı. Çalıştığı aylardan biriydi bu ve kahramanı Moldavya'nın veliaht prensini henüz öldürmüştü. Kapının zili tekrar çaldı. Rex bilgisayarın yanındaki koltuğundan kalkarak yavaşça kapıya doğru yöneldi.

"Sessiz ol, evde kimse yok zannedip geri gitsinler," dedi Jeb. Fakat zil tekrar çaldı. Kapıdaki kazanmıştı. "Tamam, tamam!" diye bağırdı. "Geliyorum!" Ayağını masaya çarptı, dört ayrı dilde küfür et-

tikten sonra hole doğru yöneldi. Ve sokak kapısını açtı.

"Nihayet," diye homurdandı ablası Gwen. "İşte, tut şunu."

Bir bavul olmak için çok küçüktü bu şey. Gwen'i en az iki senedir görmemişti, gerçi görmek de istememişti. "Bu nedir?" diye sordu.

"Sakın düşürme," diye homurdandı kızkardeşi. "O bir bebek." Jeb kızkardeşinin peşinden oturma odasına doğru giderken ayağının acısından gözleri yaşarmıştı.

"Kalacak bir yere ihtiyacım var," dedi kızkardeşi. "Sanırım annem hala Paris'te."

"Evet, tabii," dedi Jeb alaycı bir şekilde. "Senin için Fransa'ya bir bilet almamı ister miydin?"

"Zahmet etme," diye homurdandı kızkardeşi. Kendini yastıklı bir iskemleye bırakırken, "Daha yeni geldik buraya."

"Fark ettim," diye mırıldandı Jeb. "Güzel bir oğlan."

"Kız," dedi Gwen. "Bu malikanede yiyecek bir şeyler bulunur mu?"

"Ahh, maalesef. Pizza isteyebilirim. Çocuk pizza sever mi?"

"Nasıl bu kadar çok kitap yazıyor ve bu kadar aptal olabiliyorsun?" diye sordu Gwen. "Çocuk yalnızca sekiz aylık."

"Evli olduğunu bilmiyordum."

"Değilim," diye karşılık verdi Gwen.

"Hımm," biraz bekledi.

"Çocuklardan nefret ediyorsun değil mi?"

"Hayır nefret etmiyorum," diye cevapladı. "Kim çocuklardan nefret edermiş? Sadece onları anlamıyorum. Özellikle kız olanları."

"Öyleyse bize yatacak bir yer bul," dedi ablası ayağa kalkarken ve gerindi. "Bir de verandadan bavulumu alıver. Çocuğun bütün elbiseleri onun içinde."

Jeb Moldavya'daki Cinayet'in sonuna geldiğini biliyordu. Bilgisayarının düğmesini kapattı, kendi odasının bulunduğu ikinci katta holün dibinde bir oda açtı ve çarşaf, battaniye ve yastıklarla boğuştu. Kız kardeşi taze süt getirmişti, yatmadan evvel ona nasıl hazırlanacağını çabucak gösterdi.

Jeb bir süre çocuğu besledi. Bebek sevimliydi. Dayısının kucağında biberonunu emerken uyuklamaya başladı. Sonra onu yatırdı. Etrafına bir sıra yastık dizdi. Yavaşça üç kapı ilerdeki kendi odasına süzüldü.

Jeb uyandığında saat sekiz olmuştu; bebek ağlıyordu, Gwen'in il-

...göstermeyişine bakılırsa ölmüş olabilirdi. Bebekler hakkında pek ...şey bilmemesine rağmen Jeb tökezleyerek yatağından kalktı ve koridorun dibindeki odanın kapısından içeri bir göz attı.

Çocuk yüz üstü dönmeyi becermişti. Jeb dayısını görünce yanına doğru dönerek önce büyük bir gülücük verdi ve sonra nedense ağlamaya başladı.

"Gwen," diye seslendi Jeb. Kızkardeşi cevap vermedi. "Tanrı aşkına Gwen, çocuğun bağırmaktan katılmadan uyan." On dakika içerisinde Gwen'in evde olmadığını keşfetti.

Saatine bir göz attı. Paris'te öğle olmak üzereydi. Küçük kızı kucağına aldı, annesinin numarasını çevirirken bir taraftan da bebeği sallıyordu. Annesi daha yeni uyanmıştı.

"Gwen mi?" diye sordu annesi. "Bir senedir görmedim. Onu niye buradan arıyorsun ki?"

"Bilmiyorum," dedi Jeb. "Dün gece buradaydı, senden söz ettik. O ve bebeği."

"O ve nesi?"

"B.E.B.E.K. Bu sabah Gwen gitmiş ve bebeği hala burada. Ben bir bebeğe bakmaktan ne anlarım ki? Belki de onu sana yollamak için birini tutabilirim."

"Sakın ha," diye tersledi annesi. "Para yolla. Fakat bebeği değil. Bir aydır çekimi yollamadın bana."

"Yollamayacağım da." Jeb panik halinde gerçeği söylüyordu bu kez. "En azından bu çocuktan kurtulana kadar. Gwen'in bebeğini getirip benim kapıma bırakmasına ne diyorsun sen?"

"Neden olmasın?" dedi annesi. "Anneler çocuklarını ille de sevmek zorunda değiller. Ayrıca o aptal bilgisayar aletinin başında oturmaktan başka yaptığın pek bir şey yok. Neden yazdığın o ıvır zıvırların yerine değişiklik yapıp bir best seller yazmıyorsun?"

"O ıvır zıvırlar senin Paris'teki hayatını mutlu bir şekilde sürdürmeni sağlıyor," diye çıkıştı ve ardından ahizeyi kulağından uzaklaştırdı, diğer tarafta annesi telefonu sert bir şekilde kapatmıştı. Annesi ve ablası son on seneyi kendisinin kazancıyla geçiriyorlardı.

Bebeği üst katta yere bırakmıştı ve birdenbire çocuğun artık ağlamadığın fark etti. "Aman tanrım." Merdivenlere koştu. Rex koca diliyle onun yüzünü yıkarken bebek yerin ortasında yatıyordu. Her ikisi de hayatlarından memnun gözüküyordu.

Jeb eğildi ve çocuğu kaldırdı. Altı sırılsıklam olmuştu. Bunun

doğru olmadığını bir dayı bile bilirdi. Gwen'in içeri almasını emrettiği bavul şimdi odanın bir köşesinde açık vaziyette duruyordu. İçinden bir çocuk bezi kaptı, bir de kuru bir fanila ve çorap ekledi, çocuğu da bir havluya sardı, hepsinin birden alt kata indirdi.

Merkezi ısınma sisteminin termostatını yirmi iki dereceye çıkardı. Mutfakta büyük metal bir lavabo vardı. Çocuğu soydu, lavaboyu ılık suyla doldurdu ve küçük kızı içine koydu. Şaşırmış görünüyordu ama korkmamıştı. Kız eliyle bir iki küçük sıçratmadan sonra bir vuruşta Jeb'i kendisinden daha ıslak hale getiriverdi.

"Kahretsin," dedi. "Tanrım neden ben?"

Derhal cezası başladı. Arka kapı alarmı evin içine tiz bir ses yayarak çalmaya başladı. Telefon çaldı. Kapı çaldı. Radyolu alarm saati evin içine rock müziği yaymaya başladı. Ve bebek ağlıyordu.

Tam kapıya doğru gidiyordu ki bebek suyun içine yuvarlandı. Geri geldi ve onu bir havluyla kuruladıktan sonra bir diğerine sardı. Tekrar kapıya yöneldi. "Geliyorum, geliyorum," diye bağırdı. Koca meşe kapı sıkışmış olduğundan çocuğu kapının önündeki halıya koydu ve iki eliyle kapıya asıldı.

"Bay Lacey?"

"Bu kasabadaki tek Lacey," diye açıkladı ve çocuğu yerden aldı.

"Ofisinizde görüşebilir miyiz?" diye sordu.

Jeb'in erkeklik genleri normal düzeydeydi. Ve karşısında gayet alımlı bir kadın vardı. Bir yetmiş boylarında, bal sarısı saçları at kuyruğu yapılmış, koyu yeşil gözlü, cildi bakımlı, elmacık kemikleri çıkık bir kadındı.

"Ofisim yok," dedi. "Siz kimsiniz acaba?"

"Meg Hubbard," dedi. "Virginia Lady dergisinden. Randevu almıştım."

"Gerçekten mi?" bebeği ziyaretçinin kucağına verdi. "Girin."

Kadın aceleyle içeri girdi ve Jeb arkasından kapıyı kapattı. "Oh, bir bebek," dedi şaşkınlıkla. Bebeği vücudundan biraz uzakta, ihtiyatlı bir şekilde sanki uzaylı bir yaratıkmış gibi tutuyordu.

"Evet kız tipi bir bebek. Bu modelleri bilir misiniz?"

"Fark edebileceğiniz gibi hayır, ben bekarım," diye açıkladı Meg. "Siz çocuğu giydirdikten sonra röportajımızı yapabiliriz herhalde. Pek fazla vaktim yok da."

"Benim de," diye omuz silkti. "Aslında bir dişiyi giydirmek başıma ilk defa geliyor."

"Benim duyduğum kadarıyla," dedi Meg, "Şimdiye kadar epey kadını giydirmişsiniz veya soymuşsunuz. Bu konuda başlayabiliriz."

Çocuğu geri vermeye yeltendi. Jeb geri çekildi. "En azından bezini bağlayabilirsiniz," dedi.

"Sizin bunu benden daha iyi yapabileceğinizi düşünüyorum," dedi Meg keskince.

"Neden böyle söylediğinizi anlamıyorum," dedi geri dönerek. "O da sizin gibi bir dişi sonuçta."

"Bay Lacey, siz bana daha önce hiç çocuk bezi bağlamadığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Meg derin bir iç çekti. Editörü kendisini bu röportaj hakkında uyarmıştı. Bebeğe dikkatlice baktı. Sevimli bir çocuktu şüphesiz.

"Bildiğim bir şey varsa," diye uyardı Jeb, "Eğer altını bağlamazsak ortalığı batırabilir."

"Evet." Çalışma odasında üzeri muhtelif kağıt yığınlarıyla kaplı büyük maun bir masa vardı. Meg yığınlardan birini eliyle yere itti ve bebeği masaya yatırdı. Göz ucuyla Jeb'in kendisini bir atmaca gibi izlediğini görebiliyordu.

"Lütfen şaşırmayın," dedi parmakları beceriksizce bezle uğraşırken. "Bunu en son on beş yıl önce yeğenim Sara için yapmıştım."

"Güzel bir isim," diye mırıldandı Jeb, "Fakat yere attığınız kağıtlarda Svetlana, Moldavya Prensesi vardı ve onu bitirmek için beş gün sürem var."

"Keşke neden bahsettiğiniz bilseydim," diyerek döndü. "Çengelli iğne nerede?"

"Çengelli iğne mi?"

"Evet çengelli iğne. Bebek bezi iki eliyle tutamaz ya."

"Zeki muhabirler nadiren röportaj yaparlar," dedi Jeb soğukça.

Meg Hubbard kızardı. Bu röportaj onun için önemliydi. Editörü böyle söylemişti. Ve Bayan Macomber ki hepsinin patronuydu kesin tehditlerde bulunmuştu. Urbanna İstiridye Festivali Kasımdaydı ve eğer Meg o zamana kadar başka bir görev almazsa bu tok günlerinin sonu olurdu.

"İzleyin," dedi. "Bezi şöyle alta koyun, buradan sarın ve eğer çengelli iğneniz olsaydı böyle bağlayabilirsiniz. Deneyin."

"Ben yapamam. Bir ataş veya zımba işi görür mü?"

"Neden bu kadar rahatsız oluyorsunuz," dedi sordu Meg.

"Fark ettim."

"Ve Kutsal Kitaba göre Adem'den sonra yaratılmıştır."

"Yani?"

"İkinci model olması sebebiyle kadınlar erkeklerden çok daha üstündürler."

"İşte çengelli iğne," dedi Jeb öfkeli bir sesle.

"Çocuğun ismi nedir?" diye sordu Meg işini bitirirken.

"Bilmiyorum. Rex'e ne dersin?"

"Siz çocuğunuzun ismini bilmiyor musunuz?"

"Ben çocuğun babası değilim ve ismini de bilmiyorum. Hatta nasıl öğreneceğimi de bilmiyorum. Kızkardeşim dün gece onu buraya bırakıp gitti."

"Peki ama Rex bir köpek ismidir." Köpek ismini duyunca kalktı ve sallanarak yanlarına geldi. Bebek de köpek de aç olmalıydılar.

"Peki, ona Maria diyelim," dedi Meg. "Kahvaltı için ne var?"

"Bilmiyorum. Ben genellikle yolun başındaki restorana giderim."

"Bu yaşta bir çocuğu gün restoranda işi ne?"

"Neden olmasın? İyi bir restorandır!"

"Erkekler!"

"Bak, yapacak bir sürü işim var. Eğer Maria için üzülüyorsan bu konuda bir şeyler yap ve git ona yiyecek bir şeyler al. Ama beni yalnız bırak."

"Para," diyerek cevapladı Meg ve bir elini açtı. "Eğer yiyecek almamı istiyorsan çeneni yoracağına para ver."

"Kadınlar," diye homurdandı ve masasının çekmecelerini araştırdı. Yirmilik ve yüzlükler vardı. Birkaçını eline tutuşturdu. İki adet boş çek imzaladı ve kredi kartını verdi. "Yüklüğü doldur," diye emretti. "Yalnız lütfen beni yalnız bırak."

"Ya bebek?"

"Onu da beraberinde götür. Üst kattaki yeşil odada bir taşıma çantası var. O da biraz gezmiş olur."

"Ben," durakladı Meg. "Bu röportaj için sonsuza dek vaktim yok," dedi.

"Ve benim de kitabımı bitirmek için sonsuza kadar vaktim yok," dedi yerde duran kağıtları göstererek. "Güle güle, bolca al. İtalyan mutfağını severim."

Meg öğleye doğru geri dönmüştü. Büyük giriş kapısından içeriye, mutlu bir çocuk ile süratle girdi. "Gelsene," diye bağırdı.

Jeb çalışma odasından fırladı. "Şimdi ne var?" diye homurdandı.

"Adalelerine ihtiyacım var," diye cevapladı Meg.

Jeb başını salladı. Bebek ortaya çıktığından beri hiçbir şey düzgün gitmiyordu. Meg'in peşinden garaj girişine gitti. Meg kendi arabasını kullanmıştı. Ağzına kadar dolu 1992 model bir minibüs. Yolun karşısında eskiden bir tütün fabrikası olan kütüphane vardı. Kütüphaneci bayan geniş verandaya çıktı ve el salladı.

Yanıbaşında erzakları yüklenmekte olan Meg "Bütün komşuların sana karşı nazikler," dedi.

"Nazik mi? Saçma," diye cevapladı Jeb bir taraftan yiyecekleri yüklenirken. "Hepsi benden nefret eder. Yalnızca piyasaya çıkan kitaplarımın birkaç kopyasını ücretsiz olarak bağışlamamı isterler. Ben de onlara kitaplarımı satarak geçindiğimi söylerim."

"Bütün bunlara inanamıyorum," diye isyan etti Jeb beşinci turda. "Bütün bunlar lazım mıydı?"

"Bütün bunlar yalnız ikiniz için."

"Oh, hayır. Bir dakika," dedi Jeb. "Bu geceyi yalnız geçirmemiz beklemiyorsun."

"Sen çıldırmışsın bu evde benim işim ne? Geceyi bekar bir erkeğin evinde geçireceğimi beklemiyorsun umarım," diye cevapladı. "Üstelik Büyükannem..."

"Tek akraban o mu?"

"Yeter de artar bile. Sen bekarsın değil mi? Gizli saklı bir eşin veya benzer biri yok değil mi? Metres gibi?"

"Hiçbiri yok," diye cevapladı. "Şimdi, akşam yemeğine ne hazırlayacaksın bakalım."

"Ne!"

Sonuçta pazarlıkta anlaşmışlardı. Jeb akşam yemeği için müthiş bir deha örneği gösterdi. Konserve kuru fasulye, sosisli sandviç, beraberinde ketçap ve patates kızartması. Ve bebek için de bir kavanoz karışık sebze. Maria büyük bir iştahla olmasa da bunu yedi. Bitirdiğinde Jeb küçük suratını temizlemeyi başardı. Ortaya şirin bir yeğen çıktı.

Beklemediği bir şekilde etkilenmişti ve burnunun ucunda kalmış temiz bir yeri öptü. Maria mutluydu. "Şimdi," dedi Meg "Sen bulaşıklara başlayabilirsin, ben de bu arada sana bazı şeyler soracağım."

"Bu hiç adil değil," diye itiraz etti. "Kitabımı bitirmeliyim."

Mutfak kapısının arkasında, sanki iç savaştan beri orada duruyormuş izlenimi veren bir önlük buldu Meg. Jeb'e fırlattı önlüğü. Jeb şaşkınlıkla önlüğü tuttu ve dişlerini gıcırdattı.

Meg bulaşıkları toparlarken Jeb de sıcak su, deterjan ve bir iskemle ayarladı. Maria'yı iskemleye oturttu ve düşmemesi için bir kravatla onu bağladı. O sırada Meg yanlarına geldi.

"Telefon," dedi.

"Güzel. Ne istiyorlarmış?"

"Ablan," dedi Meg.

"Aman tanrım!" diye bağırdı Jeb elini sıcak su musluğuna değdirince. "Çocuğa dikkat et, onunla konuşmam lazım."

"Çok geç. Kapattı."

"Ne? Sen de müsaade mi ettin?"

"Telefonu kapatmasını nasıl önleyebilirdim ki?"

"Tehdit!" diye bağırdı. "Rüşvet!" Bebek ağlamaya başladı.

"Erkekler! Gördün mü ne yaptığını?" Meg çocuğa sarıldı.

"Pekala, ablam ne istedi?" diye sordu yumuşakça.

"Bebeğin nasıl olduğunu ve çekini ona ne zaman göndereceğini sordu."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Ha bir de çocuğun ismi Eleanor'muş."

"Aman tanrım neden ben!" diye homurdandı.

"Ve çeki yollamanı istediği adresi de verdi. Atlanta'daymış."

"Sen de ona çek yollayacağımı mı sanıyorsun?"

"Tabii ki, o senin ablan değil mi?"

"Oh, tabii ablam. Bence senin de öyle bir ablan olmalıydı."

"Bir ablam olmasını çok isterdim."

"Onu sana verebilirim," dedi Jeb.

Uysalca gülümsedi. "Şimdi, benim yazıma gelelim. Nerede doğmuştun?"

"Memphis, Tenesse," dedi düşünmeden. "Babam Ralph Wormeley Lacey ve annem Leni Leoti'dir."

"Sana inanmıyorum," dedi Meg. "Çok kolay uyduruyorsun. Ayrıca Svetlana isimli Moldavyalı bir prensesi ilk defa duydum."

"Dinle. O benim kitabım. Karakterlerime dilediğim ismi veririm."

"Evet, fakat bebeğe dikkat et. Uyuyor ve düşmek üzere."

Jeb küçük haylazı düşmek üzereyken yakaladı. Babası kimdi acaba? Meg ıslak bir bezle bebeğin ellerini silerken Jeb onu nazikçe tutu-

yordu. Hiç de fena değil, diye düşündü Jeb. Böylesi bal sarısı saçları uzun zamandır görmemişti. Neden onu yatağa davet etmiyordu ki?

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Meg ona.

"Neyi?"

"Ben medyumumdur," dedi. "Aklından geçenleri duyabilirim."

"Medyumlara inanmam, sen de gayet iyi bir kurgu yazarısın değil mi?"

"Neyse ben bebeği üst kata çıkarayım," dedi Meg. "Ona taşınır bir beşik aldım. Şunun güzelliğine bak. Kız kardeşin güzel olmalı."

Meg merdivenlerden çıkarken ona iştahla bakıyordu Jeb. Uzun ve biçimli bacakları vardı. Beni deli edecek, diye düşündü.

Tekrar kitabına döndü. Doğru, diye düşündü. Svetlana isminde Moldavyalı bir Prenses olmazdı. Bu isim İskandinavdı. En sevdiği kaynaklardan biri aklına geldi. İsim bulmak istediğinde telefon rehberi çok faydalı oluyordu. Büyük bir rehber.

Middlex County telefon rehberinin sayfalarını karıştırdı. Ve hoşuna giden bir isim buldu. Hubbard. Bu ismi bir yerden hatırlıyordu. Margaret Hubbard mıydı acaba? Tabii ki Meg. Güzel Meg, on yedinci yüzyıl İngiltere'sinin en sevilen ismi. Neden onunla biraz uğraşmasındı ki? Parmakları süratle numarayı tuşladı.

"Alo, Bayan Hubbard? Meg'in bu gece benim evimde kalacağını bildirmek istedim. Evet, işiyle ilgili. Ben Jeb Lacey bayan, ve..." Ahizeyi o hassas kulağından beş on santim uzaklaştırdı. "Fakat hanımefendi... biliyorsunuz. Pekala, eğer böyle düşünüyorsanız, size evimin adresini veremeyeceğim," dedi ve telefonu kapattı. Bayan Hubbard bir linç olayı gerçekleştirmeyi planlıyor olabilirdi.

Jeb kendinden gayet memnun bir şekilde sırıtarak işine döndü.

Meg Hubbard bir saat geçmeden aşağı iniyordu. Bebek kolayca uyumuştu ama Meg kendisi için endişeliydi. Southside Press'teki işinde yeri hiç de sağlam değildi. Tek ümidi Jeb Lacey'le yapacağı röportajdı. Neyse Jeb Lacey o kadar da kötü değildi. Bazen hoş bir adam oluyordu. Pek sık gülmese de gülümsediğinde son derece çekici oluyordu.

Çalışma odasına geri döndü. Jeb başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Bir kahveye ne dersin?" diye teklif etti Meg.

"Çay. Kahveyi sevmem," dedi ve başını tekrar işine çevirdi.

"Çay mı? Olur," dedi Meg mutfağa yönelirken. Jeb'in parmakları klavyenin üzerinde öyle süratle geziniyordu ki Meg bir an durakla-

dı. Jeb de durakladı ve başını kaldırdı. Ona bakarken yakalanması kötü olmuştu. Jeb'in bundan neler çıkarabileceğini tahmin ediyordu.

Çaydanlık lavabonun altındaydı ve sanki Titanic'ten çıkarılmış gibi gözüküyordu. Meg onu temizlemektense küçük bir tencere buldu ve suyu kaynatmaya koyuldu.

Lavabonun sağ üst tarafındaki rafta yalnızca bir tane fincan vardı. Pek temiz de değildi. Meg ümitsizce iç çekti. Karşı duvara dayalı bir bulaşık makinası vardı. Yanına gitti ve kapağını açtı. Ağzına kadar tabak, fincan, çatal bıçak doluydu. Üstelik temiz görünüyorlardı.

Poşet çayları kendisi aldığı için kolayca buldu. Bir tepsiye çay ve bisküvi yüklenmiş vaziyette çalışma odasına doğru yöneldi. Jeb hala bıraktığı yerdeydi ve Meg içeri girerken başını kaldırdı.

"Bu koku da nedir?" diye sordu.

Meg tepsiye baktı. Olağandışı bir şey yoktu. "Bisküvi ve çay," dedi masanın üzerinde yer açarken. "Başka bir şeyler ister miydin?"

"Hayır, sanmıyorum. Acıkmaya başlamıştım."

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Evet, tabii. Buraya geliş sebebin bu değil miydi zaten?"

"Doğru, evet... çalışırken daktilo etme süratin nedir?"

"Duruma göre değişir," dedi Jeb. "Eğer konuyu tutturmuşsam dakikada yüz on beş kelime yazabilirim."

Meg derin bir nefes aldı. Kendisi en iyi gününde olsa olsa yetmiş kelime yazabilirdi. Sürat her şey değildir, diye kendini teselli etti. Önemli olan yazdıklarıydı.

Meg sandalyesine yaslandı, ayaklarını ileri uzattı ve çayından bir yudum aldı. Çay içmeye pek alışık değildi. Patrona uyum sağlamalı, diye düşündü. Çaydan bir yudum daha aldı ve Jeb'i incelemeye başladı. Jeb durmuştu.

"Bilmiyorum," dedi yavaşça. "Başında Prensin Kara El tarafından öldürüleceğini düşünüyordum."

"Kara El'mi?"

"Evet gizli bir cinayet şebekesi. Fakat şimdi düşünüyorum da galiba Grand Düşes Sophie'nin aşığı tarafından öldürülürse daha iyi olacak. Zehirlenerek." Sertçe burnunu kaşıdı. "Hayır, olmaz. Zehir olmaz. Moldavya'ya ilgili son romanımda zehir kullanmıştım." İskemlesinde geriye yaslandı. "Olayları karıştırmamak çok zor," dedi iç çekerek.

"Kaç tane... cinayet romanı yazdın şimdiye kadar?"
"Ohh, yirmi kadar, sanırım."
"Yirmi mi? Oysa yazı işleri müdürüm inanılmaz sayıda çok eser verdiğini söylemişti."
"Anlıyorum. Ben sadece cinayet romanını kastettim. Ayrıca altmış kadar korku romanı, elli kadar Krallık döneminde geçen aşk romanı bir de altmış kadar güncel roman. Hesabını tutmak epey zor oluyor."
"Evet, sana inanıyorum," dedi Meg soğukça. Oysa ilk kitabı piyasaya çıktığında Meg kendisinden romancı diye söz etmeye başlamıştı.
"Bir sorun mu var?" diye sordu Jeb.
"Ha.. hayır," dedi şaşkınca. "Sanırım mutfağa gidip..." Ve giriş kapısının zili çaldı.
"Gecenin onundan sonra kim gelebilir ki?" dedi Jeb.
"Herkes olabilir," diye cevapladı Meg. "Bakmamı ister misin?"
"Hayır, hayır. Yanlışlık olmalı."
Zil tekrar çaldı.
"Çocuklar olmalı," dedi Jeb. "Eminim bir daha çalmazlar."
Fakat çaldılar.
Meg derin bir iç çekti ve kapıya yöneldi.
"Kahretsin," Jeb homurdandı.
Bilgisayarın düğmesini kapama konumuna getirdi. Kapının açıldığını duydu. Kendisinin iki eliyle zor açtığı kapıyı bu hanımın tek elle açtığını fark edince, belki biraz egzersiz yapmalıyım, diye düşündü.
Kapının önünden bazı mırıltılar geliyordu. Oradaki lambanın ampulü patlamıştı. Bunu bir ara değiştirmeliyim, diye düşündü. Gölgeler koridorda ilerlediler. Mutfak ve çalışma odasındaki lambalar allahtan yanıyordu. Meg Hubbard önden geliyordu. Arkasından bir kadın daha geliyordu.
"Bay Lacey," dedi Meg resmi bir tonda, "Bu Bayan Annie Mae Hubbard. Benim büyükkannem."
Meg kenara çekildi. Jeb şöyle bir sendeledi. Karşısındaki kadın bir elli boylarında, kırk beş kilo kadardı. Yüzünde hiçbir kırışıklık yoktu, saçları kar gibi beyazdı ve elinde siyah bir şemsiye taşıyordu.
"Bay Lacey," dedi derin ve güçlü alto bir sesle, "Torunuma ne tür niyetler besliyorsunuz söyleyebilir misiniz acaba?"

İKİNCİ BÖLÜM

Gece yarısı Virginia sokağında trafik kalmamıştı. Yolun sonundaki deniz ürünleri lokantası bile çoktan kapanmıştı. Urbanna koyunun rıhtımları sessiz ve karanlıktı. Koyun karşı kıyısındaki yüksek tepeler üzerinde Rosegil denilen evin ışıkları hala parlıyordu. Bu evin halkı Urbanna'ya deniz kenarında bir yaz tatili geçirmek için gelen şehirlilerdi.

Jeb kendini ön verandada Meg Hubbard'a kolunu sarmış vaziyette buldu. "Şuna bak " dedi. Koyun karşı tarafındaki evi göstererek. "Atalarım o evin sahibiydi. O evin ve binlerce hektar arazinin. İnanır mısın atalarımdan Ralph, üç bin hektar kadar bir araziyi üzerine Urbanna inşa edilsin diye bağışlamış. Bir de şimdiki halimize bak!"

"Ne oldu?" Meg başını yavaşça Jeb'in göğsüne yasladı.

"Ne olduğuna inanamayacaksın," dedi. "Ralph Wormeley'in karısı ondan fazla yaşadı. Aşağı eyaletten dizleri tutmayan bir politikacı ile evlendi. Her şey o adamın oldu. O zamanlar bu gayet doğaldı. Koloni zamanlarında kadınlar kıymetli bir mal gibi görünüyorlardı. Özellikle zengin oldukları bilinen kadınlar."

"Daha sonra ne oldu?"

"Wormeley ailesine mi? Amerikan devriminden sonra dağıldılar. Tory'ler vardı, bilirsin. Onlar kiliseye ve krala sadıktılar. Büyük amcam John sınıra doğru Shenandoah Vadisine göç etti. Onun çocukları daha sonra Tennesee ve Memphis'e göçtüler," durakladı.

"Neyse, bunlar çok eskide kaldı. Tabi ki o güzel eve ve arazilere şimdi sahip olmayı isterdim, ama şimdiki sahipleri her kimlerse onları kıskanmıyorum. Şimdi problemimiz benim büyüklerim değil, seninkiler. Bu konuda ne yapacağız?"

"Ne mi yapacağız? Bu senin problemin, benim değil."

"Hey bir dakika ültimatom çeken senin büyükannen. Evlenin diyor! Hayatta olmaz. On dokuzuncu yüzyılda işler böyle yürüyebilirdi. Fakat günümüzde değil."

"Bu konuda bende kendimi kötü hissediyorum." diye cevapladı Meg. "Bildiğin gibi Virginia eyaletin en yakışıklı erkeği değilsin. Hatta Middlesex bölgesinin herhangi bir yerinden tesadüfen seçilecek birinin bile senden daha yakışıklı olacağına eminim."

"Çok teşekkürler," dedi Jeb soğukça." Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre neden Büyükannenin evine koşmuyorsun?"

"Ve seni de Moldavya'daki Cinayet'i bitirmen için yalnız bırakmıyorum? İşimi kaybetmemek için ihtiyacım olan röportajı bile yapmayacaksın ha!"

"Öyle bir şey mi söyledim?"

"Hayır, gidişat bunu gösteriyor."

"Yanlış anlamışsın. İstediğin kadar kalabilirsin, istediğin kadar soru sorabilirsin. Ve hatta bana romanımda yardım bile edebilirsin. Yeter ki bana bebek konusunda yardımcı ol. Moldavya'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Senin bildiğini de sanmıyorum."

Kolu tekrar Meg'i omuzundan sarstı. "Şu şahane mehtaba bakar mısın?"

Bu hiç de adil değildi. Meg Hubbard yumuşak rüzgarlarda ve mehtaba karşı çok hassas olurdu. Bu tabii ki Jeb'e söylenecek bir şey değildi. Jeb'e baktı. Mehtabın saçtığı ışık onu görmesine yetiyordu. Jeb gülümsüyordu.

"Meg?" dedi Jeb. "Biz resmi olarak tanışmadık değil mi?"

"Margarete, daha doğru."

"Moldavya'da müthiş işler yapabilirsin. Fakat ismini değiştirmen gerekirdi. Ehh, Carlotta veya Griselda mesela."

"Griselda mı? Aman tanrım," dedi Meg iç çekerek. Başını tekrar Jeb'in omuzuna koydu. Jeb onu yavaşça yüzyüze gelecek şekilde çevirdi. Şimdi ne olacak diye merak ediyordu Meg. Böylece Jeb onu kolayca öptü.

Jeb'in dudakları ılık, ıslak ve hükmediciydi ve Meg epeydir böyle ateşli öpülmemişti. Jeb onu bırakırken gülümsüyordu. Meg ise onu tokatlamak ya da tekrar öpmesini istemek arasında bocalıyordu. Yardım üst kattaki bebekten geldi. Uyanmıştı ve ağlıyordu. Jeb'in kollarından sıyrıldı ve kapıya yöneldi.

"Umarım Büyükanne'ne gitmeyeceksin."

"Sanırım kalacağım," diye cevapladı Meg. "Bebek o kadar önen olmasa da ropörtajım çok önemli."

Birlikte merdivenleri çıktılar. Bir erkeğin iyi bir koca olabilme için o kadar da yakışıklı olması gerekmezdi. Koca mı? Büyükan kafamdan çık, diye düşündü Meg.

Rex kuyruğunu sallayarak kapıda bekliyordu. Eleanor karyol nın köşesine kadar gelmişti ve bezi ıslaktı.

"Altını değiştir," diye emretti Meg.

"Galiba yapamam," dedi Jeb.

Meg onu kenara itti ve gerekli işi süratle yaptı. "Erkekler ned hiçbir işe yaramaz," diye sordu. "Ben mamayı getirene kadar onu t tuver bari."

"Vay bu işleri iyi biliyorsun. Yoksa bir bebeğin mi var?"

"Saçmalama, sadece bugün bir kitapçık bulup okudum."

"Bir kitapçık her şeyi yazıyor mu?"

"Bu kadarını yazıyor," dedi Meg dönerken.

Onların fısıltılı konuşmaları sona erdiğinde Eleanor tekrar uyk ya dalmıştı. "Uyanma ihtimaline karşı ben burada uyuyacağım," d di Meg bu arada Jeb'e kapının yolunu gösterdi.

"Neden her şeyi paylaşmıyoruz ki?" diye sordu Jeb. "Yatağım i kişi için yeteri kadar büyük."

"Oh, tabii," dedi alaycı bir tonda Meg. "Büyükannem de bun tavsiye ederdi zaten."

Bu arada Jeb odasına girdi. Jeb Lacey'in iyi bir huyu vardı. Yat ğa yatar yatmaz uyur ve dört saat sonra tamamıyle dinlenmiş ol rak kalkardı. Bugün tam şafak sökerken uyanmıştı ve saat dörd çeyrek geçe bilgisayarının başındaydı. Lady Carlotta Veliaht Pren öldürüp aşığıyla beraber av köşklerine kaçmıştı. Saat altıya doğ Prensin babası tarafından öldürüldüler. Ceset, ceset, ceset. Bu tü sonlara bayılıyordu.

Bütün olanlara rağmen kitabı elli altı saatte bitirmişti. Jeb böy bir yazardı işte. Belki bebeklerin altını değiştirmeyi bilmezdi am olayları nasıl anlatacağını iyi bilirdi. Sonunda ayağa kalktı, gerinm ihtiyacındaydı. Beklemediği bir tebrik onu kendine getirdi. M Hubbard merdivenin başında kucağında Eleanor ona bakıyord

"Günaydın," dedi Meg.

Jeb ona bir göz attı. Annesinin eski bir sabahlığını giyiyordu. Meg için kısa ve oldukça bol idi. Bebek Meg'in saçıyla oynuyordu.

"Günaydın, " dedi Jeb. "Kahvaltı?"

"Bütün gece ayaktaymışsın gibi gözüküyorsun."

"Alışkanlık," dedi Jeb. "Moldavya'daki cinayet bitti. Bu sabah postaya vereceğim."

"Gerçekten bitti mi?"

"Son kelimesine kadar. Yumurta? Jambon? Portakal suyu?"

Meg teklifi reddedecekken birden vazgeçti. Yemek yapan erkek tanıyordu ama hiçbiri sabahın bu saatinde bu kadar tatlı değildi.

Jeb göz kırparak "Yukarıdakilerin hepsi?"

"Aynen," derken küçük bir reverans yaptı. Zaten bol olan sabahlığın önü açılmış ve kadınlığının müthiş cazibesi ortaya çıkmıştı.

"Ah.. evet," dedi Jeb ve mutfağa yöneldi. Bu arada bebek küçük yuvarlak poposu üzerinde yerde ilerlemenin bir yolunu bulmuştu. İşte bu şekilde Jeb'in ayaklarına doğru ilerledi. Jeb ayağını burkup bebeğin üzerinden düştüğünde Eleanor kendine yeni bir oyun bulduğunu düşünüyordu. Meg'in ise gözleri gülmekten yaşarmıştı.

"Hiç komik değil," diye sızlandı. "Ben bir savaş gazisiyim, biliyor muydun? Vatani görevde iken yaralanmıştım."

Meg hemen not defterini çıkardı. "Anlat," dedi kahkahaların arasından. "Nerede çarpıştın?"

"Çarpışmadım," diye tersledi. "Ben iaşe bölüğündeydim. Elli kiloluk un çuvalını taşırken dizimi incittim. Ve bunu yazarsan senin kariyerini mahvederim."

"Henüz bir kariyer olmadığına göre, bu zor. Anlat."

"Hayır, anlatmıyorum," diyerek zorla ayağa kalktı.

Meg bebeği yerden kaldırdı. "Kızmadın değil mi?"

"Kızmak mı? canım yandı ama kızmadım. Bu çocuk ne yer?"

"Öğreneceksin. Şimdi bana askerliğinden bahset."

"Neden?"

"Hani bebeğin bakımına yardım ettiğim sürece istediğimi sorabilirdim. Verdiğin sözü ne çabuk unuttun."

"Aman tanrım," dedi Jeb tavayı çıkardı ve temizlemeye başladı. "Körfez Savaşı'na gönüllü katıldım. Zırhlı birlikteydim. Fakat bizim birliğimizde yeterince tank yoktu, böylece ilk sekiz haftayı iaşe subaylığında geçirdim. Daha sonra tanklar geldi, cephe savaşı başladı,

kendi birliğimize ait iki tank küçük bir hata sonucu bizim canımıza okudu. Bu benim için savaşın sonu oldu. Başka sorun var mı?"
"Yaralanmış mıydın?"
"Evet."
"Yerini gösterebilir misin?"
"Bayan, hiç utanmanız yok mu?"
"Oh.. o tür bir yara mı?""
"Hayır, o tür değil." Tek bir hamleyle pijamasının üstünü çıkardı. "Aman tanrım, yumurtaları yaktım!"
Arkasında bir sessizlik olmuştu.
"Ah, Bay Lacey bilmiyordum." Jeb'e doğru atıldı ve yanağını sırtındaki yara izinin üzerine koydu. "Oh, Jeb!"
"Bana iki aspirin ve bir madalya verip eve yolladılar. Bir iskemle çek ve... hayır, bir dakika bekle."
Elindeki ıspatulayı dikkatlice yerine koydu ve Meg'i çıplak göğsüne doğru çekti. Meg'in sabahlığının önü yine açılmıştı. Jeb onu öptü. Meg ikinci defa mantığının uçup gittiğini düşündü. Nefesi kesilmisti, soluk alamıyordu. Jeb onu serbest bıraktı.
Meg hafifçe sendeledi. Jeb onun sabahlığını düzeltti. "İşte," dedi yaramazca, "Hoşuna gitmedi mi? Soğumadan kahvaltını bitir."
"Evet," dedi Meg sessizce.
Jeb Meg'in yanına oturdu ve kucağındaki bebeğe mama yedirmeye başladı. Eleanor'da yumurta yiyordu. Jeb yüzünde bir gülümsemeyle Meg Hubbard'ı yeni bir madalya gibi görüyordu.

Postane saat sekizde açıldı. Jeb dokuzda oradaydı. Herkes onu tanıyordu. Her zaman yanında kocaman metinlerle gelirdi. Ancak bu kez yanında bir bebek taşıma çantası vardı.
"Bay Lacey! Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk."
"Yeni bir kitap, Bay Ferber. İşleriniz nasıl?"
"İşler iyi. Bu yanınızdaki de kim?"
"Bir kız," dedi Jeb sakince. "Yeğenim Eleanor, yeni geldi."
"Sevimli şey," dedi memur.
"Son on yılda vaktinde teslim ettiğim ilk kitabım olacak."
"İyi bir geliriniz olmasını dilerim, Bay Lacey." Arkasında duran ve onu şemsiyeyle dürten yaşlı bayanın alaycı sesiydi bu.
"Hey Bayan, şemsiyenize dikkat edin lütfen," dedi huzursuzca.

"Edeceğim," dedi dürtmeye devam ederek. "Yalnız torunumun nerede olduğunu söyleyin."

"Aman tanrım," dedi Jeb.

"Tanrınız size yardım edemeyecek. Benim küçük kızım sen onu mahveden kadar kilisemizin dua eder bir üyesiydi. Sen bir canavarsın. Tanrı seni affetmeyecek. Tabii ben de."

"Saçmalamayın, Annie Mae. Torununuz mahvolmadı. Ona parmağımı dahi sürmedim."

"Beni Annie Mae diye çağırma. Ben Bayan Hubbard'ım, seni kadın avcısı," dedi ve sert bir şemsiye darbesi daha geldi.

"Bayan lütfen yapmayın. Torununuzun hiçbir şeyi yok. Onu bıraktığımda makalesini yazıyordu."

"Pekala söyle bakalım düğününüz ne zaman olacak?"

"Düğün mü? Hayatta olmaz bayan. Ben evlenecek tip miyim?"

"O halde mahkemede görüşeceğiz," diye bağırdı Bayan Hubbard.

"Bayan," dedi Bay Ferber. "Burası resmi bir yer, lütfen nazik olun."

"Nezaket mi? Eğer bu adam buradan pul alırsa ben buradan ömrüm boyunca pul almayacağım. Kilisemizin tüm cemaatine de haber vereceğim."

Yeni arabasının içindeki Eleanor bütün bunlardan rahatsız olduğunu haykırmaya başladı.

"Ah, ağlama," dedi Bayan Hubbard yumuşakça. Küçük parmağıyla yavaşça Eleanor'un dudaklarına dokundu. Ama Eleanor var olan üç dişiyle yaşlı kadının parmağını sertçe ısırdı. Büyükanne söylenerek ve parmağını emerek postaneyi terk etti.

Jeb Lacey Virginia'daki evine dönmeden değişik dükkanlara uğradı. Gözetlemedeki kütüphaneci kadın el sallayarak "Merhaba Bay Lacey, bu güzel günde siz ve bebeğiniz nasılsınız?"

"Çok güzel bir gün Bayan McGruder, küçük Eleanor böyle güzel bir günde dolaşmaya bayılıyor."

"Eleanor, güzel bir isim. Aile büyüklerinden birinin ismi mi?"

"En azından şimdi ailemizde bir tane var."

"Çok şakacısınız, Bay Lacey!"

"Haklısınız Bayan," dedi Jeb garaj yolundan eve yürürken.

Meg onu verandanın merdivenlerinde bekliyordu. Arabaya uzanıp bebeği kucağına aldı. Eleanor mutlu sesler çıkarıyordu.

"Senden hoşlandığı kesin," dedi Jeb suratsızca. "Ben bu arabayı nasıl çıkaracağım?"

"Adalelerinle," dedi Meg geriye doğru. "Onu ters çevir ve geri geri birer basamak yukarı çek."

"Evet, ama..." derken her ikisi çoktan eve girmişti bile. Altı basamak vardı. Arabayı zar zor verandaya çıkarabilmişti.

Meg ve Eleanor mutfaktaydılar. Karşılıklı anlaşılmaz sesler çıkarıyorlardı.

Moldavya'daki Cinayet'i postaladım."

"Ne kadar güzel," dedi Meg tepkisizce. "Ablan aradı."

"Vay canına! Bu sefer ne istedi?"

"Geçen istediğinin aynısı, bir çek."

"Duyan da buralarda ağaçta para yetişiyor sanır," dedi sertçe. "Nereden arıyordu?"

"Toronto, Kanada'dan. Başının büyük bir belada olduğunu ve ülkeyi terk etmek zorunda kaldığını söyledi."

"Öyleyse yeteri kadar uzağa gitmemiş."

"Baksana o senin ablan değil mi?"

"Yani ona bir çek yollamam lazım öyle mi?"

"Ayrıca eğer ona bir çek yollamazsan buna ileride çok üzüleceğini de söyledi."

"Ben zaten şimdiden çok üzülüyorum," diye homurdandı. "Bebek için ne dedi?"

"Hiçbir şey. Ve bir de annen aradı."

"Yoksa o da mı çek istiyor?"

"Başka şeylerden de bahsetti. Görünüşe göre annemi tanıyormuş. Richmond'da okula beraber gitmişler."

"Madem öyle ona da bir çek yollamalıyım, değil mi?"

"Annem on yedi yıl önce vefat etti."

"Oh, çok üzüldüm Meg."

"Önemli değil. Çok zaman oldu. Farkında mısın bana ilk kez isminle hitap ettin. Hoşuma gitti."

"Ah.. öyle mi Meg? Neyse bu isim kullanma alışkanlığını geliştirmeliyim. Ne de olsa benim annem senin annenle aynı okula gitmiş."

"Benim annem senin annenle hiçbir zaman okula gitmedi. Bu da annenin yalan söylediğini gösteriyor. Bu Lacey ailesinin bir alışkanlığı mı acaba? Neden bana yalan söyledi dersin?"

"Bana sorarsan, annem evimde bir kadın olduğuna göre benim

kın önemli birisi olduğunu düşünmüştür. Ve annem seninle iyi geçinmek isteyecektir. O iki şeye katlanamaz, bir parasızlık, diğer para kazanmak için çalışmak. Ben ailenin süt veren tek ineğiyimdir."

"Boğalık daha uygun. Ve..." Meg konuyu değiştirmeye karar verdi "bebeğin yeni yemek sandalyesini gördün mü?"

"Güzel."

"Bir adam getirdi. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Ben biliyorum."

"Sen mi yolladın?"

"Tam bebek arabasının yanında duruyordu."

"Ve sen de her ikisini birden aldın," dedi Meg.

"Bir de daha büyük bir bebek yatağı."

"Aman tanrım. Paranın gücü öyle mi?"

"Eee, bunu hak ediyoruz. Moldavya'daki Cinayet..."

"Satılacağından ne kadar eminsin."

"Kesinlikle."

"Sana ton balıklı sandviç hazırladım. Umarım seversin."

"Bayılırım," dedi Jeb. Tam olarak doğru olmasa da duruma uygun bir cevaptı bu.

Meg buzdolabından bir tepsi sandviç çıkardı. "Ve bir bardak süt?"

"Daha iyisi olamazdı. Sütü nereden buldun?"

"Eve servis yapmaları için anlaştım."

"İşlerimiz yolunda gidiyor. Senin makalen ne durumda?"

Meg "Günlüğünü buldum," diye fısıldadı.

"Bak şu işe! Bir senedir kayıptı."

"Makalemin giriş kısmında epece işe yaradı." Meg bir adım geri attı. "Askerlik dosyanı da buldum. Bir madalyadan söz etmiştin, oysa dört madalya bir de üstün Liyakat kazanmışsın."

"Meg... bunları yazmasan daha iyi olur. Ben hiçbir zaman kahraman olmadım. Yalnızca basit, alelade bir erdim."

"Buna inanmıyorum," dedi Meg. "Fakat yazmamı istemiyorsan ben... makalem için can alıcı bir nokta bu."

"Sanırım öyle," dedi Jeb iç çekerek. "Peki, ne istiyorsan yazabilirsin. Şimdi sandviçlere gelelim."

Böylece üçü birlikte yemeğe daldılar. Bu arada Eleanor eline biler kaşık alıp trampet çalmaya başladı. Elma ezmesi mutfağın dört bir yanına saçılmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla bize haftada birkaç gün gelecek bir temizlikçi bulmalıyız. Bunu halledebilir misin?" dedi Jeb. "Sen yapamaz mısın?"

"Benim vaktim yok. Şeytan Prensi'ni bitirmeliyim. Otuz gün vaktim kaldı."

"Şeytan Prensi mi?"

"1815 yılında İngiltere'de geçen bir roman."

"Sen ne zaman dinlenirsin?"

"Ne zaman ihtiyacım olduğunu düşünürsem" diye gülümsedi Jeb. "O zaman da balığa giderim."

Meg ona bakıyordu. "Jeb sana bir şey soracağım."

"Evet."

"Demiştin ki..." durakladı sonra çabucak "Gerçekten evinde yaşayan bir kadın olsaydı, annenin zannettiği gibi o kadın senin için çok mu önemli olurdu?"

"Evet," dedi dili dolaşarak çünkü gerçeği söylüyordu. "Hem de çok önemli olurdu."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Öğleden sonra saat iki civarında küçüklü büyüklü bir çok servis aracı evin önünde sıraya dizilmeye başladılar. Bir buzdolabından, içine konacak yemeklere kadar pek çok şey araçlardan boşalmaya başladı. Büyük bir bebek yatağı yukarı taşındı. Bebek bezleri geldi, alt kattaki oturma odasına etrafı parmaklıklı küçük bir oyun parkı kuruldu. Bir bebek masası ve banyosu, köpek için altı kutu kemik, bir ton kadar bebek maması. Ve Meg'in adına bir kutu.

"Bu da nesi?" diye şaşırdı. Elindeki kutuyu içindeki anlayabilmek için sarstı. Açmaya tereddüt ediyordu. "Üstüme giyecek bir şeyler almak için Büyükanneme gitmeyi planlıyordum."

"İşte sana söylemeyi unuttuğum şey!" dedi Jeb. "Bu sabah postanede Büyükannenle karşılaştım."

"Olamaz! Seninle ne konuştu?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Elindeki şemsiyeyle beni şişleyerek öldürmeye, ben de ondan kurtulmaya çalışıyordum. Bir de kilisenin cemaatinin benim için dua edeceğinden bahsetti. Duanın konusunu anlayamadım. Hadi kutuyu aç, Meg."

"Çok ayıp oysa o hep tatlı bir hanımefendi olmuştur."

"Eminim hala öyledir. Yalnızca benimle arası yok."

Meg, Jeb'in anlattıklarına inanmıyormuş gibi bakıyordu. Jeb'i beğenmeyen bir kadın? Bu imkansızdı. Paket kağıdını kenarından tuttu ve yırttı. İnce bir ambalaj paketini kutudan çıkardı. "Oh," dedi etkilenmiş bir halde. "Nedir bu?"

"Soğuk kış sabahlarında giymek için bir şey."

Meg ambalajın içinden uzun altın sarısı bir sabahlık çıkardı. Saçlarıyla uyum sağlayan bir renkte, saten ve ipek karışımı, kocaman düğmeleri ve geniş bir kemeri olan yanlış zamanda önü açılmayacak cinsten bir sabahlıktı. "Bu sabah olanlar yüzünden."

"Tam olarak değil. Seni böyle bir şeyin içinde görmek isterdim."

Meg'in yüzü kızarmıştı. "Daha önce hiçbir erkekten böyle bir hediye almadım. Sence uygun olur mu?"

"Eğer Büyükannen seni içinde görmeyecekse problem yok."

Jeb'in en sevdiği bilgisayarının başında oturan Meg, "Makalemle ilgilenmeliyim," dedi. "İlk bölümünü bitirdim. Biliyorsun bu seri bir röportaj olacak. Derginin önümüzdeki dört sayısında çıkacak. Ayrıca yazı işleri müdürümün dediğine bakılırsa The Southside Sentinal gazetesinde de özet bölümleri basılabilirmiş."

"Eğer Büyükannen görürse o kuruluşları binalarıyla beraber yakar herhalde."

"Saçmalama," dedi Meg. "Büyükannem seksen iki yaşında ve her zaman tatlı bir insan olmuştur. Sana karşı neden böyle olduğunu anlamıyorum. Oysa gerçekten çok tatlı bir adamsın."

Jeb yutkundu. Kendisinden 'tatlı bir adam' olarak bahsedilmesine pek alışkın değildi.

Meg, yazıcıdan iki avuç dolusu basılmış kağıt topladı. "Pekala şimdi ben bu kısmı ofise götüreceğim, sonra da Büyükanneme gidip giyecek bir şeyler alacağım. Bu arada sen de bebeğe bakıver. Güzel bir uyku çekmekle meşgul.."

"Onun küçük ihtiyaçlarını giderebileceğimden eminim. Bu arada bir de Şeytan Prensi'nin birkaç bölümünü de deviririm."

"Ben gidiyorum. Büyükannem öğleden sonra evde olmaz."

"Hımm... öncelikle üstünü giymen gerekmez mi?" diye önerdi Jeb. "Urbanna şehir merkezinde kadınların sokakta sabahlıkla dolaşmaları pek olağan değildir."

"Ohh... dalmışım." Meg tekrar kızardı ve merdivenlere yöneldi.

Meg aşağıya indiğinde ilk geldiği günkü giysileri vardı üzerinde. Beyaz kolsuz bluz, tutucu ölçülerde mavi etek ve bir çift mavi sandalet. Çalışma odasına bir göz attı. Jeb Lacey şimdiden işine koyulmuştu. Şeytan Prensi miydi ne? Ne hayal gücü! Eleanor yeni oyun parkında yüzüstü yatmış uyuyordu. Rex de başını parka yaslamıştı. Meg hepsine birden bir öpücük yollayıp kapıya yöneldi.

Güzel bir öğleden sonraydı. Bembeyaz bulutlar denize doğru süzülüyordu. Meg parmak uçlarında gerindi. Garip bir yirmi dört saat geçirmişti. Fakat çantasında güzel bir eser duruyordu. Bebek ise oyuncak gibiydi. Bebekleri her zaman sevmişti. Hiç acı çekmeden bebek sahibi olmak büyük bir zevkti.

Durdu ve derin bir nefes aldı. Jeb Lacey nasıl biriydi? Öncelikle tahmin ettiği kadar kaba saba biri değildi. Yakışıklı değildi ama hoştu. Büyükannesinin her zaman söylediği gibi bir kadın güzel görünmeliydi. Fakat bir erkek ise iş güç sahibi olmalıydı. Jeb bu konuda eksiksizdi, daima çalışan bir erkek...

Bu düşünceler gülümsemesine yol açtı. Karanlık görünüşlü bir yabancı bahçe kapısına yaslanmış duruyordu. "Günaydın, küçük hanım," dedi adam. Kaslın sesli, sakallı bir adamdı. Üzerindeki kahverengi takım buruşuktu. Kahverengi saçları tepeden açılmaya başlamıştı. Bir seksen beş boylarındaydı. Meg adamı süzdü.

"Günaydın," dedi.

Adam elini uzattı ve altın bir rozet çıkardı. "Pinkerton Detektiflik Ajansı."

"Ohh.. Siz özel bir detektifsiniz."

"Doğrudur bayan. Size birkaç soru sorabilir miyim?"

"Tabii... Yalnız cevap vermezsen kızmayın."

"Anlaştık. Ben bir kadını arıyorum. Adı Gwen. Acaba kendisi sizin çıktığınız evde yaşıyor olabilir mi?"

"Sanmıyorum," dedi Meg. Aniden çok dikkatli olması gerektiğini anlamıştı. "Daha doğrusu bu evde yaşayan sadece iki kadın var biri benim diğeri ise bebeğim. Benim adım Meg, bebeğinki ise Eleanor."

"Ve bildiğiniz kadarıyla başka hiçbir kadın son zamanlarda bu eve gelip gitmedi, öyle mi?"

"Bir de Büyükannem Annie Mae Hubbard var. O da bir iki kez gelmiştir. Bu Gwen'i neden aradığınızı sorabilir miyim?"

"Florida eyaletinde çocuk kaçırmaktan aranıyor."

"Çocuk kaçırmak mı?"

"Evet. Bir bebeği alarak eyalet dışına kaçmış."

"Çok önemli bir sebebi olmalı," dedi Meg sessizce. "Onu suçlayamam eminim kocası goril gibi bir şeydir."

"Tam olarak kocası da değil," dedi adam. "Bu evdeki bebek sizin mi demiştiniz?"

"Evet," dedi Meg soğukça. "Şimdi Bay Pinkerton isterseniz siz bahçeden çıkın çünkü kocam köpeği dışarı salmak üzereydi ve Rex yabancılara karşı çok saldırgandır."

"Pekala, bayan." Adam toparlandı ve sokağa çıktı. Fakat ortadan kaybolmadı. Meg onu sokağı geçip kütüphanenin merdivenlerini çıkarken gördü.

"İşler karışıyor," diye mırıldandı. "Büyükannemden dönünce bu konuyu Jeb'e anlatmalıyım. Tabii Eleanor'un benim bebeğim olduğunu, Jeb Lacey'in kocam olduğunu ve hatta Rex'in yabancıları ısırabileceğini söylediğimi anlatamam. Bu eve geldiğimden beri ne kadar çok yalan söyledim. Hepsi başıma Jeb Lacey'le röportaj yapmak istediğim için geldi. Umarım Tanrı beni affeder."

Meg marşa bastı ve çalışan motorun sesi duyuldu. Gözleriyle çevreyi taradı. Özel detektif ortada yoktu. Büyük ihtimalle kütüphaneci kadından bildiklerini sızdırmaya çalışıyordur diye düşündü Meg. Herhalde o kadın etrafta dolaşan bütün dedikodulardan haberdardı.

Büyükanne Hubbard nehre bakan küçük bir evde yaşıyordu. Meg yolda yazı işleri müdürüne uğrayıp okuması için yazısını bıraktı. Eve geldiğinde ortalığın ana baba gününe döndüğünü gördü. Bahçe Partisi kendi evlerinde yapılıyordu. Meg aracından iner inmez etrafı sarılmıştı. Urbanna'da dedikodular süratle yayılırdı.

Büyükannesi onu kolundan tutup eve sürüklemeye başlayana kadar etrafına gülücükler saçtı. "Ne yüzle bu eve geliyorsun?" diye hiddetlice fısıldadı. "Büyükbaban mezarında ters dönmüş olmalı."

Bütün gözler üzerindeydi. Meg en yüksek sesini kullanarak dikkatleri üzerine topladı. "Virginia Lady dergisi için bir dizi makale üzerinde çalışıyorum," dedi neşelice. "Bay Jeb Lacey'i tanırsınız." Evde bulunan tüm kadınlar Jeb Lacey'in ününü duymuştu. "Jeb Lacey," diye tekrarladı. "Wormeley Ailesi'nden."

Bir fısıldaşma yayıldı. Neredeyse hiç kimse Wormeley Ailesi'nden olduğunu bilmiyordu. Hepsi Ralph Wormeley'in Urbanna'nın koloni devrindeki kurucularından biri olduğunu biliyordu. "Onun hayat hikayesini yazıyorum," diye devam etti Meg. Büyükannesi susmuştu. "Kendisi bir savaş kahramanıymış."

"Savaş kahramanı mı?" Büyükanne bile yumuşamıştı.

"Evet," dedi Meg üzerine basarak. "Dört madalya ve..." hafifçe durdu merakları zirveye çıkarmak için "... bir de Üstün Liyakat!"

"Ne büyük bir onur," dedi yönetim kurulundan Bayan Letty Raeburn. "Ve bizim haberimiz bile yok. Öyleyse kasabadaki herkesin ona yardımcı olması lazım."

"Ben de sizin gibi düşünüyorum," dedi Meg kalabalığın arasından sıyrılıp merdivenlerden yukarı çıkarken. Bir çantaya doldurmuş olduğu günlük eşyalarıyla aşağıya indiğinde hala aynı şeyler konu-

yılıyordu. Büyükanne onu merdivenlerin dibinde karşıladı.

"Umarım zannettiğim kadar kötü değil Meg, ama herhalde oraya geri dönmeyeceksin?"

"Gitmek zorundayım," dedi Meg yüksek sesle. "Yalnızca makalenin söz konusu değil, bir de bebek var..."

Etrafta yeni bir merak uyanmıştı. "Ne bebeği?" Büyükanne ısrarla sordu. "Bebek mi?"

"Öyle tatlı bir şey ki," diye neşeyle anlattı Meg.

Büyükannenin yüzü asıldı. "Evlilik," diye fısıldadı.

"Elbette," dedi Letty Reaburn. "Hiçbir erkek bir bebeğe bakamaz. Açıkça görülüyor ki Bay Lacey kendisine yardımcı olacak bir kadın ihtiyacında. Kendi bebeği mi acaba?"

"Ablasının bebeği," dedi Meg. "Gwen çocuğuna bakamayacak durumda. Kendisi hasta ve de maddi durumu kötü. Fakat Bay Lacey bildiğiniz gibi iyi bir yazar. Kazandığı paraları bu çocuk için harcamaktan hiç çekinmiyor. Bugün satın aldıklarını görmelisiniz."

"Neler almış, neler?" Sözleri de odada yankılanarak bir tur attı.

"Şimdi gitmeliyim," dedi Meg üzgünce. "Saat dört maması, biliyorsunuz."

Yalnız kaldıklarında Meg Büyükannesine bakarak "Evet?" dedi.

"Belki de o adam hakkında yanılmış olabilirim," diye mırıldandı Annie Mae. "Fakat... evlilik, Meg. Evlilik."

"Eminim çok güzel olurdu." Meg doğruladı.

"Demek öyle. Pekala ama yüzük takmadan fazla ileri gitme."

"Dikkatli olmaya çalışacağım," dedi Meg onu öperken. "Şimdi gitmem lazım."

Meg çantasını sürükleyerek evden içeri girdiğinde Jeb tamamen yazısına dalmış durumdaydı. Rex merhaba gibisinden bir ses çıkardı. Eleanor ise yuvarlandı, henüz kendisine yabancı olan oyun parkında etrafını süzdü ve sızlanmaya başladı.

"Evet, ben de bu arada iki bölüm bitirdim. Her şeyi getirdin mi?"

"Neredeyse," dedi Meg. Çantasını yere bırakıp oyun parkına gitti. "Nasılmış benim güzel kızım?" diyerek çocuğa doğru eğildi. Bebek keyiflenerek bir iki tekme attı. "Alt değiştirme vakti," dedi Meg onu kaldırıp masaya doğru giderken. "Bu hazır bezler çok kolaylık sağlıyor," dedi. "Hiç denedin mi?"

"Ben mi? Ben küçükken böyle şeyler yoktu. Büyükannen seni aforoz etmedi mi?"

"Nerden çıkarıyorsun böyle bir şeyi. Gayet tatlıydı. Seni bir daha şemsiyeyle şişlemeyeceğini söyledi. Buna ne dersin?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye homurdandı Jeb. "Kaburgalarım hala sızlıyor. Fakat onunla ödeşmenin yolunu buldum."

"Nasıl olacakmış bu?"

"Şeytan Prensi'ndeki kötü ruhlu tiplerden birini canlandırıyor."

"Jeb Lacey çok kötü bir adamsın sen."

"Demek, fark ettin. Yapmam gereken işlerim var."

"Bence biraz sabretmelisin," dedi ona Meg. "Bebeğin biberonunu hazırlamam lazım ve sonra sana anlatmam gereken önemli bir şey var. Çok önemli bir şey."

"Pekala, ben de biraz dinlenebilirim. Ayrıca ihtiyar kadının Cinayet Şebekesi'nden gelen haberleri kaçırmak istemem."

"Kes lütfen," dedi Meg. "Bir fincan çay ister misin?" Cevabı beklemeden mutfağa yöneldi.

Hazır mama biberonlarından birini bir kapta ısıtmaya koyuldu, çayı hazırladı ve bebeğe biberonunu verdi. Eleanor biraz oyalanıp ciddi bir şekilde biberonu mideye indirmeye koyuldu. Biberonunu kendi kendine tutabiliyordu.

Jeb hala bilgisayarın önünde geriniyordu. "Yaşlanıyorum," dedi çaydanlıktan kendine bir fincan çay doldururken.

Meg bebeği oyun parkına koydu, kendine bir fincan çay doldurdu ve bilgisayarın yanına bir iskemle çekip oturdu.

"Eee, bu çok önemli konu neymiş?" sordu Jeb. "Yazı işleri müdürünü görmeye mi gittin?"

"Ve hikayeye bayıldı," dedi Meg gülerek. "Zam istemeyi düşünmeye başladım. Sonra da Büyükanneme gittim. Bahçe Partisi bizim evde yapılıyormuş."

"Büyükannenden bahset."

"Sana bir daha şemsiyeyle vurmayacağını söyledi."

"Güzel, yerinde bir karar. Ben de kurşun geçirmez bir yelek ısmarlamıştım demek buna gerek olmayacak."

"Evet, seni taciz etmeyecek, fakat sana bayıldığını da söyleyemeyiz... çünkü... sen ve ben."

"Anlıyorum. Büyükanne için sihirli kelime evlilik."

"Buna hiç şüphe yok," dedi Meg çekinerek. "Tam bir barış olma-

sa da şimdilik bir ateşkes temin edildi."

"Küçümsenecek bir şey değil." Jeb onu burnunun ucuna bir öpücük kondurarak tebrik etti.

"Bu ne içindi?" diye sordu Meg.

"Çünkü çok iyisin. İyi bir ateşkes de sağladın."

"Fakat sana anlatmak istediğim konu bu değildi. Dışarı çıktığımda bir adamla karşılaştım."

"Ne adamı?"

"Bahçe kapısının yanında duruyordu. Özel detektif olduğunu söyledi, altın bir rozeti falan da vardı."

"Rozeti gördün mü?"

"Evet, bana gösterdi. Üzerinde bir şey Pinkerton yazılıydı."

"Ah. Pinkerton. Geçen sene bir hikayemde kullanmıştım onları. Peki ne istedi bu özel detektif?"

"Tam olarak emin değilim. Gwen isminde bir kadından bahsetti. Ona bu evde bu isimde biri yaşamadığını söyledim."

"Ve?"

"Ve sonra bana bebeği sordu. Eleanor'un benim bebeğim olduğunu söyledim ve senin de kocam olduğunu." 'Kocam' kelimesini öyle yavaş söyledi ki Jeb Lacey'in dikkatini pek çekmedi.

"Ve sonra Gwen isimli kadının Florida eyaletinde çocuk kaçırmaktan arandığını söyledi. Buna ne diyorsun?"

"Pek ihtimal veremiyorum, hikayenin bir kısmı doğru olabilir. Fakat kesinlikle tamamı doğru değildir."

"Nasıl yani? Polisle gelip bizi tutuklayabilir mi?"

"Eğer tutuklama izni varsa evet. Büyük ihtimalle şu anda bu izin için merkezini arıyordur."

"Fakat sonuçta tutuklanabiliriz."

"Her şey olabilir. Fakat bizi burada tutuklayıp Virginia Eyaleti'nden izin alıp Florida'ya götürmeleri gerekir."

"Kendinden öyle emin görünüyordu ki. Sonra karşı kütüphaneye girdi. Onunla görüşürse kasabadaki bütün dedikoduları öğrenecektir. Ve..."

"Adamın ismini aldın mı?"

"Hiç aklıma gelmedi."

"Kütüphaneye girdi öyle mi?"

Meg başını evet anlamında salladı.

"Öyleyse sen bebekle ilgilen, bende kütüphaneye gidip neler öğ-

renebileceğimi göreyim."

Saat dört buçuğu gösterirken Millie McGruder kütüphaneyi kapatmaya hazırlanıyordu. İçeride yalnızca bir müşteri kalmıştı. "İşte Bay Lacey de geldi," dedi yüksek sesle.

"Bu Bay uzun bir süredir bana Lacey Ailesi ile ilgili sorular soruyordu. Ne istediğini anlayamadım."

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum," dedi Jeb rafların arasında adamın bulunduğu tarafa doğru ilerlerken. "Bay Pinkerton?"

Adam yavaşça ayağa kalktı. "Pekala, pekala. Yalnızca bir araştırma yapıyorum," dedi sinirlice. Jeb fotoğraf makinasını kaldırdı ve çabucak üç poz çekti. Adam "Hey," diye itiraz etti. "Kes şunu."

"Eğer bilmiyorsanız öğrenin bizim buralarda araştırmaları yürüten bir kuruluş vardır ve bu polistir. Şimdi eğer polis memurlarımızın bu işe karışmasını istemiyorsan bana neler olduğunu anlat."

"Bak Bayım, ben lisanslı bir detektifim."

"Birazdan özel detektiflerden hoşlanmayan biri tarafından yumruklanabilirsin. Şimdi bana lisansını göster."

"Pekala, pekala sinirlerinize hakim olun." Cebine uzandı ve bir cüzdan çıkardı.

"Millie benim için şunu bir yere not eder misin?"

Millie bir kalem aldı eline "Anthony Rogers, Pinkerton Bürosu, Clearwater, Florida. Bu gerçek ismin mi?"

"Evet ama fotoğrafımı çekmeye hakkınız yok."

"Eğer burada ne yapmaya çalıştığını söylemezsen, fotoğraflarını yerel gazetelere yayınlatırım bile," diye tehdit etti Jeb.

"Ben... araştırma yapıyorum."

"Neyi araştırıyorsun?"

"Gwen Lacey adında bir kadını bulmaya çalışıyorum."

"Ablamdır," dedi Jeb. "Toronto'da yaşıyor. Toronto Kanada'da. Başka ne bilmek istiyorsun."

"Kanada'mı? Kahretsin!"

"Bildiğin gibi Pinkerton'un buradan 35 mil uzaklıkta Richmond'da bir bürosu var. O halde söyle bakalım bir araştırma yapmak için neden Clearwater, Florida ofisinden buraya birini yolluyorlar? Yoksa özel bir soruşturma mı?"

"Evet," diye onayladı Roger. "Özel soruşturma."

"Şimdi farz edelim ki yalnızca ablamı neden aradığını öğrenmek istiyorum."

"Ah... ben..."

"Eşime Gwen'in arandığını, tutuklama emri olduğunu söylemişsin. Bu doğru mu?"

"Hayır, tutuklama emri yok."

"O halde yalan söyledin."

"Özel detektifler bazen gerçekleri çarpıtmak zorunda kalırlar."

"Ben gerçeklerin çarpıtılmasından hiç hoşlanmam. Fakat bakın size ne diyeceğim. Ben hayatımı roman yazarak kazanıyorum."

"Yüzlercesini yazdı hepsi birbirinden güzeldir," diye Millie araya girdi.

"Romanlarımdan birinde sana kötü bir rol de verebilirim. Beni anlıyor musun?"

"Ben yalnızca hayatımı kazanmaya çalışıyorum," diye homurdandı Rogers.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi Jeb. "Şimdi durumu kavrayabildin mi? Yarın gün doğduğunda burayı terk etmiş olmalısın yoksa... Ayrıca yarın sabah dokuzda Clearwater ofisinizi arayıp onlara senden hiç hoşlanmayacakları bir şekilde bahsedeceğim."

Adamın hırçın görünüşü kaybolmuştu.

"Tamam, gidiyorum."

"Kapıyı biliyorsun. Yola koyulsan iyi olur."

Rogers rozetini cebine koydu. "Bir gün pişman olabilirsiniz," diye tehdit etti.

"Benim için o gün gelebilir, fakat senin ki geldi bile," dedi Jeb ve adamı kapıya doğru itti.

"Bay Rogers, geldiğinize çok sevindim," dedi Millie alaycı bir tavırla "Biz kütüphaneciler sizin gibi yazarları her zaman bekleriz."

"Ne kadar heyecanlıydı. Güçlü erkeklere bayılıyorum."

"Çok teşekkür ederim," dedi Jeb. "Fakat ben yeni evliyim ve bu söylediklerinizi karım duymamalı."

"Elbette," diye cevapladı Millie. "Bu aramızda sır olarak kalacak."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jeb ıslık çalarak kapıya geldiğinde Meg onu bekliyordu.

"Islık çaldığına göre hapse girmeyeceğiz."

"Hiç şansı yok," dedi Meg'i kucaklayıp döndürürken. "Adam nu mara yapıyor. Özel bir davaya bakıyor. Gwen'i istiyor, bizi değil."

"Eğer biri yerini söylemezse Gwen'i hiçbir zaman bulamaz."

"Doğru."

"Söylemedin değil mi...? Yoksa söyledin mi?"

"Neden başımız ağrısın ki."

"Fakat o senin ablan!"

"Bunu tekrar edip duruyorsun," dedi Jeb. "Eğer Gwen senin ab lan olsaydı senin de benim gibi düşüneceğini zannediyorum." Meg'i kucağına alıp etrafında döndürdü.

"Beni aşağı indir seni domuz seni!" Jeb dönmeyi durdurdu fakat Meg hala kucağındaydı.

"Domuz mu?"

"... belki biraz sert konuştum," dedi Meg sinirlenerek. "Lütfen beni yere indir."

"Benim de bir kadında aradığım da işte bunlardır: Nezaket, sağ duyu, itaatkarlık."

Ayakları yere değer değmez Meg ellerini yumruk yaptı ve bağıra rak tehdit etti. "Nezaket, itaatkarlıkmış! Bir daha böyle konuş da... Allahın belası."

"Ah, büyükannenin bunları duymadığına çok memnunum," dedi Jeb hüzünlü bir şekilde. "Fakat ya bebek?"

Meg bir iki adım geriledi yüzü sinirden kızarmıştı ve ellerini beline dayamıştı. "Neden hiç umursamıyorsun?" diye sordu. "Bu bebek bir yerlerde birilerine ait ve eminim ki şu anda onu bulabilmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardır. Er ya da geç polisler kapıya

dayanacaklar. O zaman ne olacak Bay Lacey?"

"Endişelenmene gerek yok," dedi Jeb sırıtarak. "Sen eve geldiğinde bebek zaten buradaydı, değil mi?"

Meg başıyla onayladı.

"Öyleyse kimse seni çocuk kaçırmakla suçlayamaz. Ve seni benim aleyhime tanıklık yapmakla zorlayamaz."

"Niyeymiş o?"

"Basit. Kapıya bir yetkili geldiğinde biz arka kapıdan çıkacağız. Ve derhal bir kilise bulup evleneceğiz. Bir kadın kocası aleyhine tanıklık yapmaya zorlanamaz. Buna ne diyorsun?"

"Fakat Büyükannemin hoşuna gideceği kesin."

"Bak aklıma ne geldi," dedi Jeb gülerek, "Belki Büyükannen nikahta sana refakat eder?"

Meg tekrar sinirlenmeye başlıyordu. "Pekala yalnızca seni hapisten kurtarmak için seninle evlenmek isteyeceğimi kim söyledi?"

"Benim için bunu yapmaz mıydın?"

"Büyük olasılıkla hayır!"

"Peki ya bebek için?"

"Beni rahat bırak. Çok zor bir gün oldu. Ve şu anda seninle evlenmektense bir manastıra kapanmayı tercih ederim."

"Ne kadar yazık olur," diyerek bilgisayarına döndü.

"Beni hiç etkilemiyorsun, Jeb Lacey," diye tersledi. "Aynı amatör bir yazar olduğun gibi amatör bir artistsin. Bence ortalığı göz yaşlarına boğma ve Şeytan Prensi ile ilgilen."

"Biliyor musun, haklı olabilirsin. Bu fikrinin uygulayacağım. Nerede kalmıştım acaba?"

"Dük'ü Wrantham Düşes'i ile yatakta bırakmıştın. Ve Düşes'in kocası tam kapıdaydı. Umarım Wrantham Dükü senin Dük'ünü bir düello sonucunda öldürür ve Düşes'i de sokağa atar."

"Hayır, bu bir aşk kitabına uygun değil. Düşes sokaklarda yaşayamaz. 1804 İngilteresi'nde soylu fahişeler pek tutulmuyordu. Korkarım gönül maceraları anlayışın pek kuvvetli değil."

"Beni suçlama. Seninle aynı evi paylaşan birinden ne beklenir ki?"

"Haydi Meg, bu konuyu kapatalım. Bebeği doyurdun mu?"

"Hayır, doyurmadım. O senin yeğenin. Benim makalem için biraz daha bilgiye ihtiyacım var. İlk kitabını ne zaman yazdın?"

"Sanırım on altı yaşlarındaydım. Fakat bebeği doyurmayacaksan

sana bunları neden anlatayım ki?"

"Tamam öyleyse, doyuracağım."

Meg bebeği alıp mutfağa giderken. "Belki de Büyükannem senin hakkında başından beri haklıymış?"

Fakat Jeb Lacey çoktan Londra'nın sisleri arasında dalmıştı ve güncel problemlerle ilgilenecek durumda değildi.

Evdeki sessizliği zaman zaman Eleanor bozuyordu. Mutfaktan temizlik ve toparlanma sesleri duyuldu ve Meg kucağında Eleanor'la merdivenin ucunda gözüktü.

"Sana iyi geceler bile dilemeyeceğim," diye homurdandı Meg. "Bunu hak etmiyorsun. Yarın Büyükannemin evine döneceğim."

Bu Jeb'i bir anda gerçeklere döndürdü. "Büyükanne'ne mi gideceksin? Bunu yapamazsın!"

"Neden yapamayacak mışım?"

"Çünkü bütün Urbanna senin burada benimle ve çocukla beraber kaldığını biliyor. Ve ünün mahvolmuş durumda."

"Ne kadar uzun kalırsam o kadar kötü değil mi?"

"Meg?"

Fakat Meg gitmişti bile. Jeb kendine kızdı. Ondan iyisini nereden bulacaktı ki? Bebek de çok iyiydi. Fakat Gwen'in olamazdı. Öylesi kötü bir kadının çocuğu olmak için fazla tatlıydı.

Ablasından altı yaş daha küçüktü. Gwen onuncu yaş gününü kutladığı gün Jeb'i ikinci kat balkonunda dikenli çalıların üzerine itmişti. Sonuç, kırık bir kol ve bacak. Yağmurlu günlerde bacağı hala ağrıyordu. Ve on üç yaşındayken Gwen o aptal Charlie Farrel ile bot gezisine çıkmak istemişti de, ikisi birden nehrin ortasında Jeb'i suya atmışlardı. Allahtan yüzme biliyordu.

Ve annesi ne demişti? "Oh, Gwen yalnızca şaka yapmış olmalı, Jeb. Ciddi bir şey olamaz."

İyi de Jeb neredeyse boğulacaktı.

Ve işte şimdi kendisi, Meg Hubbard'a kötü davranıyordu. Yukarıda sessizlik hakimdi. Ne demeliydi? ne yapmalıydı?

Eliyle saçlarını karıştırdı. Saçları eskisi kadar gür değildi. Bir de Meg'in beline kadar inen altın sarısı saçlarını düşündü. Sonra aklına sekiz aylık bebeğin saçsız başı geldi. Fakat keskin dişleri vardı. İskemlesini itip yukarı çıkmaya başladı.

Bütün yatak odalarının kapıları açıktı. Meg'in odasından ışık sızıyordu. Sessizce ilerleyen Jeb içeri bir göz attı. Eleanor yeni yatağında bir kedi gibi kıvrılmış uyuyordu. Meg lambanın altındaki koltukta elinde bir kitap ağlıyordu. Jeb boğazının düğümlendiğini hissetti. Onun yüzünden mi ağlıyordu acaba?

"Meg?"

Meg başını aniden kaldırdı ve okuduğu kitap yere düştü.

"Ne istiyorsun Jeb? Bebeği uyandırma."

"Uyandırmam." Meg'e doğru yürüdü, düşürdüğü kitabı yerden alıp ona verdi.

"Domuzluk ettim," dedi Jeb.

"Evet," diye onayladı Meg.

Jeb bir an cevap vermek, misilleme yapmak dürtüsüyle mücadele etti. Sonunda biraz daha yaklaşıp elini Meg'in omuzuna koydu. Hediye ettiği sabahlığı giymişti. "Üzgünüm, Meg. Seni neden kızdırdığımı bilmiyorum. Sanırım ablamı düşündüğümden olacak. Ve bebeği." Koltuğun yanındaki kutudan bir mendil alıp Meg'in gözyaşlarını sildi. Meg bir an gülümsedi.

Kitabı koltuğa bıraktı. "Lacite Sanson," dedi. "Ben onu hiçbir zaman beğenmedim, fakat büyükannem mükemmel bir yazar olduğunu düşüyor. Sen bütün kitaplarını okumuş olmalısın," derken yüzünü kapatan altın saçlarını başıyla geriye doğru itti.

"Okudum," diye cevapladı. "Fakat hoşuma gittiğini söyleyemem. Kadın yazarları bilirsin." Fakat Lacite Sanson'un kendi takma isimlerinden biri olduğunu söylemedi.

"Vay vay, erkeksi yaklaşım ha!"

"Mümkündür. Genellikle mükemmellerden başkası her iki cinse de hitap edemez." Meg'e sarılıp onu holün sonundaki balkona doğru götürdü. Rüzgar sertleşmişti. Balkona çıktılar. Meg Jeb'e doğru sokuldu, Jeb ona sıkıca sarıldı.

Jeb'in eli yavaşça hareket geçti ve Meg'in dolgun göğsüne dokundu. Meg kısa bir an irkildi. Meg derin bir nefes aldı ve bir şey söylemedi. Jeb biraz daha ileri gitti ve elini içeri soktu. Meg huzursuzlanarak "Ellerin çok soğuk değil mi?" dedi.

"Kalbim sıcak," diye cevapladı Jeb eli içeri süzülürken. Göğsü parmaklarının arasında kasıldı, göğüs ucu kabardı ve parmakları arasında iyice hissedilir hale geldi... ve bebek ağlamaya başladı.

Meg geri çekildi. Jeb'in eli bir süre nazikçe asılı kaldı ve sonra o

yumuşak dolgunluk elinden kaydı. Meg parmaklarının ucunda yükselerek Jeb'in burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. Böylesi bir yumuşaklık, böylesi bir dinçlik. Düşün, dedi kendi kendine. Bütün yapman gereken, haydi evlenelim demek ve böylece sonsuza kadar o senin olabilir.

Homurdanarak balkon kapısını kapattı. Meg'in kapısına gelince durdu ve içeriyi gözledi. Meg koltukta oturmuş Eleanor'a biberonunu veriyordu. Bebek küçük sesler çıkararak tekmelerle biberonu emiyordu. Meg'in yüzünde ise tatlı bir tebessüm vardı.

Jeb odaya girdi. "Biraz evvel geldiğimde ağlıyordun... Neden?" Cevabı duymak için bekledi.

"Ha, o mu?" diye karşılık verdi Meg. Önemli değil. Bebeğin geceliğinin kenarını dikmeye çalışıyordum iğne elime batmıştı."

"Eleanor'a söyle, belki inanır," dedi Jeb sinirlice ve odasına döndü. Uzun bir süre yatağında döndü durdu. Kafasında romanını düşünüyordu. Gerçekleri de düşünüyordu. Meg ve o, o ve Meg. Uyuyabildiğinde saat gece yarısını geçmişti. Sabahın ikisinde omuzuna dokunan bir elle gözleri aniden açıldı. Beyaz geceliğinin içinde duran kadına baktı. Derhal çift kişilik yatağında kenara kaydı ve battaniyeyi kaldırdı.

"Hayır," dedi Meg.

Jeb şaşırdı, yarı karanlıkta gözlerini kısarak Meg'e baktı. Çakan şimşeğin ışığı içeri girdi. Jeb yatakta oturdu. "Ne var?" dedi.

"Yağmur," dedi Meg. "Çatı. Gel de bebeğin yatağını çekelim."

Jeb yatağından fırladı. Her zaman çıplak uyuduğu için ortaya görülmeye değer bir manzara çıkmıştı. Meg bir eliyle ağzını kapatarak geriledi. Dünyanın en masum bakiresi değildi, hatta birkaç erkekten fazlasıyla beraber olmuştu. Fakat böyle biriyle hiç beraber olmamıştı. Evet Jeb ince uzundu ama o salaş elbiselerinin altında çok sağlam bir vücudu vardı. Böyle muhteşem bir erkek hiç görmemişti.

Jeb elbiselerini giymeye çalıştı. "Tamam, yatağı çekmeliyiz."

Meg rahatlamıştı. "Neredeyse bir nehir gibi akıyor."

"Üzülme, önce bebeği kurtaralım."

Beraber diğer yatak odasına geçtiler. Eleanor hala uyuyordu. Onların konuşma seslerine birden uyandı ve ağlamaya başladı. Meg bebeği hemen kucağına aldı.

"Burada yapabileceğimiz bir şey yok dedi," Jeb ona. "Çocuğu benim odama götür. Ben de yatağı kıpırdatabilecek miyim bakayım."

Meg bir anda kayboldu ve aynı çabuklukla geri döndü. "O yatağı çekmek için yardıma ihtiyacın olacak."

"Zahmete değmez," dedi. "Tamamen ıslanmış. Ben aşağıdan oyun parkını çıkaracağım, bu gecelik idare edebilir."

Oyun parkı, diye düşündü Meg. Hiç aklına gelmemişti. Kendini yatağına bıraktı ve aynı anda bir çığlık attı. Onun yatağı bebeğinkinden daha da ıslaktı. Meg Jeb'i merdivenlerde karşıladı. "Bütün oda sırılsıklam olmuş," diye şikayet etti. "yatağım ıslak. Yerler ıslak."

"İşte bu önemli bir problem," dedi Jeb. Oyun parkı elinde odaya girdi. O sırada Eleanor yatağın ucuna kadar yuvarlanmış ve yere düşmek üzereydi. Jeb oyun parkını yere attı ve bebeği yakalamak için yere doğru uçtu. Önce oyun parkı yere düştü, Jeb onun üzerine kolları açık vaziyette düştü ve bebek üçüncü olarak onun emniyetli ve yumuşak kollarına düştü.

Jeb'in kollarında bebek oturur hale geçti. Meg kapıda duruyordu. "Haydi," diye gürlerdi Jeb. "Çocuğu alsana."

"Canın yandı mı?" diye sordu Meg.

"Eğer yanmadıysa bunda senin katkın sıfır," diye homurdandı.

"Fakat bebek sağlam ve emniyette," dedi Meg neşeyle Eleanor'u kucağında hoplatırken. "Şimdi ne yapacağız."

"Eğer belim kırılmadıysa ben ayağa kalkacağım," dedi Jeb. "Ve bana gülecek ilk dişiye bunun hesabını soracağım. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Meg, yüzünde normalden büyük bir tebessümle. Jeb zorla ayaklandı.

"Şimdi bakalım. Bu oyun parkını nasıl kuracağız yeniden?"

"Sen bebeği tut o işi de bana bırak. Kilisemizde kullanmak için bunlardan yarım düzine kadar var."

"Bu tür işlerden anladığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu işten anladığımı söylemeye çalışıyorum." Meg bebeği ona verdi ve işe koyuldu. Birkaç dakika içinde oyun parkı hazırdı.

Dakikalar ilerledi. Eleanor yeni yuvasında gözlerini kapadı.

"Tanrıya şükürler olsun," dedi Meg. "Şimdi sıra bende."

"Doğru," dedi Jeb. "Yalnız..."

"Yalnız ne?" Bu evde bir düzine oda olmalı."

"On bir tane," dedi Jeb. "problem bu değil."

"Oh... Jeb Lacey neden ben senden bu kadar şüpheleniyorum."

"Bilemiyorum." Sesine bakılırsa Urbanna'da Jeb'den daha masum biri daha olamazdı.

"Pekala bu arada bir 'evet, ama' ile karşı karşıyayız."

"Geceliğinin arkasının ıslandığının farkında mısın?"

"Biliyorum, yatağım ıslanmış ve ben de üzerine oturdum."

"İnanmayacaksın ama problem... eee..."

"İnanacağım. Konuya gel."

Jeb derin bir nefes aldı. "problem şu ki birçok oda olmasına rağmen başka yatağım yok ve ancak bir iki tane fazla battaniyem var."

"Bütün bunlar beni yatağına almak için miydi?"

"Ne fırtınayı ne de çatıdaki deliği ben ayarlamadım. Fakat ne yazık ki geriye bir tek benim yatağım kaldı. Gayet geniştir."

"Benim nasıl bir kadın olduğumu düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum, ben de bunu anlamak istiyordum," dedi.

"Senin kafan biraz karışmış," dedi Meg. "Öncelikle, saat neredeyse sabahın üçü, tam aşağı inip yeni kitabın üzerinde çalışma saatin."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Aşağı inip çalışabilirsin veya kanapeye kıvrılabilirsin."

"O kanape çok küçük," diye şikayet etti Jeb.

"Pekala öyleyse bu saatte çalışmanın ne kadar verimli olacağını düşün," dedi Meg. "Ve bu arada ben de senin yatağında rahatça uyuyacağım ve bebekle ilgileneceğim. Tamam mı?"

"Pek adaletli görünmüyor," diye mırıldandı Jeb.

"Al bakalım. Ben senin zannettiğin gibi kötü kalpli bir kadın değilim," dedi yataktan aldığı battaniyeyi Jeb'in kucağına koyarken. "İyi geceler, çapkın."

"Oyun bozan," diye mırıldandı Jeb ve hüzünlü bir halde merdivenlerden indi. Rex merdivenin dibinde onu bekliyordu. "Kendi yatağımdan ve kendi odamdan kovuldum," dedi köpeğine.

Jeb başını sallayarak bilgisayarının başına geçti. Parmağının bir dokunuşuyla Şeytan Prensi karşısındaydı.

Parmakları tuşları tıkırdatmaya başladığında Dük de Düşes'i baştan çıkarmaya başlamıştı. Düşes terden sırıl sıklam olmuştu, Londra tam bir velvele içindeydi... Jeb başını monitörden kaldırdığında sabah güneşinin ışıkları içeri süzülüyor ve kapı yumruklanıyordu.

Jeb ayağa fırladı. Gürültü bir an durdu ve tekrar başladı. Konyak şişesinden bir yudum aldı ve kapıya gitti.

Kapıdaki Eyalet Polisinden Komiser Hergerman idi. Jeb'in tanıdığı, polisiye roman meraklısı biriydi.

"Burada bir bayan var mı?" diye sordu Komiser.

"İki tane var," diye karşılık verdi. "Bu kanunlara aykırı mı?"
"Büyük ihtimalle evet. Meg Hubbard isminde bir bayan var mı?"
"Bir tane var," diye karşılık verdi Jeb. "Bu yasalara aykırı mı?"
"Ukalalığa ihtiyaç yok," dedi Komiser. "Kurtarma ekibi Büyükannesini Rappahhanock General Hastanesi'ne getirdi. Kalp krizi."
"İçeri gelin," dedi Jeb. "Meg burada. Hemen çağırayım!"
Meg gürültüye uyanmış, sabahlığını giyiyordu. Eleanor da uyanmıştı, oyun parkının içinde uzanmış havayı tekmeliyordu.
"Meg," dedi telaşla. "Büyükannen. Onu hastaneye kaldırmışlar. Çabuk giyin. Benim arabamla gideriz."
Acil servise ulaştıklarında Büyükanne Hubbard muayeneden geçmiş bir dizi test için içeri yollanmıştı. Meşgul bir adam olan Dr. Switzer yine de onlarla konuşmak için birkaç dakika ayırdı.
"Damar tıkanıklığı," dedi cerrah. "Ne kadar kötü olduğunu bilmiyoruz. Bunu anlamak için sonda yapılıyor şu anda. Bir telaşa gerek yok fakat onun yaşında karşıdan karşıya geçmek bile tehlikelidir. Biz şimdi tıbbi geçmişini soruşturalım."
Jeb ve Meg uykusuzluktan sersem gibiydiler. Kendilerini koltuğa bıraktılar. Elinde bir forma ile hemşire geldi. Sigorta konusuna gelene kadar bir sorun olmadı.
"Devlet sağlık sigortasının tüm masrafları karşılamadığını biliyorsunuz," dedi hemşire. "Özel sağlık sigortanız var mı?"
"Bildiğim kadarıyla yok," dedi Meg. "O halde biz.."
"Problem değil," dedi Jeb. "Kendisi kayınvalidem olur." Cebinden bir kredi kartı çıkardı ve hemşireye verdi. "Ek masrafları ben karşılayacağım. İsterseniz ayrıca çek de yazabilirim."
"Buna lüzum yok," dedi hemşire. "Fakat şunu bilin ki masraflar binlerce dolar tutabilir."
"Problem değil," dedi Jeb. "Ona her şeyin en iyisini verin. Özel oda dahil."
"Sanmıyorum," dedi Meg. "Konuşmayı ne kadar sevdiğini bilirsin. Konuşacak biri olmazsa kötü olur." Cerrah başıyla onayladı.
"Bay Lacey? Ümitsizlik Bulutu'nun yazarı? Güzel bir kitaptı. Bir gecede okumuştum."
"Beni de tam bir gece ayakta tutmuştu," diye itiraf etti Jeb. Ve o anda dahiliye uzmanı geldi. "Üç damar tıkanmış," diye rapor verdi.
"Şimdi dikkatle dinleyin," diye söze başladı cerrah. "Bir operasyon yapmamız gerekiyor. Buna açık kalp ameliyatı deriz ve her yıl

binlercesi yapılır. Bu yüzden endişeye gerek yok. Biz operasyona hemen başlayacağız. Siz isterseniz burada kalabilirsiniz."

"Endişelenmemek mi?" diye mırıldandı Meg. "Neden sen eve gitmiyorsun. Hem çatıyı da yaptırırsın."

"Evet, birkaç da yatak alabilirim," diye ekledi Jeb. "Yalnız kalmak istediğine emin misin?"

"Eminim. Yalnız makalemin ikinci kısmını bugün verecektim. Acaba sen bilgisayarda..."

"Tabii, merak etme," dedi ve eğilip ona ateşli bir öpücük verdi.

"Yeni evliyiz," diye açıkladı Jeb. "Evliliğimizin başında kayınvalidemin bu problemini mutlaka atlatmalıyız."

Meg onu çekerek kulağına "Jeb Lacey," diye fısıldadı. "Sen gördüğüm en lanetli yalancısın. Yeni evliymişiz."Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Bazen keşke öyle olsaydı diyorum."

"Ben dışarıdaki işerle ilgilenirken belki o işi de halledebilirim. Hah, şunları al."

Geniş cebinden bir avuç dolusu para çıkardı ve Meg'in avucuna sıkıştırdı.

"Fakat burada çok fazla para var," diye itiraz etti Meg.

"Bak, şu anda bir hastanedesin. Bir fincan kahve bile sana bir servete mal olabilir. Bu yüzden yanında bulunsun."

"Jeb Lacey gerçekten iyi bir adamsın," dedi Meg.

Jeb buna ben de inanmaya başlıyorum, diye düşündü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Annie Mae Hubbard yirmi gün sonra Jeb Lacey'in Cadillac'ının arka koltuğunda hastaneden Jeb'in evine dönüyordu.

"Yalnız başına kalamazsın Büyükanne. Ayrıca, Jeb'in evini çok seveceksin." Meg Büyükanneyi rahatlatmaya çalışıyordu.

"Ama benim bütün arkadaşlarım..." dedi Annie Mae. "Ve bir de bahçem." Fakat Jeb park yoluna girince birden fikri değişti. "Vay, bir malikane!" diye haykırdı. "Hımm, kısa bir süre için iyi olabilir."

"Siz nasıl uygun görürseniz," dedi Jeb nazikçe.

"İşte geldik," dedi Jeb. Kapıyı açtı ve Annie Mae'yi kucağına aldı. Meg aceleyle tekerlekli sandalyeyi arabanın yanına getirdi.

"Elektrikli bir tekerlekli sandalye?" diye şaşırdı. "Bu kadar lükse kaçmamalıydınız."

"Sen sus. Bırak da adam kendi kararlarını versin," dedi Annie Mae.

"Büyükannen hastanede epey bir sandalye denedi ve en sevdiği model de elektrikli olanıydı."

"Gerçekten çok iyi bir adam," dedi Annie Mae. Jeb ve Meg birbirlerine şaşırarak baktılar. Ve Annie Mae kederle ekledi "Bir de evli olsaydınız mükemmel bir adam olurdu."

"Şimdiden mükemmel biri o," dedi Meg. "Bebek kimde?"

"Hoppa. Sanırım onu arka koltukta bıraktık," dedi Jeb.

Meg aceleyle, "Ben büyükanneyi alıyorum, sen de bebeği al," dedi.

"Ne güzel bir iş bölümü," dedi Jeb.

"Sen aslında o kadar da iyi bir adam değilsin," diye mırıldandı Meg. "Geliştirmen gereken bir çok yönün var."

"Ben öyle bir yön göremiyorum," dedi Jeb. "Büyükanneni eve soksana."

"Anahtarım yok ki," dedi Meg.

"Anahtar lazım değil, kapıyı çal."

Meg kapıyı çaldı. Orta yaşlı zenci iri yarı bir adam kapıyı açmış gülümsüyordu. "Bayan Lacey, eve hoşgeldiniz," dedi.

Ev iyi bir bakımdan geçmiş, holdeki duvar kağıtları değişmişti.

"Güzel," dedi Annie Mae. "Bu kim?"

"Jeb?" diyerek geri döndü Meg. Jeb bebek kucağından merdivenlerden çıkıyordu. "Bu kim," diye sordu Meg.

"Oh, Otis Dixon," dedi Jeb. "Kendisi evimizin kahyasıdır."

"Kahya mı?"

"Kahya biliyorsun değil mi? Telefona ve kapıya bakar, temizlikçi ve aşçıyı kontrol eder."

"Vay vay," dedi Meg etkilenmişçe. "Daha neler görecekmişiz. Bir hizmetçi ve aşçı ha?"

"Başka çaremiz yok. Şahitlere ihtiyacımız var."

"Ne şahidi?" dedi Meg.

"Nikah töreni için."

"Ne töreni ne?"

"Nikah töreni. Eğer kararlıysan bu çok zor bir kelime değil."

"Fakat..."

"Fakatı yok. Biraz daha fazla yazmam gerekecek, hepsi bu."

Dixon elinde küçük bir telsiz telefonla çalışma odasından çıktı. "Saul isimli bir beyefendi," dedi Dixon. "Saul Berkowitz."

"Menajerim," dedi Jeb onlara telefonu alırken. "Bayan Brill mutfakta ve hizmetçi üst katta yatakları hazırlıyor."

"Yataklar, bu da rahatlatıcı bir söz."

"Yukarıdaki on bir odanın on birinde de yatak var. Alt kattaki iki odayı büyükannen için birleştirdik. Toplam on iki yatak."

"Hiç fena değil," dedi Meg uzanıp yanağına bir öpücük kondururken. "Zaman zaman ben bile senin tatlı biri olduğunu düşünüyorum. Haydi Büyükanne gel etrafı gezelim."

"Menajer ha," dedi Büyükanne. "Sanırım ben menajerin neler söylediğini dinlemeyi tercih ederim."

"Meraklı taze," diye mırıldandı Meg.

"Duydum ne dediğini," Annie Mae neredeyse bağırıyordu. "bana bak, ben yaşıyorum ve sağlıklıyım ve tabii meraklıyım. Ayrıca bu muhteşem evde neler yaşandığını da bilmek istiyorum."

"Büyüklerimize saygılı olmalıyız," diye azarladı Jeb ve Meg'in dir-

seğinden kaçmak için bir adım geri gitti. "Saul? Senin için ne yapabilirim?" bir duraklamadan sonra "Deme!" Bir duralama daha. "Vay canına! Peki, teşekkür ederim Saul. İnanılmayacak kadar iyi. Evet, Carlotta'yı karım romana dahil etti," dedi ve telefonu kapadı.

"Evet," dedi Annie Mae.

"Menajerim Moldavya'da Cinayet'in Polisiye Roman Kulübü tarafından ayın kitabı seçildiğini söylüyor. Özellikle de kadın kahraman Carlotta'yı beğenmiş."

"Mükemmel," diye bağırdı Meg ellerini çırparak. Sonra kendine geldi. "Karın mı Carlotta'yı romana dahil etti."

"Bu ne demek?" diye sordu Annie Mae.

"Daha çok para," dedi Jeb.

"Ben onu kastetmedim. Ben karını soruyorum."

"Büyükanne!" dedi Meg.

"İyi de bunu sormazsam nasıl öğrenebilirim?"

"Bunu bilmeye hakkınız var," dedi Jeb. "Hayır, ben evli değilim, fakat menajerim evli olduğumu zannediyor. Bu işimi kolaylaştırıyor."

"Fakat değilsin?"

"Hayır değilim. İnandınız mı?"

"Şimdilik," dedi Annie Mae.

"Haydi Büyükanne gel sana evi gezdireyim."

O gece yemekten sonra ilk tartışmaları meydana geldi. Annie Mae saat yedide uyumaya gitmişti. Aynı saatlerde Bayan Brill, Gertrude ve Dixon görevlerini bitirip gitmişlerdi. Meg çalışma odasına geldi. "Pekala, meseleyi halledelim."

"Ne meselesi!"

"Ne olduğunu biliyorsun. Neden evlilik konusunu konuşup duruyor, Büyükannemi heveslendiriyorsun. Ben evlenmek konusunda üç hafta evvelinden farklı düşünmediğini biliyorum."

"Hatırladığımı söyleyemem," dedi ağırca.

"Yaa, ben gayet iyi hatırlıyorum, Bay Lacey. Baştan beri evlenmeyi düşünmüyordun, ve birden evlilik çanları çalmaya başladı."

"Evlilik fikri hoşuna gitmiyor mu?"

"O Büyükannemin fikri, benim değil. Eğer evlenirsem bu birine aşık olduğum ve o da bana aşık olduğu için olacaktır."

"Aman tanrım. Sanki daha önce evlilikten hiç bahsetmemişiz gibi konuşuyorsun."

"Ha tabii, ilk geceden beri beni yatağına atmaya çalıştığını hatırlı-yorum. Fakat hayır, istemiyorum."

"Neyi istemiyorsun, benimle yatağa girmeyi mi, yoksa evlenme-yi mi? Ayrıca FBI'dan bebeği aramaya gelirlerse evlenebileceğimizi söylemedim mi?"

"Ha evet. FBI gelecek de, bebeği arayacak da, falan filan."

"Fakat ya gelirlerse, sen beni kurtların önüne mi atacaksın? Üste-lik ben Annie Mae'ye bu kadar yardım etmişken."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sana güvenemiyorum, Jeb Lacey."

"Bunlar çok ciddi sözler," dedi Jeb ağır başlı. "Bense yarın hazırlık-ları başlatmayı düşünüyordum. Bunu yapmamalı mıyım?"

"Hayır. Yani evet. Yani... Tanrım, bilemiyorum. Neden beni sü-rekli çaresiz bırakıyorsun Jeb?"

"Bu her gün yapmayı düşündüğüm bir şey değil," dedi sıkıntıy-la. "Ben bu konuda hem fikir olduğumuz düşünmüştüm. Pekala, ha-la ilk anlaşmamız geçerli mi? Bebeğin bakımına yardım etmen halin-de, makaleni yazıyorsun."

"Evet, bu anlaşmaya sadık kalacağım... yalnız, geçici bir ek yap-malıyız. Eğer sen de Annie Mae'nin bakımına ve makalemi yazma-ma yardım edersen."

"Pekala, Annie Mae'yi de bakmakla yükümlü olduklarım listesi-ne alacağım. Tabii ki geçici bir süreyle."

"Tabii ki," dedi Meg yumuşakça ve ayağa kalktı.

"Bir şeye emin olabilirsin," dedi Meg. "Eğer bir gün evlenmek is-tersem, sen en şanslı adaysın." Meg eğildi ve onu burnunun ucun-dan öptü. Ve Jeb'in parmakları klavyenin üstünde uçmaya başladı. Şeytan prensi bilinmeyen bir sona doğru ilerliyordu.

Jeb gece yarısından az önce yukarı çıktı. Ev rüzgarın etkisiyle gı-cırdıyordu. Onun dışında herkes çoktan uyumuştu. Uyumak için çok yorgun olduğundan dört aydır okumaya çalıştığı kitabı eline al-dı.

Jeb koridordan geçerken Meg'in ve bebeğin odasına bir göz attı. Meg sırtüstü uzanmıştı, bir eli geceliğinden taşmış güzel göğsünün üzerindeydi. Dudaklarında hafif bir gülümseyiş vardı.

Aklına gelen çılgın hayalleri kontrol altına alıp, bebeğe doğru döndü. Birisi Eleanor'un saçlarına pembe bir kurdele bağlamıştı.

Bebeği oynatmadan üstünü örttü ve kapıya doğru ilerledi. Meg'in kendisini izlediğini fark etmemişti.

Koridorun sonundaki balkon kapılarından birinin sürgüsünü yerleştirirken dışarıda bir hareket dikkatini çekti.

Nehirde eve doğru gelmekte olan bir gri bot görülüyordu. İçinde yağmurdan korunmak için büzülmüş iki de adam vardı.

Yumuşak bir şey bacağına dokundu. "Rex, yapma," dedi Jeb. Fakat arkasındaki kıkırdama Rex'e ait olamazdı. "Meg?"

"Uyuyamadım. Sen de mi uyuyamadın?"

"Doğru. Suçluluk duygusu ya da çok fazla istiridye."

"İstiridyeden olamaz. Onları ellerimle hazırladım."

"Tam karşıya bak," dedi Jeb. "Şu küçük bot. Görüyor musun?"

"Bir bot için ilginç bir yer. Koyun çevresi sığlıklarla çevrilidir ve oradan bot giremez. Peki bunlar nereden geliyorlar."

"Bilemiyorum, fakat öğreneceğim." Balkon kapısını sıkıca kapattı ve merdivenlere yöneldi. Meg Jeb'in koluna yapıştı.

"Hayır," dedi. "Tehlikeli olabilir. Tek başına dışarı çıkma."

"Sen burada bebekle kal," diye emretti. "Ben aşağı tüfek dolabına gidiyorum. Sonra da polisi arayacağım."

"Bu tehlikeli, Jeb."

"Olabilir. Fakat bu bölgede bu saatte bu bot kötü niyetlerle dolaşıyor. Ve buraya geldikleri de kesin. Artık bu evde dört kişi yaşıyor. Şimdi ben Büyükanne'ni korurken sen bebekle beraber kal."

"Ve sanırım bu bir emir?"

"Elbette ki bir emir," dedi Jeb.

"Siz erkekler hepiniz aynısınız," dedi Meg. "Sadece emir verir ve kadınların da bunlara uymasını beklersiniz."

"Çok gürültü yapıyorsun," diye mırıldandı.

"Allahın belası," diye fısıldadı. Fakat yanında olmasından memnundu. Tanıdığı diğer erkekler Jeb Lacey gibi değildi. Belki de bugün ona bağırmakla hata etmişti. Onunla evlenmek iyi olurdu, oysa o evlenme teklif etti diye onu azarlamıştı.

Meg dışarıyı gözetlemeye koyuldu. Bot otuz kırk metre uzaktaki iskeleye yaklaşıyordu ve görüş sahasından çıkmak üzereydi.

Tam o anda Eleanor ağlamaya başladı. Meg odaya koştu, bebeği kucağına aldı. Eleanor acıkmıştı ama Meg şimdi aşağıya inemezdi.

Jeb ise aşağıda tedirgindi. Polisi aramıştı. Ancak Urbanna'nın polis gücü de kendisi gibi küçüktü. "İçeride kalın, bütün kapıları ve

pencereleri kilitleyin," diye talimat verdi. "Birimiz geleceğiz."

"Hemen mi?"

"Evet. Kapıları kilitleyin."

"Buna emin olabilirsiniz," dedi Jeb ve silah dolabına gidip çiftesini aldı. "Bırak içeri girsinler," dedi Rex'e.

"Kim var orada?" Annie Mae'nin zayıf sesi duyuldu.

Jeb kapıların kilitlerini kontrol etti, tüfeğini masaya bıraktı ve Büyükanne'nin odasına yürüdü. "Sadece ben, Büyükanne," diye seslendi. "Seslendiğinizi sanmıştım."

"Ne kadar iyi bir çocuksun sen," dedi Annie Mae. "Ben seslenmemiştim ama bir bardak su olsa içerdim."

"Problem değil," dedi. "Soğuk mu, ılık mı?"

"Soğuğu tercih ederim," dedi. "Ne kadar iyisin."

"Önemli değil, Annie Mae. Ben de alt katta çalışıyordum zaten."

"Yeni bir kitap mı? Ne tür?"

"Bir aşk romanı," dedi. "Adı Şeytan Prensi."

"Bitirdiğinde okumak isterim," dedi Annie Mae.

"Elbette."

Jeb elinde su bardağıyla döndüğünde Annie Mae uyumuştu bile. Tüfeğini tekrar eline aldı ve sandalyeye oturup olacakları seyretmeye başladı. Ertesi sabah Meg ve Eleanor onu uyurken buldular.

Jeb'i jambonun kokusu uyandırdı. Jambonlu yumurta ve sosis, beraberinde kahve, kızarmış ekmek ve portakal suyu her iki yanındaki sehpaların üzerine dizilmişti.

"Bunlar da nesi?" diye sordu Jeb uyku sersemi.

"Kahvaltı," dedi. "Senin bütün gece bizi korumak istemene karşılık başka ne yapabilirdik ki?"

"Hmm... evet," kendisiyle dalga mı geçiyorlardı? Fakat yan gözle Meg'e baktığında bunları inanarak söylediğini gördü.

"Evet," diye doğruldu. "Uzun bir geceydi. Ya sizler evimin hanımları, nasılsınız?"

Eleanor ona her zamanki gibi severek bakıyordu. Meg ise tatlı bir gülümsemeyle...

Yemek tabağına uzandı. "Sosis! En sevdiğim kahvaltı." Bu gerçek değildi. Pekmezli gözlemeyi tercih ederdi fakat Meg'in bunu bilmesi gerekmiyordu.

"Ben hazırlamadım," diye araya girdi Meg. "Bayan Brill hazırladı hepsini."

Saat on birde Polis teşkilatından Teğmen Overton yanında bir memur ile geldi. Kaşlarını çatarak Jeb'e döndü.

"Bu konuyu yalnız görüşmeyi tercih ederim," dedi Jeb. "Meg'in büyükannesi kalp ameliyatından yeni çıktı. Bu konudan haberdar olmasını istemem. Meg bizi yalnız bırakır mısın?"

"Eminim ki Teğmen ilginç bir dava olduğunda senin yaptığın gibi karısını odadan kovalamıyordu. Ayrıca, sana ablanın bıraktığı pudrayı göstermek istiyordum."

"Pudra mı?" Jeb başını salladı.

"Tam tersi," dedi Overton. "İş konuşacağım zaman eşimi her zaman kovalarım. Yoksa teşkilatı o yönetirdi. Bebeğin pudrasında bir gariplik mi var?"

"Bilemiyorum," dedi Meg çekinerek. "Bu bizim ilk çocuğumuz. Fakat ben pudranın daha ince ve hoş kokulu olması lazım geldiğini düşünüyorum."

"Pekala, ver bakalım," dedi Jeb pudra kutusuna uzanırken. "Sen Eleanor'la biraz yürüyüşe çık."

Meg "Benden kurtulmak için çare arıyorsun!" dedi ve kapıyı sertçe vurdu.

"Şimdi gelelim şu iki adama," dedi Jeb.

"İki adam, evet." Overton not defterini çıkardı. "Washington'dan Murphy ve Jones Young kardeşler."

"Eyalet polisi mi yoksa FBI mı?" Polisler kahkahayı patlattı.

"Mafyadan," dedi Overton. "Öyle tecrübesizler ki ağızlarını tutamıyorlar. Maalesef bir hata yaptık."

Jeb'in kulakları dikildi. "Hata mı?"

"Evet. Onları tam botlarından çıkarken yakaladık. Fazla erken. O anda yasalara aykırı bir şey yapmamışlardı. Yanlarında bebek battaniyeleri vardı. Onlardan öğrenebildiğimiz siz de onlara ait bir şey olduğu ve bunu hatırlatmak istedikleri."

"Demek, bende onlara ait bir şey var. Diğer adamın da derdi bebekleydi. Ben de bir grup gangstere ait ne olabilir ki?"

"Diğer adam da kim?"

"Birkaç hafta önce Pinkerton kimliği taşıyan bir adam geldi. Onu biraz korkuttum ve ertesi gün Pinkerton bürosunu aradım. Böyle bir adamlarının olmadığını söylediler."

"Bu konuyu biraz ciddiye alın," dedi Overton. "Şu anda tutuklu iki adam sizde onlara ait bir şey olduğunu düşünüyorlar ve bu yüz-

den size zarar verebilirler."

Birden Jeb karnında bir boşluk hissetti. "Fakat en azından onları bir süre gözetim altında tutabilirsiniz."

"Bakın, bu konuda sıkıntımız var," dedi Overton. "Plastik bir botla nehirde dolaşmak kanuna aykırı değil. Onları serserilikten bile alıkoyamayız. Her ikisinde de tomarla para var. Yani döndüğümüzde onları serbest bırakmak zorundayız."

"Ben sadece dün gece neden o kadar zahmete girdiklerini anlayamıyorum," dedi Jeb. "Arabayla gelip evin önüne park edebilirlerdi."

"Lütfen bana sokağın bu ucunda kaç bina olduğunu söyler misiniz?"

"Yalnızca bizimki ve kütüphane," dedi Jeb.

"Dün gece oraya bir araba park etselerdi dikkat çekerdi. Bu akıllıca olmazdı. Şimdi bizim gitmemiz lazım."

"Yani korkmalı mıyım?"

"Hayır. Mahallenize bir devriye koyacağız. Ancak yine de fazla dışarı çıkmayın."

"Peki bu konuda hiçbir ipucu yok mu elinizde."

"Sadece bir tahmin," dedi memur. "Ellerinde bulduğumuz battaniyelere ve sizin söylediklerinize bakılırsa bebekle ilgili bir konu olmalı. Dikkatli olmalısınız."

"Dikkatli olacağım," dedi Jeb. "Ayrıca köpeğim ve tüfeğim de var."

"Köpek güzel bir fikir, yalnız tüfek konusunda dikkatli olun. Eğer birini vurursanız iş aleyhinize döner."

"Başıma gelmedik bir o kaldı zaten," dedi Jeb ve Dixon'u onları uğurlaması için çağırdı.

"Derhal tüfeğim için mermi almalıyım."

ALTINCI BÖLÜM

"Harika bir gün dedi," dedi Meg kucağında bebekle çalışma odasına girerken. "Yürüdük, çok uzun geldi."

"Nereye gittiysek İstiridye Festivali için süsleniyorlardı."

"Neredeyse unutmuştum." dedi Jeb.

"İki hafta kaldı," dedi Meg, sesinden heyecanı anlaşılabiliyordu. Yıllar önce Yılın İstiridye Yumurtası seçildiğimi biliyor muydun?"

"Gerçekten mi? Ben de hiçbir zaman bunun ne olduğunu kavrayamamışımdır."

"Bir de Wormeley olacaksın." dedi Büyükanne odadan içeri elinde bastonuyla girerken. Rex'in bastona karşı antipatisi vardı.

"Lanet köpek," diye mırıldandı Büyükanne. Evdeki bütün canlılarla iyi ilişkiler kurmaya çalışmıştı şimdiye kadar ancak Rex hiç oralı olmuyordu. "Kedimi Bayan Epons'ların evine bıraktım, belki de onu buraya getirmenin zamanı geldi," diye tehdit etti.

Ne Meg ne de Jeb cevap vermediler. Rex ise biraz homurdanıp köşeye kıvrıldı. Büyükanne odadaki en rahat koltuğu seçip oturdu. "Pekala öyleyse sana Yılın İstiridye Yumurtasını anlatayım."

"Evet, dinliyoruz," dedi Jeb.

"Evet, bildiğiniz gibi Chesapeake Körfezi dünyanın istiridye başkentidir." diye başladı yaşlı kadın. "Ve Urbanna Bölgesi'de Virginia İstiridye yataklarının başkentidir. Böylece senede bir kez festival düzenleriz. Bol bol istiridye yer ve bir de geçit resmi yapar, kasabanın en güzel kadınını seçeriz. İşte o kadın Yılın İstiridye Kraliçesi olur."

"Ve geçit resminin şeref konuğu olur," ekledi Meg. "Ben hiçbir zaman Yılın İstiridye Kraliçesi olamadım."

"Bebeğe bakın ne yapıyor!" diye bağırdı Meg.

Bütün gözler bebeğe döndü. Eleanor yüzüstü dönmüş elleri dizleri üzerinde Rex'e doğru emekliyordu. Başında yavaştı fakat gittik-

çe süratlendi. İhtiyar köpek alışık olmadığı bu durum karşısında du-
vara iyice yaklaştı. "Emekliyor!" dedi Meg.

"Bütün bebekler emekler. Normale göre biraz geç bile kaldı."

Meg bunu şahsına yapılmış bir hakaret gibi aldı. "Kesin yaşını
kaç olduğunu bilmiyoruz Büyükanne onun için böyle karar verme-
niz doğru değil. Her neyse Jeb, dişi bir istiridye bir mevsimde elli mil-
yon yumurta yumurtlayabilir ve kabuklu bir istiridyenin olgunluğa
ulaşması beş altı yıl sürer. Bu yüzden festivalde bir de Yılın İstiridye
Yumurtası seçilir ve İstiridye Kraliçesi ile beraber geçit resmine katı-
lır. Ben Yılın İstiridye Yumurtası seçilmiştim işte bütün hikaye bu.

"Evet!" Büyükanne Hubbard ayağa kalkmaya davrandı. Jeb yar-
dımına gitti. Annie Mae, mutfağa doğru yöneldi. "Sanırım Bay
Brill'e biraz nasihat vereceğim."

"Eğer akşam yemeği kötü olursa hiç şaşırma," diye yorumladı
Meg arkasından. "Büyükannem bazen tam bir baş belası oluyor."

"Büyükannen konuşacak birine ihtiyacı olan küçük ihtiyar bir ka-
dın," diye karşılık verdi Jeb. "Bir gün sende onun gibi olacaksın."

"Jeb Lacey, sen çok zor bir insansın."

"Haklısın, ama sen de birçok şeyi bilmiyorsun."

"Biliyorum."

"Mesela, benim seni sevdiğimi bilmiyorsun."

"Senin beni ne?"

"Benim seni sevdiğimi. Buna ne diyorsun?"

"Bunu öğrendiğime sevindim, Jeb Lacey."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır, değil. Ben de seni seviyorum!"

Jeb rahatlayarak bir ohh çekti. "Çok şükür. Uzun zamandır bu
şüphe içimi yiyordu." Ve Meg'i kısa ve yumuşak bir şekilde öptü.

"Büyükanneni rahatlatmamız lazım Meg. Çok ağır bir operasyon
geçirdi ve eskiden yapmaya alıştığı birçok şeyleri yapamıyor. Üstelik
onu evinden ve dostlarından uzaklaştırdık. Bir de senin bekar kalma-
nı kaldıramaz. Kilisedeki dostlarının neler söyleyeceğini düşünsene."

"Biliyorum, fakat çok uzun zamandır beraberiz ve ben sinirleri-
me hakim olamıyorum, Jeb. En son Yılın İstiridye Yumurtası seçildi-
ğimde benimle gurur duymuştu."

Jeb ona nazikçe sarıldı. "Fakat o şimdi seksen yaşını geçmiş du-
rumda ve bu da daha çok şefkat, bakım, ve anlayış gerektiriyor."

"Biliyorum ama yapamıyorum."

"Hayır, yapabilirsin."
"Pekala, evet ben yapabilirim ama ya Bayan Brill?"
"Ben Dixon ile konuyu konuştum, diğerleriyle o ilgilenecek."
"Tamam, ben daha iyi olmaya çalışacağım eğer sen de daha iyi olmaya çalışırsan."
"Ben onunla iyi anlaştığımı sanıyordum."
"Evet, onunla öyle iyi anlaşıyorsun ki bazen midem bulanıyor. Ben onu kastetmedim, deminki kayınbirader öpüşünü kastettim."
"Aha!" Hatasını düzeltmek için gerekeni yapmaya koyuldu. Öpüşmeleri bittiğinde Jeb nefes nefese bilgisayar iskemlesine yığıldı. Meg ise karşısında ayakta duruyor ve gülüyordu. Evet yüzü kıpkırmızı olmuştu, saçları darmadağındı, gözleri vahşi bir avcı gibi parlıyordu ve bütün vücudu ileri geri sallanıyordu.
"Bu halime gülmen hiçte nazik değil," diye şikayet etti Jeb.
"Bütün bu olanlardan nişanlandığımız sonucunu çıkartabilir miyim?" diye sordu Meg.
"Evet," dedi Jeb. Ceplerini ve masasının üzerini karıştırarak bir şey aramaya başladı. "Hah, işte! Elini aç."
"Hangisini?"
"Fark etmez," dedi Jeb.
Böylece Meg ona sol elini uzatırken Jeb bir eliyle onun elini tutuyor diğeriyle küçük bir mücevher kutusunu açmaya çalışıyordu. Yüzük sade ve basitti, platin bir halka zümrütlerle çevrili büyük bir pırlantayı tutuyordu.
"Benim şimdi 'Ohh, hiç lüzumu yoktu' demem mi lazım acaba?"
"Bırak cilveyi de tak şunu. Doğru parmak mı acaba?"
"Öyle sanıyorum," dedi Meg. "Amerika için doğru. Sanıyorum Fransa'nın bazı bölgelerinde diğer ele takılıyormuş." Neredeyse küçük bir yıldız gibi görünüyordu. "Gerçekten lüzumu yoktu çok daha küçük bir şey amacı yerine getirirdi."
"Ben amacı yerine getirmek için almadım onu," dedi Jeb. "Senin bir sahibin olduğunu herkesin anlamasını istedim."
"Beni bir esir gibi açık arttırmaya çıkarıp satın alsaydın daha iyi olurdu belki de," dedi ona kısık gözlerle gülerek. "Yoksa eşine hükmeden kocalardan biri mi olacaksın?"
"Buna emin olabilirsin." Jeb onu kucağına çekip tekrar öptü.
Daha öğrenecek çok şeyin var Bay Lacey ve senin öğretmenin ben olacağım diye düşündü Meg. Eleanor Rex'in ön bacaklarının

arasına oturmuştu. Köpeğin çenesi bebeğin başının üzerinde
Her ikisi de sırıtıyordu.

"Ukala şeyler," diye mırıldandı Meg. Büyükanne tekerlekli s
dalyeyle içeri girdi. Meg süratle Jeb'in kollarından fırladı.

"Bu ev ukala insanlarla dolu. O kadın bu evi terk etmeli!"

"Aşçımız mı?" diye sordu Meg ile Jeb birlikte.

"Aşçı geçinen kadın," dedi Annie Mae. "Bana neden onun Tap
hannock'lı olduğunu söylemediniz? İstiridye pişirmekle alakalı h
bir şey bilmiyor! Bir de sabahleyin polisin ne işi vardı burada?"

Dixon aceleyle peşinden gelmişti. "Ve neden bu koca adamın
evde bulunması gerekiyor? Kahya imiş! Gülsünler."

"Neden şikayet ettiğinizi anlamıyorum, Annie Mae," dedi Jeb.

"Kahyalar ağır şeyleri kaldırırlar, eşyaların taşınmasına yard
ederler. Mesela ilk geldiğinizde eğer Dixon olmasaydı sizi eve taşı
mazdık, hatırladınız mı?"

"Hımm, pek hatırlamadım. Bir eve polisin girip çıkması da h
değil."

"Mühim bir şey değildi, polis balosu için gelmişler. Ben de bir d
zine bilet aldım. Hatırlarsınız polislerin dul ve yetimleri için balo."

Annie Mae şaşırmış görünüyordu. "Pek hatırlayamadım. Akşa
yemeğinden önce biraz kestirsem iyi olacak. Dixon!" Aniden yorgu
düşmüş pozunu aldı, ve Dixon arabasını arkasından iterek onu oda
sına götürünce Bayan Brill kapıdan içeri kafasını uzattı.

"Kovuldum mu?"

"Kesinlikle hayır," dedi Jeb. "İhtiyar insanları bilirsin."

"Biliyorum," dedi. "İhtiyarların olduğu evlerde çalıştım."

Meg, "Polis niye gelmiş? Ve anlatırken gözlerimin içine bak, çün
kü hayatımda gördüğüm en soğukkanlı yalancısın," diye sordu.

"Tam gözlerinin içine bakacağım," diye söz verdi göz kırparak
ve olanları anlatmaya başladı. Tabii hepsini değil.

"Yani evvelden bildiklerimize bir şey eklenmedi öyle mi?"

"Doğrudur. Ama bebekle ilgili bir şey var, bir de Mafya bağlan
sı var. Daha dikkatli davranmalıyız. Neyse Dixon da var."

"Dixon mu? Onun ne fonksiyonu olacak bu işte?"

"Fark etmiş olman lazım, canım, Dixon gayet iri bir adam."

"Hey! Onu badigard olarak mı düşünüyorsun?"

"En azından bebeği koruyabilir."

"Ihhh..., eğer seni bu kadar sevmeseydim eşyalarımı toparlay

burayı derhal terk ederdim."
"İyi fikir, yalnız beni de yanında götür."

Annie Mae akşam yemeğine son derece dinç ve enerjik geldi.
"Ona yüzüğümü gösterdim," diye fısıldadı Meg. " Yarın o ve ben, onun evine gideceğiz, Bahçe Partisi varmış."
"Yardım etmen için mi?"
"Hayır, yüzüğümü göstermem için. Buna kızmazsın değil mi?"
"Ben mi? Beni ilgilendirmez. Ben kendime düşeni yaptım."
"Yazmayı da unutma," diye hatırlattı Meg. "İstiridye ister misin?"
"Her akşam istiridye mi yiyeceğiz?"
"Ye," dedi Meg tatlıca, "Şehveti artırdığını duymuştum."
"Gerçekten mi?" diye sordu Jeb. "İçinde bulunduğum bu ortamda bunun bana ne faydası olabilir ki?"
Meg kendisini gülmekten alamadı ama yüzünü peçetesiyle gizlemeye çalıştı.
Annie Mae her zamankinden daha geç ve daha mutlu gitti yatmaya. Torununun parmağındaki o müthiş pırıltı bütün şüphe ve tereddütlerini yok etmişti. Karınları doyduktan sonra Büyükanne ertesi günkü Bahçe Partisi için planlar kurdu durdu. Meg onu dinlerken, Jeb bebekle oynadı, onu yıkadı, gece uykusu için giydirdi, bir taraftan da kaçırılmış bir bebekle maceraperest annesini konu alan yeni bir roman tasarladı kafasında.
Meg Büyükanne'yi yatağına yatırdıktan sonra ikinci kurbanın, yani Eleanor'u almaya geldiğinde Jeb bir gerçeği daha anladı: O yalnızca Meg'e aşık olmamıştı, küçük Eleanor da onun için en az Meg kadar önemliydi. Parmakları klavyesinde dolaşmaya başladı.
Önce kelimeler tutukça dökülüyorlardı, yavaş yavaş son sürat akmaya başladılar. Bebek Oyunu ismini koydu. Karmaşa ve gizem dolu bir eser olacaktı bu. Menajerinin hatırı için iki de cinayet içeriyordu. Saul cinayetlere bayılırdı.
Vakit ilerledikçe evi sessizlik kapladı; Virginia Sokağında trafik durulmuştu. Meg ve Eleanor üst kata çıkmışlardı. Dixon kapıların kilitlerini kontrol edip üçüncü kattaki yatak odasına çekilmişti. Gertrude Cross Sokağındaki evine gitmişti, ve Bayan Brill'i ise kocası gelip götürmüştü. Jeb Lacey, başı öne eğik, parmakları doğru pozisyonda, dakikada yüz kelime basıyordu.

Bir an sessizlikten rahatsız oldu. Her şey kesilmişti: Rüzgar, sirenler, araba gürültüleri, her şey susmuştu. Parmaklarını klavyeden kaldırdı, iskemlesini geri itti, ayağa kalktı ve gerindi. Mutfak saati çaldı. Saat üç olmuştu! İnanamayarak mutfağa gitti. Evet, eski saat üçü gösteriyordu.

Unuttuğum bir şey var diye düşündü. Ne? "Belki de şansın açılır," demişti Meg. "Ben dünyanın en aptal adamıyım!" dedi kendine. İçi kıpır kıpırdı. Merdivenlere koştu.

Bebeğin odasındaki gece lambası yanıktı, Meg odada değildi. Yatağı bozulmamıştı. Bir heyecan fırtınası Jeb'in iliklerine işledi. Uzun zaman olmuştu böyle bir şey yaşamayalı.

Virginia Sokağının tek sokak lambasının ışıkları Jeb'in yatak odasının pencerelerinden içeri hafifçe aydınlatıyordu. Bu ışık yatağındaki kabarıklığı görmesine yetmişti.

Yatağına sessizce yaklaştı. Meg Hubbard çıplaklığıyla süslenmiş bir halde yatağın uzak kenarına uzanmış yatıyordu. Yüzünde hafif bir tebessüm ile uyuyordu. Üzerinde yalnızca dizlerinden aşağısını örten bir çarşaf vardı.

Jeb Lacey derin bir nefes aldı. Kiliseye gitmeyeli yıllar olmuştu. Fakat şimdi tam şükür duası yapmanın vaktiydi. Soyunup yatağın boş tarafına yerleşti. Meg kıpırdamadı bile. Loş ışıkta Meg'in altın sarısı saçları, dudaklarındaki gülümseme ve göğüslerinin kıvrımları Jeb'i uyarmaya yetti. Jeb uzanıp başucundan korunmayı çıkardı.

Jeb sırt üstü Meg'in tam yanına uzandı. Bu esnada Meg de hareket etti, Jeb'e doğru yan döndü. Meg'in başı ve omzu Jeb'in omzuna bastırıp onu hareketsiz bıraktı.

Meg'in göğüs başı Jeb'inkine değiyordu. Jeb boşta kalan eliyle uzanıp Meg'in açıktaki sol göğsünü avuçladı. Kibarca sıktı, okşadı, boğazı düğümlendi.

Eli tekrar harekete geçti, kabarmış göğüs ucuna dokundu. Meg huzursuzca inledi ve uzun, şekilli bacağını Jeb'in bacakları üzerine atarak onu hareketsiz kıldı.

Bunun bir yolu olmalı diye düşündü Jeb. Derin uykuda olan bir kadın nasıl uyarılabilirdi? Kulağına bağırsa? Hayır, bu kesinlikle yanlış olurdu. Evet... Dolgun göğüslerinden daha hassas bölgeleri vardı. Sırıtarak elini Meg'in göğsünden aşağı karnına kaydırdı, ve biraz daha aşağı Venüs Tepeciğinin yamaçlarına. Hedefini tanıyordu,

tecrübe gibisi yoktu. Parmağı o küçük noktayı buldu.

Meg gözlerini açtı. Oturmak için davrandığında, uzun saçlarının Jeb'in vücudunun altında kaldığı anlaşıldı. "Ayy! Ne yapıyorsun?" diye haykırdı. "Kafa derimi yüzmeye mi çalışıyorsun?" Rex de gürültüyle merdivenleri tırmanmaya başlayınca, Eleanor uyandı ve ağlamaya başladı. Jeb yatağında sıçradı az kaldı yere düşecekti. Meg yatağın kenarına gelip ona baktı.

"Neler oluyor?"

"Söylesem inanmazsın," dedi Jeb suratsızca. "İnanamazsın."

"Pekala. Bebek ağlıyor ve sen daha yakınsın. Gidip onunla ilgilenerek bana ne kadar iyi birisi olduğunu gösterebilirsin."

"Yaa, bebek," diye homurdandı Jeb kalkıp robdöşambırını ararken. "İyi çocuk," diye homurdandı kapıya doğru giderken.

"Hey! Kes sesini," diye tersledi Jeb bebeğin odasına giderken.

Küçük Eleanor iyice huzursuz olmuştu. Jeb onun altını değiştirdi, hazır bekleyen biberonunu verdi, salladı, aklında kalan ninnilerden birkaçını söyledi. Ve saat sabahın dördünde Eleanor tekrar uykuya daldı. Bebeğin yatağındaki battaniyeler de alt bezi kadar ıslanmıştı. Jeb bebeği tek eliyle tutarken, diğeriyle yatağı değiştirmeyi becerdi ve bebeği dikkatlice yatağa yerleştirdi.

"Eleanor uyudu," diye fısıldadı yatağına yaklaştığında. Fakat hiçbir karşılık alamadı. Meg'de uyumuştu. Askerde öğrendiği şeylerden bir tanesi de sessiz sövmekti. Merdivenlerden indi, içki dolabına gitti, bir bardak konyak yuvarlayıp bilgisayarının başına geçti.

"Nasıl bu kadar şanssız olabilirim?" diye sordu duvarlara. Ve bir cevap alamadı. Böylece tekrar romanına verdi kendini. Güneş ışınları çalışma odasının pencerelerinden içeri sızmaya başladığında romanına bir bölüm daha eklemişti, mutfak saati yediyi vuruyordu, ve Bayan Brill kahvaltıyı hazırlamak üzere eve gelmişti bile.

"Güzel bir gün olacağa benziyor," dedi aşçısı ona bir fincan çay getirirken. "Yine geceyi ayakta mı geçirdiniz? Kitap yazmak gayet zor bir işmiş anlaşılan. Kocama bahsettim de bu kadar çalışmanıza karşılık az kazandığınızı düşünüyor."

"Evet, ama benim tek yapabildiğim bu. Kocan ne iş yapıyor?"

"Maşacıdır. Bilirsiniz, elinde bir maşayla istiridye çıkartır."

"O işte de iyi para vardır," dedi Jeb. "Polislik kadar kazanır."

"Daha bile çok," dedi Bayan Brill. "Fakat tabii polis olduğunuz zaman şehirde çalışıyorsunuz ve mevsimlik işsizlikte yok. Jambonlu

yumurta ister misiniz? Yoksa istiridyeyi mi tercih edersiniz?"

"İnanır mısın sanırım istiridyeye karşı alerjim var."

"Çok yazık," dedi Bayan Brill. "Ben size jambon hazırlıyayım. Büyükanne Hubbard'da kalkmış, haberiniz olsun."

"Ona öncelik göster," dedi Jeb. "Bugün Bahçe Partisi var."

Bayan Brill başını salladı. Kadınların toplanmalarını uygun bulmuyordu. Daha doğrusu kocası uygun bulmuyordu ve bunu her yerde söylerdi de.

"O rengarenk kapaklı kitaplardan bir tane de ben alıp okumalıyım. Ama Harold'dan saklayabilirsem, çünkü bunu kesinlikle onaylamaz. Belki düz kahverengi kapaklı bir tane bulabilirim."

Bayan Brill'in arkasından Meg ile bebek geldiler odaya. Eleanor pür neşeydi. Meg ise durgundu, yüzünden sıkıntılı olduğu anlaşılıyordu.

"Üzgünüm," dedi Meg.

"Aldırma."

"Evet, ama ben... ben çok yorgundum, ve uyanık kalamadım. Neden o kadar geciktin?"

"Aniden bir aptallık krizine tutuldum," dedi Jeb. "Şimdi eski zamanlarda kadınların yatarken neden başlık taktıklarını anlıyorum."

Meg yavaşça Jeb'in başını okşadı. "Gerçekten kafa derimin yüzüldüğünü zannettim," dedi Meg. Alt dudağı titriyordu ve gözleri de dolmuştu. "Ben... bu işlerden pek anlamam Jeb."

"Ne? Bu yaşta... bana hala bakire olduğunu söyleme."

"Komik mi yani? Eğer gülmeye kalkarsan sana öyle bir vururum ki... Dün gece ben uyurken bir şey oldu mu?"

"Seni rahatlatacaksa hayır, olmadı. Niyetim vardı ama."

"Fakat neden? Sen çok tecrübeli birisin, sonra bütün o kitaplar..."

"Hiçbir faydaları olmadı."

"Bunu istediğini biliyordum ve sana yeterince cesaret verdim, fakat her şeyin ortasında uyuyup kalabileceğim aklıma gelmezdi."

Omuzlarını silkti ve yeterince rahatlatıcı bir ifadeyle gülümsedi. "Bu konuyu kapatalım. Önünde yorucu bir gün bekliyor seni."

"Benim yokluğumda Eleanor'a bakabilecek misin?"

"Sanırım üstesinden gelebilirim."

Fakat Annie Mae parfüm kokuları içinde, en güzel elbisesiyle aşağıya inip, "Ne? Bebek hala hazır değil mi?" dediğinde işler değişti.

"Ben onu yarı çıplak bırakmayı düşünüyordum." dedi Jeb. "Sıcak

bir gün olacak gibi, böyle daha rahat eder."

"Anlamıyor musunuz? Eleanor da bizimle geliyor. Öyle tatlı bir şey ki herkes onu görmekten memnun olacak."

"Tam bir Hubbard değil mi?" dedi Jeb Eleanor'u kastederek.

"Doktorum, bana sakin olmamı söyledi. Bu yüzden sinirlerime hakim oluyorum. Fakat eğer şemsiyem yanımda olsaydı, genç adam, sana gününü gösterirdim."

"Bir Lacey'e benzemediği kesin," dedi Jeb. "Derisinin rengine bakarsak Lacey'den çok sizin gibi bir İtalyana benziyor."

"Ben," dedi Annie Mae, "Beş dakikalığına odama çıkıyorum ve döndüğümde Meg'i ve bebeği hazır görmek istiyorum. İtalyan kanı konusunu da bir daha duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Ben ne dedim ki şimdi?" diye sordu Meg'e masumca. Meg dikkatle Eleanor giydiriyordu.

"Küçük bir aile içi ihtilafı." "Bir gün sana anlatırım."

"Bunu dinlemek istediğime emin değilim," dedi Jeb. "Cadillac'ı mı alacaksınız?"

"Ben onu kullanamam, tank kullanmak gibi bir şey o."

"İşte!" diye açıkladı Jeb. "Dixon'u bu yüzden tuttuk. O kullanır."

"Bize orada da yardım eder mi?"

"Elbette. Ayrıca yanında bir de tunç muşta taşır. Parmaklarını incitmekten hiç hoşlanmaz da."

"Sen bu insanları nereden buldun? Dixon'u, Bayan Brill'i?"

"Savaşta, sevgilim. Dixon benim habercimdi. Bay Brill ise bize geceleri yiyecek sağlamaktan sorumluydu."

"Ne sağlamaktan?"

"Geceleri yiyecek sağlamaktan. Eminim ordunun gerekli malzemeleri vaktinde dağıtmadığını sen bile bilirsin. Çavuş Brill dağıtım işlerinin adaletli yapılmasını sağlardı ve çoğunlukla geceleri çalışırdı."

"Yani hırsızlık yapardı?"

"Bu doğru sözcük değil. Yiyecekler iaşe bölüklerinde bulunur. Doğal olarak iaşe personeli bütün yiyecekleri yiyemezler, ayrıca da çok çalışırlar. Böylece yorgun olduklarından geceleri de erken yatarlar. İşte Bay Brill de bizim hissemizi onları yormadan alırdı." Pencereden dışarı baktı. "İşte araba geldi. Acele etsen iyi olur yoksa Büyükanne'den fırçayı yersin. Yanınızda kimi götürüyorsunuz?"

"Sadece Büyükanne ve ben. Bir de bebek. Bir de çocuğa bakması için Gertrude. Ve Dixon."

"Bayan Brill'i bana bırakmanız ne kadar düşünceli."

"Şey... Bayan Brill yiyecekleri hazırlamak için önden gitti. Ama acıkırsın diye sana sandviç hazırlayıp buzdolabına koydu."

Meg evden çıktı, arabaya binmeden dönüp: "Jeb, burada seni görmek isteyen biri var!" diye bağırdı.

Jeb kalkıp ön kapıya gitti. Hala pijamalarıylaydı, tıraş da olmamıştı, hatta kahvaltısını bile bitirmemişti. Ve gerçekten kapıda birisi vardı. Kısa ve gayet tıknaz bir adam. Sarılı, pembeli rengarenk bir kravat ile siyah beyaz ayakkabı giymişti.

"Lacey?" diye sordu kısık ve dipten gelen bir sesle.

"Evet?"

"Fangold. Galiba yakın geçmişte bir erkek bebek edinmişsiniz."

"Korkarım yanılıyorsunuz Bay...?"

"Bana Frank deyin. Koca Frank."

"Pekala Frank, birisi seni yanıltmış. Biz yakın geçmişte bir kız bebek edindik. Doğal yollardan tabii ki."

"Yalan söylemiyorsun değil mi?"

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Eğer bana yalan söylerseniz bu sizin için tehlikeli olur," dedi Frank Fangold. "Evet, tehlikeli. Henüz benim kim olduğumu bilmiyorsunuz, değil mi? Bu bebeği görmek istiyorum."

"Korkarım bu mümkün değil. Eşim O'nu bahçe partisine götürdü. İsminizden İtalyan olduğunuz anlaşılıyor."

"Doğru. Bunun ne önemi var ki?"

"Önemli değil, gerçekten. Sadece eşimde de İtalyan kanı var da. D'Agostinos'ları tanır mısınız?"

"Güzel bir isim," dedi adam. Rahatladığı belli oluyordu. "Yine de bebeği görmem lazım."

"Öyleyse daha sonra tekrar gelin," diye önerdi Jeb. "Öğle yemeğine gelin, genellikle istiridye yeriz."

"İstiridye mi?"

"Evet, mükemmel bir cinsel güçtür," dedi Jeb gayet ciddi.

"Tekrar geleceğim," dedi Koca Frank. Ve garaj yolundan sokağa doğru ilerledi. Gri limuzin bekliyordu sokakta. Jeb kapının aralığında limuzinin gitmesini beklerken daha ne tiplerle karşılaşacağım acaba diye düşündü...

YEDİNCİ BÖLÜM

"Gördün mü? Her`ne kadar bu Kulübü sevmiyorsan da iyi vakit geçirdin, değil mi?" Jeb yerde sırt üstü yatmış, Eleanor'u göğsünde zıplatıyordu.

"Nedir bu böyle, Gördün mü? Ben söylemiştim, pozları?" dedi Meg ona sırıtarak.

"Kötü bir şey söylemedim ki, sevgilim."

"Sevgilim demen çok hoşuma gidiyor. Evet, gayet güzel vakit geçirdim. Ev insan doluydu. Otuz, otuz beş kişi kadar vardılar. Biraz bebekle oynadılar, fakat en çok da yüzüğümle ilgilendiler. Büyükannem bulaşıkları yıkamama bile izin vermedi."

"Güzel, senin için sevindim. Başka ilginç bir şey oldu mu?"

"Birkaç tanesi bebeği nasıl edindiğimizi öğrenmek için beni fena sıkıştırdılar."

"Sen onlara ne dedin?"

"Ablanın bebeği olduğunu, kendisi Toronto'da olduğu için bizim baktığımızı söyledim."

"Sen çıktığında bir ziyaretçi geldi. Fangold isminde biri. Koca Frank Fangold. Tanıdık geliyor mu?" diye sordu Jeb.

"Kesinlikle hayır. Biraz İtalyan kanım var diye bütün İtalyan kökenlileri tanıyamam ya."

"Pekala, bu adam tam bir New York'lu şivesiyle konuşuyordu. Ve benimle son zamanlarda edindiğimiz bir erkek bebekle ilgili konuşmak istedi. Evde olmadığını ve kız olduğunu söylediğimde çok bozuldu, öyle ki emin olmak için kontrole geleceğini söyledi. Ben de onu bir öğle yemeğine davet ettim. Buna ne diyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Meg. "Yalnız şunu biliyorum ki gerçekleri senin kadar saptıran bir insan daha tanımadım."

"Hey," dedi Jeb, "ben gerçekleri değil, hayallerimi yazıyorum."

"Biliyor musun, seninle tanışana kadar hiç yalan söylemezdim. Oysa şimdi ağzımdan doğru laf çıkmıyor. İyi ki Katolik değilim, yoksa günlerce günah çıkartmak zorunda kalabilirdim."

"Yani sizin kilisenizde günah çıkartılmıyor mu?"

"Toplu olarak günah çıkartırız... Sandviçleri beğendin mi?"

Jeb'in sessizliği bir mana ifade edecek kadar sürdü.

"Yoksa beğenmedin mi?"

"Hayatımda ilk defa istiridyeli sandviçle karşılaştım. Ve bu son istiridye yiyişim olabilir. Sana daha önce istiridyeye alerjim olabileceğini söylemiş miydim? Ayrıca o sandviçlere Rex bile dokunmadı. Belki onun da alerjisi vardır."

Meg'in suratı asıldı. "Uyduruyorsun. İnsanların istiridyeye alerjisi olabileceğini sanmıyorum. Hele köpeklerin kesinlikle öyle bir alerjileri olmaz. Eğer istiridye alerjin olsaydı Chesapeake'te yaşayamazdın. Hiçbir şey yemedin mi yani?"

"Neredeyse. Fazla kilolar için iyi fakat midem için iyi değil."

"Dur bırak sana bir şeyler hazırlıyayım... istiridye değil, söz."

"Vaktim yok," dedi Jeb. "Hemen şimdi, St. George Kolejine bir araştırma gezisi yapmayı planlıyorum."

"St. George Koleji mi? Orası erkek okuludur. Neden ziyaret edeceksin orayı?"

"Araştırma için," dedi Jeb. "Ben hayatımı kitap yazarak kazanıyorum ve bunun için malzeme toplamam gerekiyor. Aynı senin dergiye yazdığın makalelerin için yaptığın gibi."

"Öyleyse Eleanor ile ben de seninle geliyoruz."

"Tabii ki siz de geliyorsunuz."

"Yolda yemen için sana bir de jambonlu sandviç hazırlayacağım."

"Eğer çok istiyorsan hazırla. Ama biraz acele et. Okul müdürü ile randevum var."

Jeb Cadillac'ını kendi kullanıyordu. Dixon hafif nezle olmuştu ve elinde koca bir yapılacaklar listesi ile evde kalmıştı.

"Ziyaretçiler konusunda endişeniz olmasın," dedi koca adam."

"O kadar emin olma kendinden," dedi Jeb. "Kafası bozulursa silahını çıkarıp, gözünü kırpmadan adam vuracak cinsten ziyaretçilerden bahsediyoruz burada."

Gidecekleri yer fazla uzakta değildi. St. George, tuğla ve taş binalardan meydana gelen özel bir erkek kolejiydi. Güzel bir oyun sahası vardı ve etrafı virajlı asfalt bir yol ile çevriliydi.

"Bölgemizde ikamet eden dokuz-oniki yaş grubu erkek çocuklar içindir okulumuz," dedi okulun müdürü.

"Yakında aynı yaştaki kızları da kabul edeceğiz. Yavrunuzun ismi nedir?"

"Eleanor," diye atıldı Meg. Adam gülümsedi.

"Ah, demek bir kız. Ne zaman dokuz yaşında olacak acaba?"

"Dr. Winston," dedi Jeb, "eğer sakıncası yoksa önce okulunuzu ve çevreyi görebilir miyiz?"

"Tabii, tabii. Dalmışım. Size üst sınıflardan güvenilir bir öğrencimizi çağırayım, sizi o gezdirsin. Daha objektif gözlem yapabilirsiniz böylece. Ne işle iştigal ediyorum demiştiniz Bay Lacey?"

"Ben roman yazarım," dedi Jeb. Müdür Jeb'in seyahat kitaplarından iki, üç tanesini okumuş çıktı.

Bir saat kadar sonra müdürün odasına geri dönmüşlerdi. Jeb iki kutu renkli film bitirmişti. Ayrıca video kamerasıyla da çekimler yapmıştı. Rehberleri gayet akıllı genç bir çocuktu.

"İşte," dedi Jeb Meg'e filmleri ve cihazları çantasına yerleştirirken, "Bunlar, en azından bir iki kitabıma malzeme olur."

"Jeb Lacey! Gerçekten bunun için mi geldik buraya?"

"Elbette. Herhalde kitaplarımdaki her şeyi hayal gücümün ürettiğini düşünmüyordun?"

"Evet, karar verebildiniz mi?" diye sordu müdür.

"Evet," dedi Jeb. "Sanırım kararımızı verdik. Eleanor için ön kayıt yaptırmak istiyoruz."

"Memnun oldum, Bay... ıhh... Lacey." Adam sorular sormaya başladı, önünde duran formu dolduruyordu. Fakat son sorusunun cevabını aldığında yüzündeki gülümseme kayboldu. "Şimdi, küçük Eleanor'unuz ne zaman dokuz yaşına giriyor?"

Jeb'i bir anda öksürük tutmuştu. Meg cevap vermek zorunda kaldı.

"Sekiz yıl sonra."

"Ciddi misiniz?" Bu sefer de müdür öksürmeye başladı.

"Broşürünüzde ön kayıttan bahsediliyordu," dedi Jeb." Kaliteli okulların ne kadar rağbet gördüklerini bildiğimizden erken geldik."

Müdür çok yönlü bir adamdı. "Neden olmasın?" diye kabul etti

ve evrakları tamamladı.

Dışarıda, park alanında Meg kucağında bebeği hoplatarak Jeb'in arabaya binip havalandırmayı açmasını bekliyordu. Sonbahar için çok sıcak bir gündü ve arabanın deri koltukları sıcaktan yanıyordu.

"Bütün bu olanların ne manaya geldiğini anlatır mısın?"

"Ziyaretimizin mi?"

"Evet, ziyaretimizin."

"Öncelikle Eleanor'un iyi bir okulda okuması gerekir."

"Evet, eminim. Bana başka bir hikaye anlat, sevgilim."

"Çok şüpheci ve çok güzelsin. Bana yapmış olduğun daveti düşünüyorum. Bu geceye ne dersin?"

Meg iyi olabilir diye düşündü. Ama önce eve gidip biraz kestirmek istiyordu.

Jeb eve giden ana yola girmedi. Oyun sahasının etrafından dönerek eski tip bir kilisenin önünde durdu.

"Christ Kilisesi. Aile büyüklerimin mezarlarını ziyaret etmek istiyorum. Birçoğu bu kilisenin arkasında yatar."

"Sanırım, buraya kadar sadece Eleanor için gelmedik." dedi Meg.

"Hayır," dedi Jeb. "Yanılıyorsun, Eleanor için geldik. Sana Koca Frank Fangold'dan bahsettim. Bugün Teğmen Overton ile görüştüğümde onun New York'lu bir Mafya babası olduğunu öğrendim. Oysa onu öğle yemeğine davet etme inceliğini göstermiştim. Bu yüzden üçümüzün biraz dolaşmasının daha iyi olacağını düşündüm."

"Adam çılgın," dedi Meg, ve ekledi:"Ben de fena değilim."

"Sanıyorum beni kıskanıyorsun," diye karşılık verdi Jeb. "Adımlarına dikkat et. Sana topuklu giymemeni söylemeliydim."

Kıskanmak mı diye düşündü Meg. Doğru söylüyordu, sebebini bilmiyordu ama onu herkesten ve her şeyden kıskanıyordu. Hatta Büyükanne'den bile. Bu aşk mıydı? Evlenince geçer mi, diye düşündü.

"Dikkat et, oraya basma. Orada İkinci Ralph Wormeley yatıyor." dedi Jeb. Meg eğilip eski mezar taşına baktı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Meg. "Üzerindeki yazılar okunmaz olmuş."

"Okumama gerek yok," dedi Jeb. "Zamanında büyük büyükannem bana göstermişti. Fakat hey, saat neredeyse dört olmuş. Artık dönebiliriz. Urbanna'da ortalık sakinleşmiştir."

"Yanılmadığını ümid ederim." dedi Meg onlara sarılırken. "Bay

Lacey, bana bir öpücük borcunuz var."

Jeb nasıl edindiğini bilmediği bu borcu derhal ödemekten geri durmadı. Gayet hoş ve canlı bir öpüşmeydi ancak maalesef koşarak yanlarından geçen okulun hokey takımının da dikkatini çekmişti.

Eve doğru yola çıktılar. Eleanor yol boyunca huzurluydu, hemen uykuya daldı.

Akşam saat sekiz sularında Jeb üzerinde pijamaları ve ince bir sabahlıkla, çalışma odasındaki eski divanda oturuyordu. Bir ayağını pufa uzatmış diğeriyle Eleanor'un mutlu bir halde içinde uyuduğu beşiğini sallıyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Meg divana Jeb'in yanına sokulurken. Jeb'in kolu onu derhal sardı.

"Kendimi tükenmiş hissediyorum ve sebebini bilmiyorum."

Meg yüzünü ona dönerek:"Sürekli bir şeylerle meşgulsün. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var." dedi.

"Öbür tarafa gittiğimde bolca dinlenirim. Bugün mezarlığı ziyaret etmemiz beni etkiledi. Bütün aile büyüklerim oradaydı. Gerçi hepsi değil. Memphis ile Tenessee arasında yatan birkaçı hariç hepsi."

"Canın gerçekten sıkılmış senin." Eğilip Jeb'in yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bilgisayarın başında olmadığını gördüğümde sıkıntılı olduğunu anlamıştım."

"Yaa? Bu arada sen nerelerdeydin?"

"Mutfakta Bayan Brill'e yardım ettim biraz, sonra Büyükannem yatana kadar onunla oturdum ve anlattıklarını dinledim. Bebekliğinden başladı çılgın hatıralarını anlatmaya."

Jeb elini saçlarında gezdirdi. "Bir yazarın karşılaşabileceği en önemli problemlerden biriyle karşı karşıyayım. Romanım hiç ilerlemiyor."

"Bebek Oyunu mu?" diye sordu Meg.

"Bebek Oyunu. Hikaye kafamda oluştu fakat bir türlü yazıya dökemiyorum." Eleanor'u işaret etti. "Hayatın bu küçük bayana neler göstericiğini bilememek beni endişelendiriyor. Normalde kitaplarımda neler olacağına ben karar veririm, fakat gerçek hayatta bunu yapamıyorum. Ve içimde bir türlü kurtulamadığım kötü bir duygu var."

"Bütün bunlara o adam sebep oluyor değil mi? Koca Frank?"

"Evet, bir altmış boyunda, yüz on kiloluk. Koca Frank."

"Keşke sana yardım edebilsem, ama benim de başım kendi makalemle dertte. Doğumundan lise mezuniyetine kadar gayet güzel geldim, fakat şimdi yazı işleri müdürüm her gün arıyor ve ben..."

"Yazacak şey mi bulamıyorsun?"

"Hayır, hayır. Hayat hikayeni yazacak kadar malzemem var elimde. Ancak ne zaman yazmak için otursam bir de bakıyorum ki..."

"Bir de bakıyorsun ki ne? Unutuyor musun?"

Meg sanki derin bir suya dalacakmış gibi derin bir nefes aldı. "Bir de bakıyorum ki bir sürü saçma sapan insana senin hakkında bildiğim bütün o güzel şeyleri anlatmak gelmiyor içimden. Onları kendime saklamak istiyorum!"

Jeb ona gülümsedi. Meg bir mücevher kadar zarifti. Saçlarını örmüştü. Jeb'in bayıldığı avare havası kaybolmamıştı. Jeb onun başına taç gibi doladığı örülü saçlarını tutan tokayı eliyle çözünce Meg'in itirazıyla karşılaştı.

"Saçlarımla girdiğin son mücadeleyi hatırlıyorsun herhalde."

"Evet, maalesef çok dikkatsiz davranmıştım. Ancak öyle bir durumda aynı hatayı tekrarlamayacağım..."

"Sana mani olmayacağım," dedi Meg omuzunu silkerek.

"Buna çok sevindim. Önümüzdeki hafta kasımın ilk haftasonu."

"Yani?"

"İstiridye Festivalinin yapılacağı haftasonu." diye açıkladı Jeb.

"Evet?"

"Geçenlerde Rahip Stanton ile konuşuyordum da."

"Çok iyi bir insandır," dedi Meg. "Kilisesi Büyükannemin evinden iki blok ötededir.

"Evet, Büyükannenden de bahsettik zaten."

"Öyle mi? Başka nelerden bahsettiniz?" Jeb Lacey, konuya gel dedi kendine Meg.

"Daha birçok şeyden bahsettik. Bana seni sordu, ayinlere ne zaman katılacağını merak ediyormuş."

"Peki, sen ona ne dedin?"

"Çok yakında katılacağını söyledim. Sonra o bana..."

"Çok yakında mı?"

"Sus, kadın." Jeb işaret parmağı ile Meg'in burnuna dokundu. Rahibin bir sıkıntısı varmış."

Meg pür dikkat kesildi. Jeb'in ona ne söyleyeceğini sezmişti. Her

ıınki gibi lafı dolandıracaktı ama sonunda söyleyecekti.

"Dedi ki, her yıl festival boyunca, kilise korosundaki kadınlar kilinin yararına istiridye buğulaması satarlarmış."

"Bunu herkes bilir," diye homurdandı.

"Fakat ihtiyaç duydukları şey," diye devam etti Jeb, "Satışları arttırmak için bir tür atraksiyon."

Meg tekrar heyecanlandı. "Lafı dolandırmayı bırak da ona ne önerdiğini söyle," dedi Meg, küçük yumruğuyla Jeb'in omuzuna vurarak.

"Kiliseler ne içindirler?" dedi Jeb, Meg'in yumruğunu tutarak. Nikah törenleri tabii ki. Ona uygun bir çift bulup onlara bir nikah törenini yapmasını önerdim."

"Sahte bir nikah töreni mi?"

"Hayır, sevgilim. Gerçek bir nikah. Mesela seninle benimki."

"Ciddi misin?"

"Başvuruyu yaptım bile, rahip de evlilik ilanını hazırladı, Eleanor'un bir nedime kıyafeti ısmarladım, vee... annemi de çağırdım."

"Annen gelir mi acaba?"

"Bilemiyorum. Şu anda Paris'te at yarışı sezonu. Ama kimbilir? Belki de gelir."

"Buna hazır mıyım bilemiyorum," dedi Meg. "Etrafta söylenenlere göre annen tam bir...."

"Canavar mı diyorlar?" diye tamamladı Jeb. "Fakat merak etme. Çekini alana kadar gayet iyi davranacağına emin olabilirsin."

"Ya ablan?"

Jeb'in yüzü asıldı. "Keşke nerede olduğunu bilseydim," dedi Jeb. "Ablam gerçekten garip birisidir... yine de benim ablam o. Bu arada onu bulması için bir de özel detektif tuttum."

"Çok iyi yapmışsın. Gelirse bebeği bizden alır mı dersin?"

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Jeb. "Bunu vakti geldiğinde düşünürüz. Ha, bir de resmen sorayım. Benimle evlenir misin, Meg?"

Meg Hubbard küçük bir çığlık attı ve kollarını Jeb'in boynuna doladı. "Hele bir de benden kurtulmayı dene bakalım."

Jeb onu kucaklarken bebeğin beşiğine çarpmayı da becerdi. Eleanor öfkeyle uyandı ve o anda kapının zili çaldı.

İkisi de donup kaldılar. "Bizden başka kapıyı açacak kimse yok mu?" diye sordu Jeb.

"Hayır," dedi Meg. "En son Dixon da dışarı çıktı. Askerlik arka-

daşlarından birisiyle, bir iki tek atacaklarmış. Gece yarısından ön dönerim dedi." Meg eğilip bebeği aldı. "Ohh, zavallıcık," diye mı dandı. "Altı sırılsıklam olmuş. Ben onu yıkayıp, altını değiştireyim.

"Peki," dedi Jeb. "Ben de gidip kapıya bakayım bari."

Yolları ayrıldı. Meg mutfağa doğru gitti; Jeb ise yanına Rex'i alarak kapıya yöneldi. Köpek ihtiyardı, ama hırlayarak dişlerini gö terdiği zaman herhangi bir yabancıyı korkutabilirdi. Jeb tüfeğini yanına almayı ihmal etmedi. Gerçi mermisi yoktu ama bir yaba bunu bilemezdi.

Verandanın ışığını yaktı ve sonra kapının kilidini açtı. Kapı önünde duran gölgeyi derhal tanımıştı. Koca Frank'tı bu. Jeb kap açtı. Fangold süratle içeri daldı. Rex hırlamaya başlayınca Fra dondu.

"Isırır mı?"

"Sadece sevmediğim insanları," diye cevapladı Jeb. "Bir de kö lük yapacağından kuşkulandıklarını."

"Hey, benim öyle bir niyetim yok!"

Jeb dışarıya baktı, yolun kenarında bekleyen limuzini gördü. K pıyı kapayıp, verandanın ışığını söndürdükten sonra küçük şişm adama döndü.

"Seni öğlen yemeğine davet etmiştim," dedi, elinde tüfeğiyle. Fa gold her iki elini göğüs hizasına kaldırdı.

"Bu yalnızca dostça bir ziyaret," dedi Frank. "Sen beni bebeği gö mem için davet ettin. İşte buradayım. Şayet o aptal karımı elime ge rirsem işte o zaman belayı göstereceğim ona."

"Karını nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok," dedi J "Hatta, senin evli olduğunu dahi bilmiyordum."

"Ya ne sanıyordun?" diye gürledi Frank. "Bebekleri leyleklerin g tirdiğini mi zannediyordun? Her neyse bebek nerede?"

O anda Meg kucağında Eleanor ile mutfaktan çıktı. Bebek ko bir havluya sarılıydı. Minik yüzü hariç her tarafı örtülüydü. Fa gold iyice yaklaştı ona.

"Güzel bir bebek," dedi Frank, "Fakat benim ailemden kimse benzemediği kesin. Gerçi ailemde ben, karım, ve bu oğlandan baş kimse kalmadı ya."

"Bu kız," diye düzeltti onu Meg. "Karınız nerede demiştiniz?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Hastaneye gitmeden önce, ev ki duvar kasamı boşaltmış. Ve bir daha geri gelmediler. Ne o, ne oğlum."

"Oğlan olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Jeb.

"Dinle," dedi Frank. "Benim bir oğlum olmalı. Mafyayı bir kız yö-nelmez!"

Uzaktan yaklaşmakta olan bir siren sesi duyuldu. "Kahretsin, bu-radan gitmeliyim," dedi Koca Frank ve kapıya koştu. Rex onu tehdit edercesine havladı. Dışarıda ise şoför motoru çalıştırmış, çılgınca korna'ya basıyordu.

Fangold kapıdan dışarı fırladı, neredeyse merdivenlerden düşü-yordu. Jeb onu seyretmek için kapıya çıktı. Rex, Jeb'in arkasında havlamayı sürdürüyordu. Meg de onlara katıldı.

"Eğer böyle yiyip, içip, koşturmaya devam ederse yakında kalp krizi geçirebilir."

Limuzinin kapısını çarparak kapadı Frank, şoför süratle geri geri sürdü arabayı. Fakat polis arabası gelip yolunu tıkamıştı.

Ekip arabasından üç polis fırladı. İki tanesi elleri silahlarında dik-katle limuzine yaklaştılar. Üçüncüsü direk olarak verandaya geldi. "Bir problem mi var?" Teğmen Overton'du bu.

"Tam değil," dedi Jeb telaşlı bir halde. "Hala mermi almadım, o yüzden tüfeğim boş."

"Meg Hubbard," dedi Teğmen.

"Nişanlımla tanışıyor musunuz?" diye sordu Jeb.

"Yıllar önce ona ders verirdim," dedi Teğmen.

"Bu da bebeğimiz Eleanor," dedi Meg.

"Sizlere hiç benzemiyor," dedi Overton. "Her neyse Koca Frank kasabaya geldiğinden beri gözümüz üzerindeydi. Onu karakola gö-türüp biraz konuşacağız. Yine de dikkatli olun. Sizi sürekli koruya-mayız."

Jeb gülümsedi ve kapıyı Teğmen Overton'un arkasından kapadı.

"Bu kadar cesur olmana şaşırdım," dedi Meg, Jeb'in yanağına bir öpücük kondururken. "Seninle gurur duyuyorum."

Jeb başını sallayıp, sırtını kapıya dayadı. "Yaa, ne kadaı cesu-rum, değil mi?" dedi alaycı bir sesle.

"Neden yukarı çıkmıyoruz? Sana ne kadar cesur olduğunu ora-da gösterebilirim."

"Ciddi misin?"

"Kesinlikle."

"Neler oluyor burada?" diye soran sesi duyuldu Annie Mae'nin. Jeb homurdandı...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Turistlerin Urbanna'ya akın ettikleri böyle bir günde, koca Ca-dillac'ı kullanmak, Dixon gibi güçlü biri için bile zordu. İstiridye Fes-tivaline bir gün kalmıştı. Ve geçit resminin provası yapılıyordu.

"Son yetmiş sekiz yıldır hiçbir geçit resmini kaçırmadım," dedi Annie Mae onlara. Büyükanne şoför koltuğunun yanında oturuyor-du. Meg bebekle arka koltuktaydı, Jeb de onun yanında. Bir mucize eseri Taber Stadyumu'nun birkaç adım ötesinde bir park yeri bul-muşlardı. Geçit alayı, yanlarından geçiyordu.

İhtiyar kadın geriye dönüp, Jeb'in dizine sertçe vurdu ve ona gü-lümsedi. "Siz evleneceğinize göre benim de evime dönme vaktim gel-di."

"İstersen bizimle kalabilirsin. Hem böylece bebekle daha çok vakit geçirebilirsin," dedi Jeb.

"Teklifiniz için teşekkürler, ancak edinmiş olduğum tecrübelere göre evde bir kayın valide olduğunda işler bozulur."

"Bayan Brill seninle gitmeyi kabul etti mi?" diye sordu Meg.

"Maaşını sizin ödemeniz kaydıyla, evet," dedi Büyükanne.

"Ben şimdi, sizin o olmadan nasıl idare edeceğiniz konusunda en-dişeleniyorum. Meg'in aşçılığı beş para etmez; ben onun bebek baka-bileceğini de sanmazdım ya, o konuda da başarılı çıktı."

"Sokaklar bayağı kalabalık," dedi Dixon. "Richmond ile buranın arasında evde oturan insan kalmadı galiba."

"Bugün sokağın dibindeki Windows Restoranında ziyafet olmalı. Yarın da istiridye açma yarışması yapılır. Duyduğuma göre Kuzey Amerika şampiyonu da katılacaklar arasındaymış." dedi Meg.

"Yoksa sen misin şampiyon?" diye sordu Jeb.

"Büyük ödülü bana verseler bile bir tek istiridye açamam."

"Orası çok kalabalık olmalı," dedi Annie Mae. "Baksanıza birisi bizim bahçeye park etmiş."

Meg dudakları Jeb'in kulağına gelecek kadar eğildi. "Kanada plakası var," dedi sessizce. "Sanırım, Toronto."

"Dixon?" İri yarı kahya arabadan indi, merdivenleri çıktı. Kapıyı açıp içeri girdi. Biraz sonra dışarı çıktı, arabanın yanına gelerek "Bir kadın," diye rapor verdi, "Uzun boylu, sıska, kızıl saçlı. Ablanız olduğunu söylüyor."

"Doğrudur, tarif uygun," deyip, arabadan indi Jeb. "Dixon, sen bayanlara yardım et," dedi.

Badigard kahya başını salladı. Jeb omuzlarını silkti, ablası olmalıydı içerideki. Bu sefer nasıl bir bela getirmişti acaba? Küçük Eleanor'u geri mi isteyecekti? Yoksa bir karşılık mı bekliyordu?

"Bebeğimizi alacak," dedi Meg, ümitsizce. "Onu vazgeçirmeliyiz. Para! Parayı kabul edebilir. Bebek hariç ne isterse ver ona." Jeb başıyla onayladı. Biz, üçümüz bir bütünüz diye düşündü. Meg, Eleanor ve O. Ayrılamaz bir üçlüydüler.

"Ümidini yitirme," diye uyardı nişanlısını. "Eğer para isterse bunu ayarlayabilirim. Yalnız sakın Koca Frank'tan bahsetme ona."

"O adamı düşünmek bile korkutuyor beni. Ondan da kurtulmamız için bir şeyler yapamaz mısın?"

"İşte o adama rüşvet işlemez," dedi Jeb. "Adam servetinin hesabını bilmiyordur herhalde."

"Fakat," diye ekledi Jeb, "Her şeyin bir çaresi vardır." Çalışma odasındaki divanda biri uzanmıştı.

"Sonunda gelebildin," dedi ablası. Çok kötü görünüyordu. Çuval gibi bir tulum giymişti. Kızıl saçları dağınıktı. Yüzü süzülmüş ve yorgundu, hayat onu aniden tüketmiş gibiydi.

Jeb iğneleyici tavrını dizginlemeye karar verdi.

"Merhaba, Gwen," dedi nazikçe.

"Merhaba, küçük kardeşim."

"Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Sanmıyorum. Son zamanlarda kendimi iyi hissetmiyorum. Mi-

dem bozuk. Ve sınırdan beridir araba kullanıyorum."

"Yıkanıp yatmaya ne dersin?"

"Şu anda değil."

Onu hiç bu kadar sessiz görmemiştim, diye düşündü Jeb.

"Gwen, bu benim nişanlım, Margaret Hubbard. Öbür gün evleneceğiz. Senin de burada olman çok iyi oldu."

Gwen başını salladı. "Burada o kadar çok kalamam." dedi. "Bir problemim var. Büyük bir problem."

"Yine para mı?" diye sordu Jeb.

"Hem evet, hem de hayır. Meteliksizim. Ama her zaman öyle olmuşumdur zaten. Bir de şu var." Bir kağıt çıkartıp Jeb'e uzattı.

"Bir cenaze faturası?"

Meg, Jeb'in yanından geçip, ablasının yanına oturdu. Jeb dikkatlice baktığında ablasının ağladığını gördü.

"Totie öldü," dedi Gwen, hıçkırıklar içerisinde.

"Totie mi?"

"Totie D'Amore. Hatırlarsın onu. Okula beraber gitmiştim onunla. Richmond'da kapı komşumuzdu."

"Ahh, O Totie!"

Meg kalkıp mutfağa gitti. Büyükanne, Dixon ve bebek oradaydılar. Meg onlara alçak sesle emirler verip, odaya geri geldi. İçki dolabından bir duble brendi hazırlayıp kederli kadına getirdi.

"Al, iç şunu, sonra bize bütün olanları anlat," dedi. Gwen bardağı alıp bir seferde içti. Boğazı yanmıştı. Doğruldu, boş bardağı iade etti.

"Totie," dedi dalgın bir halde. "Okuldan beraber mezun olduk, sonra onu senelerce görmedim. Bir yıl kadar önce bana telefon etti. Beni görmesi gerektiğini söyledi. Sesi öyle kötü geliyordu ki onu görmeye gittim. Totie her zaman yumuşak başlı bir kızdı. Babasından çok korkardı, ve ona Frank Fangold ile evlenmesini emrettiğinde yıkılmıştı. On yıl bir kabus gibi geçti, sonra hamile olduğunu öğrendi. İşte o zaman yardım etmem için beni çağırdı."

"Her neyse, Totie beni Koca Frank'tan ve ailesinden kurtulması gerektiğine inandırdı. Aile dediğinde, bunun Mafya Ailesi olduğunu aklıma bile getirmedim. Sonra Frank bir iş seyahatindeyken evdeki

duvar kasasını soydu ve beraberce Kanada'ya kaçtık. Bebek sağlıklı doğdu, fakat Totie bir türlü kendini toparlayamadı."

"O zaman sen de buraya gelip, bebeği bana bırakıp kaçtın," diye ekledi Jeb.

"Başka kime gidebilirdim ki? Bu arada çocuk nasıl?"

"Bebek iyi durumda," dedi Jeb.

"Çocuklara düşkün olduğumu söyleyemeyeceğim," dedi Gwen. "Ayrıca, peşimde Koca Frank'ın adamlarıyla çok güzel günler geçirdiğim de söylenemez."

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordu Meg.

"Pek bir şey olmadı. Ontario'ya geri gittim, ve Totie ile birlikte ucuz bir pansiyona yerleştik. Maalesef Totie gittikçe kötüleşti. Oh zavallı Totie. Ve sonunda öldü. Onu şehrin hemen dışındaki mezarlığa defnettirdim. Sonrada yardım aramaya koyuldum. Sonuçta yine Jeb'e gelmek zorunda kaldım. Faturanın ödenmesi lazım."

"Pek fazla bir şey değil," dedi Jeb. "Faturayı ben hallederim. Fakat farkında olmadığın bir şey var, Gwen. Koca Frank senin ve bebeğin izini buraya kadar sürmüş. Hatta şu anda Urbanna'da. Burada Kanada'da olduğundan daha çok tehlikedesin."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı genç kadın. "Derhal gitmeliyim."

"Araba kullanabilecek gücün yok," dedi Jeb. "Bak şimdi, burada koruyucu bir güç oluşturmuş durumdayız. Benim tavsiyem, güzel bir banyo yap, yatağa gir ve bolca uyu."

Gwen olumlu manada salladı başını.

"Düşünebildiğim bir başka şey de festıvalden sonra hazırlanıp Paris'e annemin yanına gitmen gerektiği." diye devam etti Jeb. "Bundan hoşlanmayabilir fakat ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunacağız."

"Nasıl yani?" diye sordu Gwen.

"Annem ona yollayacağım çeki bekliyor. Onu sen götüreceksin, böylece o da seni baharın çiçekleri karşıladığı gibi karşılayacak."

"Ya bebek?" dedi Meg. "Ben bebeğimizi bırakamam."

"Endişelenme," dedi Jeb. "Görünüşe bakılırsa onu isteyen sadece sen ve ben varız. Koca Frank bile onun kız olduğuna inandığında onu istemeyecektir. Şimdi Meg, lütfen ablama yardımcı ol. Dixon,

sen de Gertrude'ye söyle ablama uygun elbise alsın bir yerlerden."

"Biliyor musun?" dedi Gwen. "Küçük bir çocukken senin bir güzel adam olabileceğini sanmazdım."

"Şu işe bak! Haklıymışsın," dedi Jeb ve güldü.

İstridye Festivali sanki güneş doğmadan başlamıştı. Annie Mae'yi evine taşıma vakti geldiğinde Jeb arabayı Dixon'un kullanmasını istemişti, çünkü kaldırımlar ve sokaklar ana baba günüydü.

Resmi festival saat onda başladı. O saatte Büyükanne Kent Sokağındaki evine dönmüştü bile, şehrin her yerinde bandolar çalıyordu ve karnaval çadırları dolup taşıyordu.

Dixon Cadillac'ı evin önüne, Gwen'in kiralık arabasını ise evin arkasına park edip, günün tadını çıkarmak üzere sahile indi.

"Ablam nerede?" diye sordu Jeb.

"Hala uyuyor. Sabah sekizde uyandı, tam Büyükanneye gitmeden evvel. Ona jambonlu yumurta ve böğürtlen reçelli gözleme hazırladım. Karnını doyurup derhal yatağına geri döndü."

"Biz ne yapacağız şimdi?" diye sordu Jeb.

"Hey, kutlama vakti şimdi. Bütün sokaklar palyaçolar ve akrobatlarla dolu, dışarıda bir orduyu besleyecek kadar yiyecek satılıyor ve biz burada oturuyoruz. Sen, ben ve Eleanor."

"Ve yarın ölümcül gün," dedi Jeb.

"Ben evliliğin ölümcül olduğunu düşünmüyorum. Hatta ümitle bekliyorum evlenmeyi," diye karşılık verdi Meg.

"Aslında ben de öyle," dedi Jeb. "Sonuçta evde ikimiz ve kızımız yalnızız. Neden üst kata çıkıp yapacak ilginç bir şey bulmuyoruz kendimize."

"Bu şehvetli bakışlarına bayılıyorum. Ancak ablanın üst katta olduğunu unutma. En küçük bir sesin onu uyandıracağına eminim."

"Kahretsin!" diyerek ayağa kalktı Jeb.

"Neden kızımızı da alıp yeni arabasında dolaştırmaya çıkmıyoruz?"

"Gerçekten iyi olur bu. Sen, ben ve kızımız."

"Şu halimize bak," dedi Jeb. " Daha altı hafta önce, ben mutlu bir

bekardım ve sen ise yerel bir dergiye yazı yazıyordun. Şimdiyse tek düşünebildiğimiz kızımızı alıp yürüyüşe çıkmak."

Ve böylece yürüyüşe çıktılar. Güneş ışınları altında Cross Sokağına ilerlediler, yeni postane binasının yanından geçtiler.

"Bak!" dedi Meg, işaret ederek. "Frank Fangold. Ve gorillerinden biri. Arabayı kendisi kullanıyor."

Bebek arabasını iten Jeb, hafifçe gülümsedi. "Ben limuzini değil de o göbeğini nasıl gezdirdiğini merak ediyorum."

"Her tezgahta durup, ne satıyorlarsa alıp tıkınıyor. Bu adam en azından yüz yirmi kilo olmalı!"

"Üstelik boyu da ancak bir altmış kadar."

Rappahannock Caddesine saptıktan biraz sonra Koca Frank tekrar karşılarındaydı, yine tıkınıyordu.

"Eleanor'un da beslenme vakti geldi," dedi Meg. "Üstelik ayaklarıma kara sular indi."

"Doğru," dedi Jeb, "Öyleyse eve dönüyoruz."

Böylece Lacey ailesi Virginia Sokağına saptılar, ve artık hepsi için yuva olan evlerine vardılar. Ev bir kilise kadar sessizdi.

Bebek gayet yorgundu. Meg onu üst kata çıkarıp yatağına yatırdı. "Temiz hava küçük canavarı yordu," dedi Meg çalışma odasına döndüğünde. "Şıp diye uyudu. Ablan da ondan çok farklı değil. Ah, çalışıyorsun! Açlıktan ölmeyeceğiz desene."

Jeb gülümseyerek baktı ona. "Belli olmaz. Bebek oyununun sonuna geldim, şimdi denizciler ve istiridye üzerine bir kitap yazacağım."

"Hiçbir şeye benzemez," dedi Meg, eline gazeteyi alarak kendini divana bırakırken. "Nefret ettiğin bir konu iyi bir kitap yazamazsın."

"O da belli olmaz," dedi Jeb.

"Sokaktan bir yengeç ordusu geçiyor," dedi Meg.

"Hıhı."

"Kütüphaneyi yiyorlar."

"Hıhı."

"Ay yeryüzüne düştü."

"Çok güzel."

Meg ayakkabılarını çıkardı, elindeki gazeteyi yere attı. "Şu anda biraz sevişmek isterdim."

Klavyenin gürültüsü bir anda kesildi. İskemlenin tekerlekler, gıcırdadı. Bir klik sesi bilgisayar yenilgisini bildiriyordu. Ve Jeb kendini divanın yastıkları arasına bıraktı.

"Ne isterdim demiştin?" diye sordu Jeb.

"Biraz sevişmek," diye tekrarladı yavaşça. "Köpeğin seyretmesinden rahatsız olmam."

Meg Jeb'e arzuyla yaklaştı...

Meg iç çekti. "Bu kadar ilginç olacağını bilmiyordum," dedi yumuşakça.

"Ben de senin bu kadar hoşuna gideceğini bilmiyordum," dedi Jeb gülerek. Yerde yatıyorlardı. İkisi de çıplaktı. Bir eli hala Meg'in göğsünü tutuyordu.

"Hap kullanmıyorsun değil mi?" diye sordu Jeb.

"Ben mi? Hayır, hiç aklıma gelmedi. Bunu planlamamıştım."

"Ayrıca," diye yorumladı Jeb. "Yarın evleniyoruz nasıl olsa. Bir çocuğumuz daha olması seni rahatsız eder mi?"

"Hayır," dedi Meg. "Bu konuyu daha önce düşünmemiştim. Fakat eğer evi çocukla doldurmak istiyorsan, yükü bana düşecek."

"Ödlek seni."

"Tecrübesiz," diye düzeltti Meg. "Ama çocuk doğurmanın ne demek olduğunu biliyorum. Lütfen beni tahrik etmeyi bırak. Tabii eğer tekrar yapmayacaksak."

"İster misin?"

"Seni ahmak," dedi Meg. "Bayılırım hem de!" Meg onun üzerine çıktı, ve doğru noktalara dokununca, Jeb derhal tahrik oldu.

"Yukarı çıksak daha iyi olur," diye teklif etti Meg. "Bebek daha en az bir saat uyanmaz ve biz de..."

"Evet, kesinlikle," diye onayladı Jeb, Meg ayağa kalkması için yardım ederken. "En azından bir kez daha."

"Yalnızca bir kez mi?" Meg bluzunu omuzuna attı, diğer elbiselerini de kucakladı. Jeb sadece iç çamaşırlarını aldı, geri kalanları yerde bıraktı.

"Hey bayan, biraz yavaş ol. Elimden geleni yapıyorum, ama ben

bir makina değilim. "

"Fakat başladığımızda bütün gün ve gece devam edebileceğini söylediğini hatırlıyorum."

"Uyduruyorsun," dedi Jeb. "Ben bütün gün ve gece devam edebilmek isterim demiştim." Merdivenleri çıkmaya başlamışlardı. Birden.

"Şu hale bakın!" diye çıktı Gwen karşılarına arsızca. "Sevgili tutucu kardeşim, yarın evlenecek ve bugünden tadına bakıyor."

"Keser misin?" diye tersledi Meg onu. "Kardeşini rahat bırak. O her şeyi hak ediyor. Ve ben de gayet memnunum."

Gwen'in peşlerinden yüksek sesle, güldüğünü duyabiliyorlardı.

"Rahatlikla nefret edebilirim o kadından," dedi Meg odaya girdiklerinde.

"Sakin ol, Meg."

"Sakin mi olayım? Aşağı inip suratının ortasına vurmak geliyor içimden."

"Dinle," dedi Jeb sakin bir sesle. "Babam onu döverdi."

"Ne?"

"Ne dediğimi duydun. Ben bunu fark ettiğimde on altı yaşındaydım."

"Ya seni? Seni de mi döverdi? O yüzden mi böyle kitaplarına kapanık yaşıyorsun?"

Jeb güldü. "On altı yaşıma geldiğimde," dedi, "Babamdan on beş santim daha uzundum, on kilo da daha ağır. Benimle hiç uğraşmadığını söyliyemem, ancak Gwen'i dövmek çok daha kolayına geliyordu her halde."

"Fakat bir şeyler yaptın herhalde."

"Evet, yaptım. Ben de babamı dövdüm ve evden dışarı attım. Onu bir daha görmedim. Annem ise o günden beri benimle doğru dürüst konuşmaz."

"Baban onu da mı dövüyormuş?" diye tahmin etti Meg.

"Doğru, " dedi Jeb. "Sonunda Gwen ile ben evden ayrıldık."

"Evden mi ayrıldınız? Ama nasıl?"

"Büyükbabamdan bana miras kalmıştı. Böylece Gwen ile beraber Richmond'a yerleştik. Babam hepimizin üzerinde kötü izler bıraktı. Bizim böyle çılgın bir aile olmamızın sebeplerinden biri budur işte."

"Sanırım küçük oyunumuzu tekrarlamak istemezsin?" Jeb başıyla yatağı gösterdi.

"Sanmıyorum Jeb. Yarına kadar bekleyelim. Fakat biraz uzanıp dinlenmek istiyorum. İkimiz birlikte, sadece dinlenmek için."

"Memnuniyetle," deyip, onu yatağa götürdü Jeb. Yatağı açtı ve beraberce içine girdiler.

"Haydi, daha fazla konuşmayalım. Elimi tut ve gözlerini kapat. Yarın ikimiz de dinç olmalıyız," dedi Meg.

Jeb onu nazikçe öptü ve yanına sokuldu. Açık olan pencereden festivalin tüm hızıyla devam ettiği duyulabiliyordu. Tekrar Meg'e baktığında onun uykuya dalmış olduğunu gördü. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Tabiat ana festivalin geri kalanının güzel geçmesine yardımcı olmamaya karar vermişti. Kasvetli bulutlar bütün bölgeyi kaplamıştı. Sabah saat onda yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Bulutlar yüklerini bıraktıktan sonra Chesapeake'i terk edip denize doğru yol aldılar. Saat on bir de sokaklar kurumuştu, festival alanında yer yer çamur birikintileri vardı ama istiridye açma yarışması bütün hızıyla sürmekteydi.

Meg bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Fakat Büyükanne..."

"İmkansız, genç bayan. Bu halimde kilisede senin yanında yürüyemem. Bütün sabahı banyoda oturarak geçirdim."

Virginia Sokağı'ndaki evde ise Gwen "Belki ben yardımcı olabilirim?" Yüzündeki ifadeden, teklifinin reddedilmesinden hiçte rahatsız olmayacağı belliydi.

"Evet!" dedi Meg onu kolundan yakalayarak. "Bütün yapman gereken, koluma girerek benimle birlikte sıraların arasından yürümek. Bir de, eğer kaçmaya kalkarsam, beni tut.

Gwen ona gülümsedi. "Böyle bir şey yapma ihtimalin var mı?"

"Tabii ki hayır," dedi Meg.

"Ben yapmıştım bir seferinde," dedi Gwen. "Üstelik tanıdığım en yakışıklı erkekti. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bilinmeyene duyulan korku, zannederim. Üzerinden yedi yıl geçti. Tekrar denemek için her şeyimi verirdim. Wendell Stuart'ı hatırlar mısın, Annie Mae?"

"Hatırlıyorum," dedi. "Yakışıklı bir adamdı. Yalnız bir problemi vardı, hatırladığım kadarıyla. Devamlı işsizdi."

"Hala işsiz mi?" diye sordu Gwen.

"Onu bilmiyorum," dedi Annie Mae. "Polis teşkilatına girdiğine dair söylentiler duydum. İyi maaş vermezler ama kalıcı bir iştir." Eski duvar saati çalmaya başladı. "Şu anda," diye ekledi, "sizlerin kilisenin merdivenlerinde olmanız gerekirdi. Oysa siz hala buradasınız."

Telaş içinde Cadillac'a koştular. Dixon yavaşça direksiyona geçti, radyodan arabaya müzik yayılıyordu. "Kiliseye mi, Bayan?"

"Aman Tanrım, evet. Beni kiliseye vaktinde yetiştir."

"Bu bir mucize olur," diye mırıldandı iri yarı kahya ve yola çıktı.

"Nerede kaldı bunlar?" diye sordu Jeb, saatini üçüncü defa kontrol ederken. "Acaba...? Hayır, Meg öyle bir şey yapmaz."

"Tam vaktinde geleceklerdir," dedi Elmer Carter. Elmer bir balıkçıydı. Jeb ne zaman yazmaya ara verse, teknesini ve tecrübesini ona sunan eski bir dosttu. Körfez Savaşında beraber dövüşmüşlerdi.

Bu esnada Rahip Stanton'un aklından da Jeb'in düşündüğü şey geçiyordu. Bu kilisede son anda evlenmekten vazgeçen birçok gelin adayı tanımıştı. Bayan Raeburn'e işaret yaptı. Bayan Raeburn ihtiyaç olduğu zamanlarda kilisenin orgunu çalardı. Müzik kiliseye yayıldı. Ve Cadillac kapının önünde belirdi.

"İşte," dedi rahip, kapıyı göstererek. Kilisede beklemekte olan küçük grup toparlandı. Carter beşinci kez, yüzüklerin cebinde olup olmadığını kontrol etti. İlahinin sesi, istiridye buğulaması için orada bulunan turistleri ürkütecek derecede yükseldi.

Bu hayatının en önemli gününde Meg pullarla süslenmiş düz beyaz dantelden bir elbise giymişti. Elbisesinin şişkin kollarına sakladığı mendili kendisine güven veriyordu. O mendile ihtiyacı olacağına inanıyordu.

Gelinin son dakikada bulunan nedimesi, Gwen yuvarlak yakalı, çift yırtmaçli, açık nane rengi bir elbise giyiyordu.

Erkek kıtlığı çekilen bu ailede gelini, damat adayına teslim etmeye gönüllü olan Dixon ise kilisedeki diğer iki bey gibi koyu bir frakın altına, açık mavi pantolon ve yelek giymişti.

Dixon Meg'e kolunu uzattı ve kortej sıraların arasından ilerledi.

Meg'in yirmi sekiz yıllık hayatı onu burada, bu anda, bu adama yaklaştırıyordu. Boğazı kurumuştu. Keşke yanıma pastil alsaydım diye düşündü.

"Yolun yarısına geldik," diye fısıldadı Dixon. "Kaçmak istiyorsan bu son şansın." Şaşırarak ona baktı Meg. Gülümsüyordu. Teslim noktasına geldiklerinde Dixon onun duvağını kaldırdı, yanağından öptü ve gelinin elini Jeb'e verdi. Jeb öyle heyecanlıydı ki neredeyse Meg'in elini tutamayacaktı. Meg çiçeğini nedimesi Gwen'e verdi. Dixon ilk sıraya oturmak üzere yanlarından ayrıldı.

"Dostlar," dedi rahip. "Burada Tanrının huzurunda Margarete Mary ve John Egemont Basil'in evlilik birliği altında birleşmelerine şahitlik etmek üzere bulunuyoruz."

Jeb öylesine ciddi ve gergindi ki sanki ortadan ikiye çatlayacak gibiydi. John Egemont Basil ha? Meg gülmemek için gayret sarf etti.

"Ve şimdi Margarete ve John bu kutsal sözleşme ile birbirlerinin olacaklar."

Meg kendisini bayılacak gibi hissetmeye başladı. Jeb 'in kolunu tutan eli kasıldı.

Meg rahibin söylediklerini işitemez olmuştu, ta ki kendisine hitap edene kadar. "Margarete, evlilik birliği altında John'u kocalığa kabul ediyor musun? Yaşadığın müddetçe ona sadık kalacak, sağlıkta ve hastalıkta onu sevip, onurlandıracak ve ona bakacak mısın?

"Evet."

Rahip John'a da aynı soruyu yöneltti. "Evet," dedi Jeb. Böylece rahip onları karı koca ilan etti ve sıra yüzükleri takmaya geldi. Elmer biraz geç de olsa yüzüğü buldu. Kilisenin arka tarafında bütün bu önemsiz şeylerden sıkılmış olan Eleanor önce yavaşça ve sonra yüksek sesle bunu belli etti.

Kendisi de dört çocuk babası olan rahip süratle dua etti ve "gelini öpebilirsin," dedi. Bayan Raeburn'ın orgu gürledi ve herkes kalkıp yeni evlileri tebrik etmek üzere lobiye geçti. Nikahtan sonra Jeb'in Virgina Sokağı'ndaki evinde bir resepsiyon düzenlenecekti.

"Ben üç adet otobüs tuttum," dedi Jeb davetlilere. "Sizler arabalarınızı burada bırakın. İşimiz bittiğinde festival de durulmuş olacaktır. Tekrar sizleri otobüslerle buraya bıraktırırım ve böylece trafik sıkıntısından kurtulmuş oluruz. İşte otobüsler de geliyor."

"Bütün bunları nasıl ayarladın?" diye fısıldadı Meg.

"Neleri?"

"Otobüsleri, yemekleri, trafikten kurtulma planlarını, falan. Bu karmaşada bütün bunları nasıl düşünebildin anlamıyorum."

"Bu karmaşada çözemediğim bir problemim var," dedi Jeb. "Ne zaman bütün bu insanlardan kurtulup, yalnız kalabileceğiz acaba? Artık evli olduğumuza göre yapmamız gereken bazı şeyler var."

"Her zaman ki malum konudan mı bahsediyorsun?"

"Aynen. Sen de aynı şeyi düşünmüyor musun?"

"Sürekli," dedi Meg, yüzü kızararak. "Eminim yakında bol bol fırsatımız olacak."

"Yakında," diye homurdandı Jeb.

Otobüsler Marston Caddesine yanaştılar. Dixon Cadillac'ı kapıya getirdi. Meg, Gwen, Carter ve kucağında Eleanor ile Jeb arabaya doluştular. Araba tam hareket edecekti ki siren sesleri duyuldu ve iki polis arabası süratle kilisenin otoparkına yanaştı.

Öndeki polis arabasından Teğmen Overton indi. Cadillac'a yaklaştı. "Bayan Hubbard," diye selamladı Meg'i.

"Bayan Lacey," diye düzeltti Jeb. "Töreni kaçırdınız. Evimizde ikram edeceğimiz yemek ve pastaya yetiştiniz."

"Size festival alanında ihtiyacım var."

"Ne?"

"Acil bir durum söz konusu," dedi teğmen. "Lütfen arabanızla bizi takip edin. Tören alayına takılmadan oraya ulaşmalıyız."

"Bakın," dedi Jeb. "Ben daha yeni evlendim ve evimde yüzlerce insana bir davet veriyorum. Ayrıca yanımda bir de bebek var." Teğmen Overton ona sert bir bakış fırlattı. "Pekala, geliyoruz," dedi Jeb.

"Dixon, polisleri takip et." dedi Jeb. "Anlamıyorum, bu polisler çıldırmış olmalı."

"Diğer arabayı kimin kullandığını gördün mü?" diye sordu Gwen, Jeb'e.

"Ben mi? Hayır," dedi Jeb. "Tanıdık birisi miydi?"

Gwen yüzünde bir tebessüm ile sırtına yaslandı. "Wendell," dedi "Wendell Stuart, üstelik komiser yardımcısı olmuş."

"Wendell mı? O çocukla sen neredeyse..."

"Ve artık işsiz değil, sevgili kardeşim. Sen onun asla bir iş bulamayacağını söylemiştin, hatırlıyor musun? Buna ne diyorsun?"

"Çok nadir olmakla beraber," diye cevap verdi Jeb, "yanıldığım durumlar olmuştur. Aman Tanrım, şuraya bakın!"

Peşlerine takıldıkları polis arabalarıyla birlikte Rappahannock Caddesi'ne yeni dönmüşlerdi. Tören alayı bu yola çıkıp, arkalarında kalan Cross Sokağı'na girmesi icab ederken, müthiş bir yanlışlık eseri tam karşılarından onlara doğru ilerliyordu.

Frenlere asıldılar. En öndeki polis arabası kayarak, baş davulcunun yarım metre önünde durabildi, zorlukla.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi Carter. "Doğru yolda olduğumuza emin misiniz?"

"İlerdeki kavşağa bakın!" dedi Dixon, Cadillac'ı emniyetli bir şekilde durdururken. "Eğer arkadaşın Wendell, arabayı böyle kullanmaya devam ederse yakında tekrar işsiz kalır," dedi Jeb Gwen'e.

"Köşede bir kaza olmuş," dedi Dixon. "Tam göremiyorum. Ancak bir itfaiye arabası var, bir çöp arabası ve gri bir limuzin.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Meg. "Gri bir limuzin mi?"

"Meraklanmayın," dedi Dixon. "Limuzin bir telefon kulübesine çarpmış. Bir de yangın çıkmış. Bir başkası da çöp arabasına bindirmiş. Çekiciyle yolu açmaya çalışıyorlar.

"Gri limuzinde kim var?" diye sordu Gwen ısrarla.

"Koca Frank Fangold," dedi Jeb ona.

"Fangold mu? Aman Tanrım! Benim derhal buradan uzaklaşmam gerek." Gwen gözleri yaşarmıştı. Meg kolunu onun omuzuna attı. "Telaşlanma," diye teskin etti onu. "Jeb onun çaresine bakar. Daha önce iki kez yaptı bunu."

"Şu anda gidebileceğimiz hiçbir yer yok," dedi Jeb. "İşte, Teğmen Overton da geliyor. Belki ondan neler olduğunu öğrenebiliriz." Bir kurban gibi Koca Frank'in karşısına çıkarılmak hoşuna gitmiyordu ve bu yüzden yeni eşine kızmıştı. Sonra öyle fazlaca cesur bir adam olduğunu düşünmüyordu kendisinin. Teğmen Overton Jeb'in camının yanına geldi. Jeb camı indirip, başını dışarı çıkardı. "Kaza var," dedi teğmen. "Karnaval çadırının arka tarafında hastane çadırı var. Hedefimiz orası. Yürüyerek devam etmek zorundasınız."

"Siz yürüyebilirsiniz," diye cevapladı Jeb, "ancak karım hala nikah elbisesi ve topuklu ayakkabıları ile. Bu durumda ondan istediği

nizi denemesini dahi bekleyemem."

"Bakın," dedi teğmen. "Konunun ayrıntılarını bilmiyorum anc bir telsiz mesajı aldım ve sizin acil olarak oraya gelmeniz gerekiy muş."

"Bakın, benim bütün ailem burada. Paris'teki annem hariç. N den orada olmam lazım geldiğini anlamıyorum."

"Tamam, tamam," dedi teğmen ve sonra Dixon'a dönerek: " arabayı yoldan çıkıp, yandaki araziden sürebilir misin?"

"Eğer önümü açarak araziye çıkmamı sağlarsanız, evet."

"Belki de yürüsem daha iyi olur," dedi Meg çekingen bir tavırl Jeb buna şiddetle itiraz etti. "Olamaz. Dixon söylediğini yapacaktır."

Overton "Bayan Lacey, ben, şoförünüzün ihtiyacı olduğu kad önünü açacağım. O da ustalığını gösterirse araziden oraya ulaşma mız çok daha çabuk olacaktır." Ve koşarak gerekenleri yapmaya git ti.

On beş dakika sonra, araba üzerinde kırmızı haç dalgalanmakta olan çadırın önüne gelmişti.

"Ben içeri giriyorum," dedi Jeb.

"Ben de geliyorum," dedi Meg. "Eğer kafan vücuduna bağlı olma saydı onu bile unutabilirdin."

"Ne kadar naziksin!" diye karşılık verdi Jeb. "Güneş batmadan bo şanmak için başvuralım mı acaba?"

"Gwen, bebeği tutar mısın?" diye sordu Meg.

"Ben mi?

"Herhalde, bana söylemiyor," dedi Elmer. "Tanrım, bir sigaraya ihtiyacım var."

"Bebeğimin yanında içemezsin," dedi Meg, Eleanor'u kucaklayıp arabadan çıkartırken. "Kimseye güvenmiyorum, tamam mı? Bebeğim de benimle gelecek."

Böylece arabadaki üçlü çadıra giren üçlünün peşinden baka kaldı. Gönüllü bir hemşire kapının içinde bekliyordu. Zor bir gün geçirmekte olduğu halinden belliydi. "Bir hastanız mı var?"

"Lacey," dedi Meg.

"Lacey mi? Bugün o isimde kimse gelmedi."

"Hayır," dedi Jeb. "Lacey benim. Polis dedi ki..."

"Oh, anladım. Arkada küçük bir bekleme odası var. Doktorunuz orada, acele etseniz iyi olur."

"Zaten acele ediyoruz," diye tersledi Meg.

"Bırak, bu işle ben ilgileneyim," dedi Jeb Meg'i kolundan çekerek. "Ben bebekle ilgileniyorum, sen gidip neler olduğunu öğren."

Teğmen Overton da gelebilmişti sonunda yanlarına. "Bu taraftı," dedi. Doktor Switzer'di arkada bekleyen; onunla Annie Mae hastanedeyken tanışmışlardı. Doktor elindeki kağıt tutacağının üzerinde çala kalem not tutuyordu. Hemen arkasında tekerlekli bir sedye vardı, onun da arkasında kalp atışlarını gösteren bir monitör duruyordu. Ekranda düzensiz kalp atışlarının çizgileri görülüyordu.

Hemen peşlerinden Wendell Stuart elinde not defteriyle içeri girdi. Bütün dikkatler ona yöneldi.

"Limuzini hasta kullanıyormuş," diye rapor verdi. "Şahitlerin ifadesine göre saatte seksen kilometreye yakın bir süratle tören alayının üzerine doğru gelmiş. Bir başka şahide göre, dört ayrı satış noktasında durmuş ve hepsinde de elma şarabı içmiş."

"Elma şarabı mı?" diye sordu Meg. "Bunun ne zararı olur ki? Sadece elma suyu."

Polisler birbirlerine baktılar. "Bazıları çok sert olabiliyorlar," dedi Stuart ona, ve gülümseyerek raporuna devam etti. "Rappahonnack Caddesi'ne girişi kapatan çöp kamyonuna çarpmış önce, sonra da telefon kulübesine. Kaputtan alevler yükselmeye başlamış ve itfaiye çağırılmış. Kurtarma ekibi alevler ulaşmadan onu dışarı çıkarıp, buraya getirmişler.

"Sanırım ekleyebileceğim bazı şeyler var Overton," dedi Dr.Switzer elindeki notlara bakarak. "Kazadan evvel, bir kalp krizi geçirdiğine dair kuvvetli belirtiler var. Hatta kazanın sebebi bu olabilir.

"Fakat burası basit ilk yardımlar için kullanılan bir yer," diye yorum yaptı Jeb. "Onu neden bir hastaneye yollamadınız?"

"Kıpırdatmaya cesaret edemezdim," dedi doktor yüzünü asarak. "Racey denen adam geldi mi?"

"Lacey," diye düzeltti Jeb. "Ben Lacey'im. Hasta kim?"

"Frank Fangold," dedi Wendell Stuart.

"Ona benzer bir isim," diye onayladı doktor. "Çok fazla yemiş ve

içmiş. Onun durumundaki herkesin başına gelebilir."

"Tahmininiz?" diye sordu Overton.

"Yaşama ümidi az," dedi doktor. "Sizden veya sizin için bir şeyler istiyor. "Kesik kesik konuşabiliyor, fazla uzun sürmesin, bir de mümkün olduğu kadar yaklaşın kendisine."

Jeb, Meg'in eline uzandı. Meg onun elini tuttu, yüzünden bütün düşmanlık kaybolmuştu. Her şey rağmen Fangold'a acıyordu. Jeb ise daha farklı düşünüyordu. Onun için, Frank Fangold kuyruğuna basanın kim olduğuna bakmaksızın saldıran bir yılandı. Kalabalığın içinden sıyrılarak Meg ile birlikte Koca Frank'ın yanına girdiler.

Frank Fangold öylesine şişman ve genişti ki, koca vücudu sedyeden dışarı taşıyordu. Göğsüne kadar çekili bir çarşaf vardı üzerinde. Sağ koluna takılı bir serum ile sol koluna takılı kablolar dikkati çekiyordu. Bip sesleri zayıf ve düzensizdi. Jeb öksürdü. Frank bir gözünü açtı ve kendisine yaklaşan Meg'i takip etti. Kurumuş dudaklarını ıslattı birkaç kez.

"Güzel bayan," dedi ve öksürdü. Dr. Switzer derhal yanlarına geldi.

"Öksürmemelisiniz," dedi.

"Zamanım kalmadı," dedi Frank. Sesi gayet zayıftı.

Öksürüğün arkasından vücudu kasılmıştı. Açık olan tek gözüyle görebiliyordu çevresindekileri. "Güzel bayan," diye tekrarladı. "Evlendiniz mi?"

Meg üzerine doğru eğildi. "Evet, henüz bir saat önce evlendik."

"Güzel," dedi Frank. "Ben her şeyi yanlış yaptım. Totie hiçbir zaman bir İtalyan olamazdı. İyi bir kadındı. Keşke... acaba şimdi nerede dedir?"

Meg ne söylemesi gerektiğini düşündü. "Totie öldü," dedi yavaşça. Frank'in öbür gözü de açıldı.

"Öldü mü? Ben böyle bir şey istemedim. Nasıl öldü?"

"Doğumu kaldıramadı."

"Nerede öldü?" diye sordu Frank bu kez. "Kanada'da, Frank. Gwen onun cenaze işlerini halletmiş. Toronto'da yatıyor."

"Dini merasim düzenlenmiş mi?" diye sordu Frank.

"Gereken her şey yapılmış, Frank."

"Memnun oldum. En iyisini hak ederdi o."

Tekrar öksürük tuttu Frank'ı. Sona erdiğinde gözleri kapalıydı. Jeb doktora baktı. Doktor monitorü göstererek omuzunu silkti. Adamın nabzı düzensizdi, fakat atıyordu.

Frank'ın sağ gözü tekrar açıldı. "Ya bebek. Keşke onu zorlamasaydım, ama bir erkek çocuğa ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Bebek nerede?"

"Hemen burada." Meg Eleanor'un yüzünü örten battaniyeyi kaldırdı. Bebek uyanıktı, gözleri parlıyordu, var olan birkaç dişi gözüküyordu. Gerçek babasına baktı ve gülümsedi. Frank tekrar dudaklarını ıslattı. Bir hemşire gelip, kamışla ağzına birkaç damla su verdi. Frank zorlukla yuttu suyu. "Her şey düzgün olmalı," diye mırıldandı. Sesi gittikçe alçalıyordu. "İsim," dedi, "Bir ismi olmalı."

"Annesi ona Eleanor ismini vermiş," dedi Jeb.

"Totie'nin annesinin ismi," diye fısıldadı Frank. "Ona bunu muhakkak söyleyin. Orta ismi nedir?"

"Frank, biz onun sizin ve bizim adımızı taşımasının uygun olacağını düşünüyoruz." dedi Jeb. "Onu Eleanor Frances Lacey olarak vaftiz ettirsek ne dersin?"

"Onu bir bakım evine falan koymayacaksınız değil mi?"

"Sadece kendi evimize, Frank. Sanki kendi kızımızmış gibi."

"Güzel. Murphy nerede? O yanımdaki serseri, bütün param onda."

"Dışarıda," dedi polis.

"Onu buraya getirin," diye emretti Frank. "İyi bir serseridir."

"Bizim paraya ihtiyacımız yok," dedi Jeb ona. "Bizim hepimize yetecek kadar paramız var. Eleanor Frances'e da yeter."

"Eleanor Frances." Koca Frank ismin tadını çıkarırcasına bir iki kere tekrarladı. "Güzel," dedi, ve gözleri tekrar kapandı. Yüzünü bir acı ifadesi kaplamıştı.

"Atlatamayacağım, değil mi, doktor?

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Önemli değil, demek Totie Kanada'da," diye mırıldandı Frank. O sırada botla koydan eve gelenlerden biri içeri girdi.

"Evet, Totie Kanada'da, Tanrı'nın ellerinde," dedi Meg.

"Annem de böyle konuşurdu," dedi Frank. Sesi gittikçe alçalıyordu. "Kızıma iyi bak, Lacey. Benimki gibi bir hayatı olmasın. Büyüdüğünde, bazı şeyleri anlayabilecek yaşa geldiğinde, ona Koca Frank'ın onu sevdiğini anlatın. Beni..." Sesi kaybolmuştu.

"Seni ne, Frank?" diye sordu Murphy. "Murphy, Totie'nin yanına gömün beni. O iyi bir kızdı. Bir şey daha var."

"Nedir?" diye yaklaştı Jeb ile Meg beraberce. Adamın sesi neredeyse tamamen kaybolmuştu. Fakat son bir gayret daha gösterdi. "Eleanor Frances," dedi. "Dinleyin, ben bebeğimi bu çifte bırakıyorum. Ona iyi bakın. Sizi izliyor olacağım."

"Merak etme," dedi Meg. "Hem sonra..."

Dr. Switzer elini Meg'in omuzuna koydu. Çadırı bir sessizlik kaplamıştı. Bip sesleri duyulmuyordu artık.

"Aman, Tanrım," dedi Meg, dönüp kocasının kollarına atılırken. Eleanor ağlamaya başladı. Hemşire yavaşça Frank'ın gözlerini kapadı ve çarşafı yüzüne çekti. Meg de ağlamaya başladı. Göz yaşları Jeb'in ceket yakasındaki çiçeği ıslatıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Buruk bir çiftti çadırdan çıkan. Dixon, elinde cilalı bir bezle arabanın etrafında dolanıyordu. Elmer Carter tezgahlardan birinden bir testi elma şarabı almıştı ve yüzündeki kızarıklık, tadına fazla fazla baktığını belli ediyordu. Gwen arabanın dışında, çadırdan çıkmakta olan Memur Stuart'ı bekliyordu. İkisi neredeyse burun buruna durdular ve hatıralarını tazelemeye koyuldular.

Meg Jeb'i diğerlerine yaklaşmadan durdurdu. Etraflarından geçen yabancıları önemsemiyordu. "Ne düşünüyorsun Jeb?"

"Seni sevdiğimi düşünüyorum. Bırak bebeği ben tutayım."

"Hayır, o konuda değil," dedi Meg, ama bebeği ona verdi. "Hayır. Frank'ın Eleanor hakkında söylediklerini kastediyorum. Onu bize verdi. Bir bebek öyle verdim demekle verilir mi?"

"Bilemiyorum," dedi sakince. "Ben bir avukat değilim. Ama bildiğim bir şey varsa o da artık istesekte bebeği ona geri veremeyiz."

"Offf, şu anda ukalalık yapmanın zamanı mı?"

"Değil, biliyorum," dedi, bebeği omuzuna yerleştirirken. "Benim hakkımda öğrenmen gereken birçok şey var, Meg. Bunlardan birisi de benim bu huyum. Konuşurken benim durup düşünmem gerektiğinde, ağzım durmuyor ve genellikle ben farkında bile olmadan ukalalıklar yapıyor. Koca Frank'ın hediyesi hakkında ne yapmamız gerektiğini bilemiyorum. Biz ikimiz de küçük kızın bizimle kalmasını istiyoruz, değil mi?"

"Elbette istiyoruz." Meg onu büyük bir dikkatle dinliyordu. Onunla evlı oldukları ve onun hakkında bildiklerinin bir posta pulunun arkasına sığacak kadar az olduğu doğruydu. John Egemont Basil Lacey. Gülünç bir durumdu bu. "Peki ne yapacağız?" diye sorguladı onu.

"Sana daha önce bahsettiğim bir şeyi yapacağız," dedi. "Ortada

hukuksal bir problemimiz var. Benimse akıllı bir avukatım var. Problemimizi Harry Danvers çözecektir. Ve ben seni öpeceğim."

"Neden olmasın? Buna hakkın var. Bu kalabalıkta bile.

Ancak istemek ve yapmak iki ayrı şeydi. Bir iki denemeden sonra kucağında dokuz aylık bir bebek taşıyan bir adamı öpmenin kolay bir şey olmadığını anladı.

"Gwen," diye bağırdı Meg. Görümcesi yirmi adım ötede hala Komiser Yardımcısı Wendell Stuart ile burun burunaydı.

"Gwen," diye bağırdı tekrar, sesinin çıktığı kadar.

Kıyafetlerinden yeni evli oldukları anlaşılan çifte yardım etmek isteyen bir grup oluştu etraflarında, ve hep bir ağızdan bağırdılar. "Gwen!" Bu onun uyanmasına yetmişti. Şöyle bir etrafına bakındıktan sonra Stuart'ın yanağına bir öpücük kondurup yanından ayrıldı. " Beni mi çağırdınız?"

"Evet. Acil bir durum söz konusu. Bebeği tut." Meg Eleanor'u Jeb kucağından alıp ona verdi. Gwen, şaşkın, bebeği tuttu.

"Şimdi, John Egemont Basil...." Kollarını onun boynuna doladı, parmaklarının ucuna kalkarak dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Meg omur iliğinde bir ateş hissetti. Ateş, coşku ve... aşk? Karın boşluğunda daha önce hiç hissetmediği bir sıcaklık hissediyordu. Meg, gözleri kapalı, hayal alemine dalmıştı. Bir şelalenin altında duruyorlardı, gök gürültülerinin katıldığı bir müzik eşliğinde. Meg'in nefesi kesilmişti ta ki Jeb dudaklarını çekene kadar.

"İşte böyle," dedi Jeb, kendinden gayet memnun bir gülümsemeyle. Meg gerçek dünyaya döndüğünde, yüzünde baygın bir gülümseme vardı. Etraflarındaki kalabalık onları alkışlıyordu.

"Haydi gidelim," dedi Jeb.

"Bu bebek ıslanmış," dedi Gwen iğrenerek. "Ve yağmurun bunda hiç payı yok."

"Eğer polis memurlarıyla kırıştırmayı sürdürürsen, altını ıslatan bebekler hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlasını öğrenebilirsin," dedi kardeşi ona.

Arabanın kapısı kapanmadan evvel orada duranlardan biri yanlarına yanaştı. "Biraz daha kalın. Sizin ikinizin gösterisi günün en güzeli oldu," dedi.

Virginia Sokağı'ndaki ev ağzına kadar insan doluydu. Ortalık-

la ellerinde içkileriyle dolaşan insanlar belden aşağı fıkralar anlatıyor ve şarkılar söylüyorlardı. Dixon, arabayı evin önüne park etmiş, evin içinde düzeni sağlamak için sağdan sola koşuşturuyordu. Misafirlerin bazıları kiliseden gelenlerdi, bir kısmıysa Windows Lokantası'ndaki istiridye açma yarışmasından çıkıp gelen davetsiz misafirlerdi.

Kocasına baktı Meg. Jeb sırıtıp duruyordu, üstelik henüz içki de içmemişti. Bir anda Büyükanne'sinin ona söylemiş olduğu özel şeylerden birini hatırladı. "Bir erkekle, onu olduğu gibi sevdiğin için evlenmelisin," demişti yaşlı kadın, "Onu değiştirebileceğini düşündüğün için değil."

Meg, bir anda bebeğini kaybettiğini fark etti. "Aman Tanrım, bebek nerede?" diye bağırdı. Jeb kalabalığı yararak yanına geldi. "Bebeği kaybettim."

"Saçmalama. Bebek oyun parkında, "dedi Jeb. "Ben, kendim yerleştirdim onu oraya. Altını da değiştirdim."

O sırada ön kapının zili çaldı. Dixon kapıyı açmaya gitti. Aynı anda çalışma odasında gerçekten komik bir espri yapılmış olmalı ki, insanlar müthiş bir gürültüyle kahkahalara attı. Bir kadın bağırtısı izledi kahkahaları. Ön kapı tarafından gayet sert bir kadın sesi geliyordu. " Tabii ki benim evim burası. Yani, oğlumun evi benim evim, aynı şey."

Dixon, koca vücuduyla kapıdan geri geri geliyordu. Kalabalığın üzerine bir sessizlik çökmüştü.

Yetiştiriliş tarzına rağmen, cesaret toplamak için Meg de bir kadeh içmişti. "Duydun mu?" diye sordu Jeb'e.

Bolca içmiş olan Jeb boyunun uzun olmasından faydalanarak insanların başının üzerinden ileriyi görebiliyordu ve Meg'in elini sıkıca tuttu. "Sanıyorum kayınvaliden ile tanışma şerefine erişiyorsun." dedi.

İnsanlar Jeb'in önünden kapıya doğru bir girdaba kapılmışçasına evi terk etmeye başladılar. Meg onu sinirlice sarstı, ancak Jeb reaksiyon vermiyordu. Yalnız kaldığını hisseden Meg, kendini uzun boylu göstermek için dikilerek beklemeye koyuldu. Kayın valide kelimeleri etkisini göstermişti. Bu kelimeleri birkaç kez kendisine tekrar etti, ta ki kendisini şaşırtan görüntüyle karşılaşıncaya kadar.

Onlara doğru gelmekte olan kadın Jeb'e hiç benzemiyordu. Topuklu ayakkabılarıyla beraber ancak bir elii beş boylarında falandı.

Başındaki çiçekli şapka, dumanlı gri saçlarının bir kısmını örtüyordu, üzerinde Paris modası çarpıcı ipek bir elbise vardı. Artık kırışıklıklar ve çizgilerle dolu olan yüzünün bir zamanlar güzel olduğu ortadaydı. Gözleri açık maviydi; biraz asık suratlıydı.

"Ben Bayan Nadine Lacey'im," dedi çatlak bir sesle. "Sen kimsin ve oğluma ne yaptın?"

"Ne mi yaptım?" Meg derin bir nefes aldı ve Jeb'i tekrar sarstı, sonuç aynıydı. "Anlatayım size. Ben de Bayan Lacey. Görünüşe göre üzüntünüze neden olacak fakat oğlunuzla evlendim. Ben Lacey olalı on iki saat kadar oldu. Siz ne kadar zamandır Lacey'siniz?"

"Küçük terbiyesiz işvebaz seni." dedi Nadine, tam Eleanor içeriden ilgi çekmek için ağlamaya başladığında.

"Kesinlikle küçük değilim," dedi Meg. Çalışma odasına yürüdü. Büyük Bayan Lacey'de onunla birlikte hareket etti. Bebek olması gereken yerdeydi, oyun parkında oturuyordu. Fakat gururla onu korumakta olan Rex ile paylaşmaktaydı oyun parkını.

"Bir bebek?"

"Evet," dedi Meg. "Kıllı olan ise bir köpek. Eğilip Eleanor'u aldı.

"Demek onu böyle kandırdın," dedi Nadine. "Önce onu baştan çıkardın, sonra da bebeğin onun olduğuna inandırdın."

"Bebek maalesef Jeb'den değil."

Geniş cüzdanını açtı ve içinden bir deste para çıkardı. "Burada beş yüz dolar var. Al bu parayı ve buradan kaybol. Senin gibi bir kız her köşe başında kendisine bir erkek bulabilir."

"Hatta belki ayık bir erkek olur," dedi Meg. "Fakat bildiğiniz gibi hastalıkta ve sağlıkta ölüm bizi ayırana kadar evlendik. Alkolizm de bir tür hastalıktır. Ayrıca onu seviyorum. Kendine has bir şekilde duygulu bir insan. Bu yaşlarda böyle iyi erkekler pek kolay bulunmuyor, bildiğiniz gibi." Konuşurlarken Meg tekrar oturma odasına döndü. Nadine de onu takip etti. Jeb hala iskemlede, sırıtıyordu.

Fakat onda bir tuhaflık vardı. Bir şeyler gizlemeye çalışıyordu ve pek beceremiyordu. Meg tüm belirtilere rağmen onun sarhoş olmadığını düşündü. Benden bir şeyler gizliyor diye düşündü.

Meg Nadine'ye döndü. "Torununuz hakkında ne düşünüyorsunuz, Bayan Lacey? Çok şeker, değil mi? Eminim büyükanne olmak için sabırsızlanıyorsunuzdur.

"Aman Tanrım." Nadine ellerini göğe kaldırdı. İnancı onu mükafatlandırmayacaktı. Küçük Eleanor'da ellerini ona doğru açtı ve

Meg'de bebeği Nadine'nin kollarına bırakıverdi. Eleanor, Nadine'nin zarif şapkasına uzandı onu bir paçavra gibi başından alarak yere fırlatıverdi.

"Hayır, olamaz!" Nadine Lacey aceleyle oğluna yöneldi. "Jeb, yardım et bana. Bu küçük canavar bana saldırıyor ve bu kadının da ondan aşağı kalır tarafı yok."

Jeb, başını salladı ve memnun bir eda ile ayağa kalkti. Meg bebeği Nadine'nin elinden kaptı. "Sarhoş değilim biliyor musunuz?" dedi ikisine de. "Sadece nasıl bir insan olduğunu görmek istemiştim, Anne. Demek gelinimi beğenmedin, bebeğimi de beğenmedin, ve beğendiğin tek şeyim param. Doğru mu anlamışım.?"

Bu Lacey ailesi Meg'in aklını başından almıştı. "Ben seni sarhoş..."

"Bütün bir haftam rahiple konuşarak geçti, sürekli içkinin, sigaranın kötülüklerini dinledim. Ve aklımda bayağı bir şeyler kaldı."

Annesine döndü. "Söyle bakalım, Anne, neden geldin buraya?"

"Ehh, sen... beni nikahına çağırmıştın." dedi zayıf bir sesle.

"Çağırdım değil mi?" dedi Jeb. "Ne kadar aptalmışım! Böyle uzun bir seyahat için paranı harcadığına üzüldüm."

"Ahh... ben... doğrusu, kendi paramı harcamadım, Jeb. Masrafları senin kredi kartınla ödedim."

Jeb'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Seni gidi seni," dedi Jeb yumuşak bir tonda. "Avukatımla beraber senin kulaklarını çınlattık."

"Gerçekten mi?" dedi Nadine, gözleri ümitle parıldayarak.

"Evet. O ve muhasebecim bana senin geçen yıl benim zorla kazandığım seksen beş bin dolarımı harcadığını söylediler. Atlar istediğin gibi koşmuyorlar herhalde."

Meg hafifçe öksürdü. "Eğer bu bir aile konuşması olacaksa, ben Eleanor'u da alıp üstümü değiştirmeye gidiyorum. Nikah kıyafetlerimle dolaşmaktan sıkıldım."

"Tabii, rahatına bak, sevgilim."

Meg merdivenlere yöneldiğinde, Rex havladı. Koca hayvan hala oyun parkının içindeydi. Bir iki kez kendini hazırladıktan sonra sıçradı, ancak üst kenarı tam aşamadı ve oyun parkını devirerek kendisi de dışarıya yastığının üzerine düştü.

"Bravo," diyerek kutladı Meg onu. Rex hiçbir şey olmamış sanki hedefine ulaşmış gibi yastığına kıvrılıp yattı.

Evin üst katına sessizlık hakimdi. Güneşin zayıf ışınları odayı ay-

dınlatmaya çalışıyordu. Dışarıda festivalin taşkınlığı giderek yatışıyordu. "Önümüzdeki yıl tekrarlanacaktır," dedi Meg bebeğe. Eleanor onu doğrularcasına belirsiz şeyler mırıldandı. Meg yatağına oturdu ve bebeği zıplatırken düşünmeye başladı. Demek Jeb sarhoş numarası yapmıştı. Kocası hakkında öğreneceği daha çok şey vardı anlaşılan. "Ona inanıyorum," dedi Eleanor'a. "Göreceksin, bundan sekiz yıl sonra sınıfta sırana oturduğunda, biz hala mutlu bir çift olacağız."

Ön kapı kapandı. Dixon yeni gelen birisine sessizce bir şeyler söyledi. Peşinden Gwen'in sesi duyuldu. "Oh, demek para lazım." Meg gürültülü bir kahkaha duydu. "Yukarıda mı?"

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Merdivenleri koşarak çıkıyor diye düşündü. Kendisi zar zor çıkabilmişti yukarıya. Çok uzun bir gün olmuştu. Eleanor'un altının değiştirilmesi gerekiyordu. Gwen odaya girdiğinde Meg işe başlamıştı.

Jeb'in ablası nikah törenindekinden on yaş daha genç gözüküyordu. Pantolon ve bluz giymiş, saçlarını güzelce taramıştı. Kardeşini çekici kılan o gülümseme onda da vardı.

"Meg, ne oldu tahmin edemezsin!" dedi Gwen, ve bebeğin çıplak göbeğini sevdi. "Bebekler ne kadar tatlı oluyorlar."

"Ne oldu?" diye sordu Meg, bir taraftan da bu bebeklerden nefret eden kadının, nasıl böyle aniden değiştiğini merak etti. "Tamam tahmin edemiyorum, söyle ne oldu?"

"Wendell ve ben..." Meg geri kalanı gayet kolay anlamıştı. "Benim onu neden terk ettiğimi anlamış ve kabul ediyor. Ve bunca yıldır beni beklemiş. Düşündük ki ilçe merkezine gidip Yargıç Patridge'den bizim nikahımızı kıymasını isteyeceğiz."

"Annen, kardeşin ve ben de buradayız. Neden Rahip Stanton ile görüşmüyorsun? Üstelik anladığım kadarıyla bu ay iki nikahı bir fiyatına kıyıyormuş."

"Saçmalama," dedi Gwen, kahkahalarla kendisini yatağa atarken. "Yalnızca genç sevgililer ve bakireler öyle evlenirler. Her iki şık ta bana uymuyor. Ayrıca ben beyaz giymeye cesaret edemem."

Meg elbisesinin sırt fermuarını kendisi açmaya çalışırken sıkıştırmıştı. Gwen fermuarı dikkatlice aşağı indirdi ve elbise yere düştü.

Jeb odaya girdiğinde onları gülüşürken buldu. "Komik bir şey mi var?" diye sordu.

"Söylesem inanmazsın. Annem nerede?" dedi Gwen.

"Bu gecelik onu Urbanna Inn Oteline yolladım. Yarına kadar ona yapmış olduğum teklifi düşünecek."

"Teklif mi?" dedi Meg, şüpheyle. Fakat Eleanor yatağında havayı tekmeler atarken ve Gwen de hala yatakta sırt üstü kahkahalar atarken Meg ciddiyet göstermenin yersiz olacağını düşündü. Meg Jeb'in yanına yaklaştı, ayak parmaklarının ucuna kalktı, kollarını onun boynuna doladı ve ateşli bir öpüş ile Jeb'in nefesini kesti.

"Böyle öpmeyi nereden öğrendin?" diye sordu Jeb, nefes almaya çalışarak.

"Mükemmel bir öğretmenim vardı. Moldavya Dükü."

"Yapmayın lütfen," diye protesto etti Gwen. "Burada iki bakirenin önünde hiç yakışık almıyor. Anneme ne önerdin?"

Jeb kızkardeşine baktı şaşkın bir ifadeyle. "Sanırım kulaklarımda bir problemim var. Yarın gidip bir baktırayım. Anneme bankada bir hesap açtıracağım. Bu hesabın yalnızca işlemiş faizini çekebilecek, ana paraya dokunamayacak. Geçimini o faiz geliriyle benden başka yardım görmeden sağlayacak."

"Aman Tanrım. Bu şekilde Paris'te yaşayabileceğini düşünüyor musun? Kısıtlamaları delmenin bir yolunu bulacaktır."

"Sanmıyorum," dedi Jeb. "Öncelikle Paris macerası bitti. Büyükbabamın Memphis'teki evi hala bizim ve Annem orada yaşayacak yahut paranın tümünü kaybedecek. Bütün bunlarla avukatımız Harry Danvers ilgilenecek."

"İyi yine, bizden hiç yardım göremez," dedi Gwen. "Wendell ve ben o üniversiteyi bitirene kadar polis maaşıyla geçinmek zorundayız. Size Virginia Hukuk Fakültesine kayıt olduğunu söylemiş miydim? Dersleri gece olacak, ve o bir avukat olacak. Tabii o zamana kadar senin bir avukata daha ihtiyacın olur. Ve sende iyi bir maaş ile Wendell'i tutarsın. Üstelik bu sana benim senden çarptıklarımdan daha ucuza mal olur!"

Jeb şöyle bir kafasını kaşıdı ve tek koluyla Meg'e sarıldı. "Eğer aklıma yatmadıysa kahrolayım." dedi. "Bu arada, karıcığım, önümüzdeki pazartesi mahkemede olmamız lazım. Harry, Eleanor Frances'i evlat edinmemiz için gerekenleri yapmış.

"S... sen," diye kekeledi Meg. "Sen ailemizdeki bütün problemleri hallettin. Mükemmel bir adamsın sen, Jeb Lacey." Yüzünde öylesine taparca bir ifade vardı ki Gwen gülmemek için zor tuttu kendisini.

"Sanırım haklısın," dedi Jeb. "Ben Wendell'i görmeye gidiyorum,"

dedi Gwen. "Bütün bu olanları annesine ve babasına açıklaması lazım."

Jeb'in askerlik arkadaşı Elmer Carter'in kiralamış olduğu tekne eski ama rahattı. Jeb ile Meg Urbanna koyunun sakin sularında demirlemişlerdi. Karşı kıyılarında, ışıkları gözüken evin içinde, Gwen Lacey ile Wendell Stuart, Eleanor Frances Lacey'e bakıcılık yapmakla meşguldüler.

Festival resmi olarak gece saat onda bitmişti, ve şimdi sabahın birinde sokaklar bomboştu, sadece ortalıkta uçuşan çöpler görülebilirdi. Bulutlar dağılmıştı. Üç çeyrek bir ay ışıklarını suya vurarak Virginia'nın en temiz olan kasabasını tepeden seyrediyordu.

Meg yatağında sırtına yaslandı ve kocasına gülümsedi. Jeb bir fincan kahve ile ton balıklı sandviçi midesine indirmekle meşguldü. "Söyle bakalım kızkardeşini bebeğe bakması için nasıl kandırdın?"

"Çok kolay oldu," dedi lokmalarının arasında. "Wendell'in ailesi gayet dindardır. Gwen'e boş bir ev teklif etti, o da derhal atladı."

"Biliyor musun onu bizimle aynı kilisede evlenmeye ikna ettim. Ama o biraz endişeli."

"Endişeli mi? Neden?"

"Biliyorsun o evlenmeden...."

"Biz de evlenmeden..." dedi Jeb gülerek. "Ama problem çıkmadı değil mi?"

"Bence de öyle. Peki biz ne yapacağız şimdi?"

"Uyuyacağız." dedi Jeb.

"Oh, yani biz, yani sen...?"

"Evet, uykum var."

Jeb, kabinde ayağa kalktığı anda, yanlarından geçen güçlü bir motorun dalgası teknelerine vurdu ve Jeb Meg'in üzerine düştü. Tam doğrulmaya çalışıyordu ki Meg ona sıkıca sarıldı. Meg'in geceliğinin incecik askısı omuzundan düşmüştü. Ve bu durumda göğsünün ucu Jeb'in dudaklarından sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Birden uykum kaçtı," diye mırıldandı Jeb, dudakları Meg'in sertleşmiş göğüs ucunu sıkıştırırken.

SON